

Bé Lại Anh Nói Nè! Anh Yêu Em

Contents

Bé Lại Anh Nói Nè! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	71
26. Chương 26	76
27. Chương 27 - End	80

Bé Lại Anh Nói Nè! Anh Yêu Em

thầm lặng đốt chút hương yêu ngày xưa.

và trên hàng mi đường như

cay khóe rừng rừng từ đâu tuôn trào

mặn đôi môi người xa rời tôi về nơi không tay với

(-('v'-)-»***]°°(-'Quá khú'-'-«-('v'-)-«-««] **

Lúc đó nó chỉ mới 7 tuổi, nó bỗng thấy muốn đi chơi cùng kon bạn mới quen. Thế là tụi nó hẹn ra công viên mà quên mất phải xin phép mẹ. lúc mẹ nó về, bà hoảng hốt khi thấy cánh cửa khóa lại và không thấy nó đâu cả. nếu nó muốn đi chơi cùng ai thì nó phải xin phép bà chứ, bà đã dặn nó như vậy và nó cũng có bao giờ quên đâu. Thế mà giờ lại... chẳng lẽ..... bà lắc đầu xóa ngay cái ý nghĩ khủng khiếp ấy ra khỏi đầu, không, không phải vậy đâu! Chắc là do bà ngoại hay cô chú nào dẫn nó đi chơi thôi mà. Tuy vậy nhưng lòng bà như có lửa đốt, đứng ngồi không yên. Bà liền gọi điện cho bà ngoại, cậu dì,... không ai thấy nó. Cả những đứa bạn thân cũng chẳng biết nó ở đâu. Không thể nào, ông trời không thể nào cướp đi đứa con yêu quý nhất của bà như đã cướp đi người chồng của bà như vậy được. chồng bà đã ra đi trong một cuộc tai nạn giao thông khi đang trên đường về nhà sau chuyến công tác xa. Cả nhà đã mong ngóng ông biết bao. Vậy mà.... Nỡ lòng nào...bà bật khóc khi nghĩ đến việc mất đi đứa con của mình, nếu nó đi rồi, bà sẽ làm thế nào đây? Bà không biết, bà không biết !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Khi đó cũng là lúc nó đi về nhà sau một cuộc đi chơi vui vẻ. nhìn thấy mẹ ngồi ở phòng khách, nó chạy lại và hào hứng nói với mẹ:

- Mẹ ah! Hồi này con đi chơi cùng với bạn mới chuyển đến lớp con đó mẹ. vui lắm Ạm Ạk, chúng con...

Nó đang định huyền thuyên kể về chuyến đi chơi thì mẹ nó hỏi :

- sao con đi mà không xin phép mẹ?

- dạ...con..._ nó ập úng, không nói được lời nào.

Mẹ nó không nói j' , đi ra ngoài sau và trở lại với cây chổi lông gà trên tay. Bà vừa đánh, vừa nói:

- mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi hả Linh? Sao con cứ để cho người khác phiền lòng luôn vậy hả? con có nhớ lời mẹ dặn không?

Cảm giác lúc này của nó là đau, phải nói là rất đau. Chưa bao giờ mẹ đánh nó mà lại đau như lúc này cả. nó vừa khóc, vừa van xin mẹ:

- Mẹ ơi...hức...hức...con...xin...lỗi...mẹ...c on hứa lần sau sẽ không như thế này nữa đâu...hức...hức...mẹ đừng đánh con nữa.....mẹ....ơi.....

Mẹ nó vứt cây chổi xuống đất, ôm nó vào lòng. Nó thấy lưng áo mình ướt đẫm, nóng ran, đúng vậy, mẹ nó đang khóc, những giọt nước mắt của mẹ rơi trên áo nó nóng hổi:

- Mẹ xin lỗi con, mẹ đánh con đau lắm phải không? Mẹ xin lỗi...mẹ xin lỗi....

Nó cũng không biết nói j'. chỉ biết ôm thật chặt mẹ vào lòng và tự hứa sẽ không bao giờ làm mẹ khóc và lo lắng nữa. chính vì thế mà từ ngày, nó cũng không bị mẹ đánh nữa. thế mà hôm nay mẹ lại lấy cái đó ra dọa nó. Hừ...mẹ thật là.....

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!_bỗng tiếng nó vang lên khi nhìn thấy cái đồng hồ_ thôi chết, muộn giờ rồi trời ơi!!!!!!!!!!!!

Nó vội mang cặp xuống chạy thục mạng đến trường, không quên chào mẹ và vợ lấy cái bánh sandwich trên bàn. Mẹ nó chỉ biết nhìn theo lắc đầu:

- Không biết bao giờ nó mới bỏ được cái tật ham ngủ nữa đây?

Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! cánh cửa trường “thân iu” đã đóng lại trước mặt nó một cách vô tình. Nó chuẩn bị khuôn mặt buồn và tội nghiệp nhất đến trước mặt bác bảo vệ:

- Bác bảo vệ tốt bụng ơi! Bác có thể mở cửa giúp cháu được không Ạk?

- ủa? lại là cháu ak!_ bác bảo vệ nhìn thốt lên khi gặp “người quen” _cháu có biết đây là lần thứ mấy đi trễ không hả????????????????_bác bỗng hét lên đầy tức giận.

- dạ! cháu xin lỗi! nhưng cháu đi trễ là do có lý do chính đáng. Dạ cháu...._ nói rồi nó kể một lèo chuyện “giúp đỡ người già qua đường” mà nó đã...viết trong bài tập làm văn lớp 6 (hik! Kon nì có trí nhớ dai ghê gúm)

bác nghe xong gật gù, nó mừng thầm trong bụng :”hehe! Bài mình làm cảm động ghê gúm”. Nhưng nó chưa kịp zui mừng thì bác bảo vệ nói như sấm nổ bên tai nó:

- ukm! Chuyện này hay ghê gúm nhưng k...h...ô...n...g...đ...ư...ơ...c là không được. Bác không phải là giáo viên ngữ văn đâu mà cháu đọc diễn văn cho bác nghe nhé. Hôm trước thì là “nhặt của rơi trả lại người mất”, hum nay thì là “giúp người già qua đường”. học sinh ngoan ghê nhỉ. Chả'c bữa nào cũng có việc tốt để làm nhỉ. Nhưng mà tiếc quá, tôi không thể nào chấp nhận những lí do đó. Vào phòng giáo vụ ngay!!!!!!!!!!!!

Hik! Nó lẻo đẻo bước vào theo bác bảo vệ vào phòng. Viết xong bản kiểm điểm, nó rầu rĩ bước vào lớp! ây daaaaaaaaaa! Sao mà xui thế này cơ chứ! Nhưng quái lạ, nó vào lớp mà không thấy cô Nga đâu. Mọi hôm bà nì đến sớm lắm cơ mà. Nó bỏ cặp xuống định quay lại hỏi nhỏ Vân kể bên thì ...cộp...cộp...cộp... tiếng giầy bà cô vang lên làm cả lớp đang nhón nháo bỗng yên phăng phắc. bà cô hum nay trông zui zẻ và điệu hơn ngày thường. Tạo ỳnh 2 kai bím tóc quá lố, đi một bước là làm dáng 1 bước, mặc kai váy ngắn cũn cỡn và hở hang, trang điểm lòe loẹt. Tiếng bước chân đi cũng điệu dáng hơn, không huỳnh huỵch như hùi trước và bắt chước ở đâu kiểu đi nhún nhảy. bà tưởng đây là cái sàn catwalk cho bà diễn chặc.

Cả lớp nhìn pả chăm chú, chăm chú yk như một thể vật lạ từ hành tinh nào rơi xuống. Bà cô thấy cả lớp nhìn mình như vậy liền lấy tay che miệng cười e thẹn.

- “”ọe...ọe...”_cả lớp gần 30 nhân như muốn ói mưa trước hành động quá lố của bà cô trái tính trái nết này.

- E hèm_ bà hắng giọng_ các em học sinh thân iu của cô. Hôm nay cô xin giới thiệu với các em một thành viên mới. bạn ấy vừa chuyển từ Anh về, mang trong mình 2 dòng máu châu Á và châu Âu. Vì thế bạn ấy vừa có sự sang trọng, quý phái của châu Âu, vừa mang sự zui zẻ, chất phác của châu Á. Cô chắc chắn bạn sẽ là một hot boy của trường ta, và...

Cả lớp gần như ngất xỉu. Cứ đà nì chắc bà zới thiêu tới mai muk cả lớp cũng không biết nhân mới là đứa nào lun we

- Thôi, đủ rồi đấy cô ạ_Một giọng nói vang lên từ ngoài cửa lớp_ cô sắp xếp giúp em chỗ ngồi đi ạ!

Cùng với giọng nói ngọt ngào ấy là một chàng trai cực kì cute và có tí cool bước vào. Cả lớp nhìn Quân(tên mem mới_kai nì là mình mỗi cherry biết thui! Mí đứa chưa ai biết hít ak) ik như thể vật lạ, à không, giống như một chàng hoàng tử (nó: mũi tẹt nữa_ Cherry: có nhầm không zị chài? Người ta từ châu Âu zìa đó, mũi cao thí mồ muk kiu tẹt, bà nì đúng là...)

- Ak! Cô xin lỗi đã để em đứng đợi lâu hen!_bà cô dáo dác xung quanh và hướng mắt chăm chăm vào chỗ nó ngồi_ak! Em ngồi chỗ bạn Linh nhá

- Ah!!!!!!!! Thưa có!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!11 em....._ nó đứng phất dậy

- Em...muốn...nói...cái...j'....._ nó chưa kịp nói hết thì bà cô nhìn nó trừng trừng, nghiêng răng ken két hỏi lại.

Hik! Nó sợ hãi xuống nước với bà cô. Bà nì muk giận ai là có ngày không còn răng để ăn cháo nữa đâu. Nó cố nở một nụ cười thật tươi và nói:

- Dạ không có j' ạ! E chỉ muốn nói là em rất vui khi được ngồi bên cạnh bạn ấy ạ.

- Uk! Vậy tốt_Quay sang Quân ta và nở một nụ cười duyên cùng giọng nói ngọt ngào_ Em về chỗ đi

Bà cô nhìn theo Quân đang bước đến chỗ nó. Mắt dán chặt vào người hắn và nở ra hình 2 trái tim bự tổ chẳng. Cả lớp thấy bà không dạy bài nên sốt ruột, hồi thúc:

- Cô ơi! Dạy nhanh y cô! Trễ giờ học oiz.

Bà cô dù đang rất tux giận (đang ngấm zai muk pị phá đám) nhưng phải thể hiện là 1 người cô tốt nên cũng dịu dàng đáp lại một nụ cười thật tươi và quay lên giảng bài. Nhưng chốc chốc bả lại quay xuống dưới làm duyên, nheo mắt với Quân. thật đúng là...!

R...e...n...g...Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi làm cả lớp thở phào. Bà cô hắc ám tuy không đành nhưng phải ra đi tất nhiên không quên đánh mi bật bật và hôn gió với Quân trước khi “quay gót”. Bả vừa quay đi là cả đám kon gái của lớp và những lớp kế cũng bu quanh lấy Quân hỏi han rồi rít:

- Bạn j' ời! Bạn tên j' zạ?

- Anh ời! A ở đâu zạ?

- Cho em xin sđt đi anh

- Anh có bạn gái chưa zạ?

- Blah...blah...

Nó đến điên mất với mí đứa hám zai. Ngay cả nhỏ Vân__ con bạn chí cốt của nó cũng xáp zô làm quen với hấn(Anh hùng khó thoát qua ải Mỹ Nam). Hứ! Có j' đáng để nhìn đâu chứ. Hấn chỉ là hơi đẹp trai tí xiu, hơi học giỏi tí xiu thui muk làm j' zữ zạ chài? (hik! Một chút của “người” là kai mà người ta muốn cũng không có đó ạ)

Nó lắc đầu ngán ngẩm tìm cách chui ra khỏi đám đông hỗn loạn ấy và tuôn ra ngoài. Ấy da!!!! Không khí thiệt là mát mẻ. không hiểu tại nó chui vào cái lỗ ấy để làm j' cơ chứ, chỉ vì một thằng con trai thui sao. Hik! Nó lò do bước ra canteen theo “tiếng gọi” của bao tử. Her her! Hum nay canteen cũng vắng teo. Phải oiz! Mí chị em gái đang xúm xít bên hấn thì làm sao có thì giờ để nghĩ đến chuyện ăn uống nữa. hì hì! Vậy cũng tốt, đỡ phải tốn công chen lấn xô đẩy để mua đồ. Giờ mới thấy hấn đôi khi cũng có ích. Nào! Come on! Mua đồ ăn thui nào, nó nhào vào quầy hàng và kêu:

- Cô ời! Bán cho con 1 ổ bánh mì, 1 bịch sandwich, 1 thanh chewing-gum, 1 bịch phòng tôm bự...blah...blah...(Hik! Mua cho người hay cho heo ăn zị chài?)

Xong! Nó khệ nệ ôm mớ đồ lên bàn ăn. Phù...nhìn mí món đồ đã we đi mất. hehe! Giờ phút quan trọng nhứt đã đến. Xử thuiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii. Nó đang định nhào zô thì có tiếng nói của ai đó vang lên làm nó giật mình:

- Này! Bạn bè thế hả? bỏ mặc bạn mình trong lúc nguy cấp mà đi ăn ngon lành zị hả?

Nó ngược đầu lên. Không ai khác ngoài tên mới đến đang đứng nhìn nó cười nham nhở. Hứ! đang ở trong đó sao tự dưng lại chưa ra đây làm gì? Làm như quen biết lắm ak? Đang lúc nó nhăn nhó vì bị làm phiền thì một đám con gái chạy đến chỗ nó và hấn. Hik! Nó bị người ta chen lấn, đè bẹp một cách không thương tiếc. Ngộp thở! Thiếu oxi trầm trọng. Nó muốn ra, cổ lách, cổ lách nhưng không được. Tụi kon gái đang cổ lách vào trong, không để trống một lỗ hở nào đến con kiến cũng khó lòng lọt ra nổi huống chi là nó. Hik! Nó muốn đi ra chứ có muốn tranh giành tên ấy với mọi người ầu muk không cho nó đi. Chen lấn! chen lấn! nó càng ngày càng bị đẩy vào gần hấn hơn, gần hơn ...gần hơn nữa... nó đang cố giữ khoảng cách với hấn nhưng thật khó để sức của nó có thể chống chọi với hàng nghìn con người như thế.

5cm...

2. Chương 2

4,5cm...

4cm...

Bỗng từ đâu xuất hiện một chị với thân hình quả lê đang chạy huỳnh huych tới đám đông vào gào lên:

- Tránh ra! Cho tên gap mặt anh Quân__tên hấn__ thân iu của tôi tí đi nào! Anh Quân ời! Em iu anh, a có thể làm bạn trai của em được không ạ?

[IMG]file:///C:/DOCUME%7E1/We e/LOCALS%7E1/Temp/msohtml1/01/clip_image004.jpg[/IMG]

Cả đám đông phì cười trước cảnh ấy. Chị ấy định chen zô nhưng không thể nào được, mọi người vẫn chen lấn không còn một chỗ hở. Rầm!!!! quá tức giận, chị đã xô đám đông một cách ngoạn mục. Và kết quả là cả đám ngã nhào không ngoại trừ nó và hấn. Nhưng... Hấn và nó đang...mắt chạm mắt, môi chạm môi. Là bởi vì hồi nãy khoảng cách giữ nó và hấn quá gần nên khi ngã, hấn đã bắt ngờ bị xô ngã đè lên người nó.

1s...

2s...

3s...

Quân giật mình, lồm cồm bò dậy. nó cũng đỏ mặt, muốn tìm ra một lỗ nẻ nào đó mà chui zô chứ không thì ngưỡng chix mất. Nó đứng dậy. Xet...xet...xet... b ao nhiêu ánh mắt đầy lửa điện đang chiếu thẳng vào nó như muốn thiêu cháy nó ra thành tro bụi. Ak! phải là muốn cho nó biến mất khỏi kai thế giới nì không một dấu vết lun í chứ (hik! Kinh khủng we). Nó chạy thật nhanh, thật nhanh, tuy không biết là chạy đến đâu nhưng cũng phải chạy để trốn thoát khỏi cái vòng vây ấy. Một lúc sau nó phải dừng lại để...thở. Phù!...một quá! Chưa bao giờ nó phải chạy một mạch với vận tốc cỡ...100km/h (đừng đùa chứ bà tác giả, muốn biến kon người ta thành cái máy or quái vật hay sao muk biểu chạy zữ zì?)

Khi ngược mắt lên nhìn cảnh xung quanh thì...w...o...a....Nó tự hỏi không biết đây là cõi trần hay cõi tiên(hik! Có cần làm quá như zì không?). Mà quả từ trước đến giờ nó chưa thấy cảnh nào đẹp như vậy, nhất là ở trường của nó nữa, tại sao học đã được gần 3 năm rồi chứ ít ỏi j' mà nó không biết một chỗ Wonderful như thế này nhỉ? (Hik! Suốt ngày chỉ biết học, thư viện, ăn và ngủ thui chứ có biết j' nữa đâu muk nói) Một bãi cỏ xanh mát nằm bên cạnh dòng sông.

Người yêu ơi, cỏ mềm đã héo khô.

Mặt hồ lá xác xơ, những con đường vắng sương mờ .

Từng bước chân, cuốn đi mùa thu xa lắm.

Để nỗi buồn, cứ thế đến bao giờ ?...

(cơn mưa tình yêu_Hà Anh Tuấn)

Bỗng có một giọng nói vang lên từ phía sau làm nó thoáng giật mình:

- - Làm gì mà có vẻ tức giận vậy hả cô nhox?

Nó tò mò ngược mắt nhìn lên. Đứng trước nó là một chàng trai đáng người cao kều cỡ 1m8, khuôn mặt thiên thần đang mỉm cười nhìn nó. Nhưng nó đang tức giận nên angel hay evil j' cũng mặc kệ, nó gần giọng:

- -Việc j' liên quan tới anh chứ. Biến đi trước khi tôi không giữ được bình tĩnh

Hấn vẫn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nó, ngã người ra phía sau và nói:

- Không khí hôm nay tuyệt đẹp thía nì mà có một con khỉ nhảnh nhó ngồi ngấm thì thật là tiếc thật

- Này! Anh bảo ai là khỉ đấy hả? koi chừng bị ăn dếp vào mồm đấy__nó vừa nói vừa giơ đôi dếp lên dứ dứ vào mặt chàng trai làm hấn nhăn mặt

- Úi trời ơi! Nhóc thả cái đôi dếp gớm ghiếc kia xuống đi. Kinh chết đi được.

- Hứ! nếu thế thì đi đi! Còn ở lại thì chiếc dếp này bay thẳng vào mồm anh nằm đấy.

- Này! Hay anh với nhox thi thử ai ném đá xa hơn đi

Tên này! Nói j' mà chả ăn nhập với đề tài cả. Lại định lảng sang chuyện khác để khỏi bị đuổi đi chứ j', nó cau có:

- Hừ! anh có nghe tôi nói j' không hả? Đi ra khỏi đây ngay. Tôi không có chơi mấy kai trò trẻ con đấy. nghe rõ chưa __ Rõ thật là, đang bực mình lại gặp một tên dở hơi nữa

- Herher! Nhox không thích chơi hay là không dám chơi vì sợ thua anh? Anh ném giời lăm nhé

Hik! Tên này nỏ muốn banh nhà lun. Định chơi trò khích tướng với nó hả? Còn lâu nó mới mắc bẫy nhé:

- Hừ! tôi không dễ bị mắc lừa đâu. Tôi đã nói không chơi là không chơiiiiiiiiiiiii
- Không chơi thì thôi! Biểu diễn chút tài nghệ cho nhox mắt hồn chơi.
- Nói rồi hần vớ lấy một hòn đá và ném đi thật mạnh. Hòn đá bay lên không trung vào vào và rơi tòm xuống nước, xong anh quay lại cười với nó:
- Thấy chưa? Thấy anh ném “bờ- rào” chưa?
- Hừ! ném thế mà cũng la, máu anh hùng nổi lên, nó vớ lấy một hòn đá gần đó và nói:
- Anh ném “cùi mía” thấy mờ. Coi tui nek! Cho anh biết thế nào là đẳng cấp nhá_Nói rồi nó lấy hết sức ném hòn đá thật mạnh.
- Nhưng không may cho nó là vì ném quá thấp nên hòn đá đã bị vướng vào một bụi lau gần đó và hạ xuống mặt nước gần bờ dưới đó. Cái j’ kì vậy trời? sao mỗi cái ném đá không mà cũng không xong là sao? Hôm nay nó nhớ đâu phải thứ sáu ngày 13 đâu mà nó xui đến cùng cực vậy? Huk! Nó không tin là số của mình xui xẻo đến như vậy. Nó vớ lấy cả nắm đá, ném túi bụi xuống mặt hồ. Ken ngồi cạnh thấy hành động vô cùng “ngố” của nó thì bần cười lăm cơ nhưng không dám cười to vì sợ nó giận thì khổ. Thật đúng là! Hùi nãy mới chê anh trẻ con mà giờ lại...
- AAAA!!!! Được rồi, được rồi. a xem này, ném được rồi._nó nhảy tưng tưng và chỉ cho Ken nhìn “chiến tích lấy lừng ” của mình.
- Ken chỉ biết lắc đầu nhìn nó, trông nó cười lúc này tuy vô cùng ngố nhưng cũng không kém phần dễ thương. Ôi ôi! A đang nghĩ j thế này, sao a lại có những suy nghĩ như thế này cơ chứ? Con tim a xưa nay chỉ dành cho người đó thôi mà, sao giờ bỗng dưng lại đi lệch hướng kia chứ?
- A lắc đầu nguầy nguậy để rũ bỏ hình ảnh nó ra khỏi đầu, thấy những hành động kì cục của a như vậy, nó không khỏi thắc mắc:
- A không sao chứ? A bị đau ở đâu ak?
- Ken vẫn nhìn nó, mỉm cười và đáp lại:
- Hi! A không sao đâu. Ủa mà e không vào lớp ak? Trễ giờ rồi còn j?
- AAAAAAA! _Nó hét toáng lên khi nhìn vào đồng hồ. Lần này là nó chết chắc rồi, tiết này là tiết pà Loan nổi tiếng khó chịu với vẻ mặt hắc ám làm nó nhìn vào mà muốn bủn rủn chân tay(^)_ hik! E vào lớp đây, pp a nha
- Nó nói rồi phóng kai vèo đi nhưng vẫn đủ để nghe loáng thoáng giọng của người ở sau:
- Tan học a chờ e ở cổng nhé
- Tên này cũng quái lạ. mình cũng như hần không biết người đối diện là ai mà lại đòi chờ mình ở cổng trường là sao ta? Nhưng nó cũng không còn thời gian để suy nghĩ nữa, phải nhanh chân thôi, không thì khổ. Bỗng...ui da...đầu nó đụng cái cốp vào một ai đó, ngược đầu lên, nó tròn xoe mắt, lấp bắp:
- Ủa? tại...s...sao... bạn lại ở đây? B...
- Nó chưa nói hết thì đã bị Quân chặn ngang họng:
- Sao trắng j ở đây? Cô đi đâu mà để tui kèm mún khùng người lun zị hả?
- Uk....thì tui đi ra ngoài hok dc ak? Ai cần bạn kiểm. người j đâu mà...._ nó cố ý kéo dài giọng ra
- Cứ ở đó muk nói nhảm đi ha. Lát nữa vào bị phạt oiz đừng có trách tui không nói trước hin_Quân nhăn mặt
- Ôi! Thôi chết tui rồi, lại quên nữa. _nó nói rồi định chạy nhưng có 1 bàn tay kéo nó lại, quay lại, nó cần nhần với Quân_này lại j nữa đây? Tui vào chứ hok bà đó nổi đóa lên nữa thì khổ
- Hehe! In tâm, có tui đây là hem cóa sao hít ak. Cô đi theo tui
- Rảnh ghê zị ak_nó tuy dùng đẳng nhưng chân vẫn theo sau Quân

3. Chương 3

Đến gần cửa lớp, Quân cố bước chân thật mạnh để gây sự chú ý cho cô giáo đang trên . bà Cô đang say sưa giảng cũng giật mình quay lại. Thấy 2 đứa nó đang đứng lù lù trước mặt, giọng bả đầy tức giận:

- Các em là j' mà h' này mới vào lớp hả?

- Dạ thưa cô, hồi nãy em có hơi bị choáng nên nhờ bạn Linh đỡ vào phòng y tế ạ!_Quân lễ phép thưa

- Thế ak! Uhmhhh_Bả suy nghĩ một lát rồi gật đầu_Thui được roy, các em vào lớp đi. Nhưng nhớ là lần sau k được như thế nữa đâu đấy.

Nó lí nhí cảm ơn rồi chuồn thẳng vào lớp, may quá, thoát nạn oiz, phù....Nó thở phào nhẹ nhõm. Còn Quân, hần ung dung tiến tới chỗ nó, ngồi phịch xuống, lấy sách vở trong cặp ra. Nó cũng chả thềm quan tâm tới anh chàng nữa mà chăm chú nghe giảng.

R...u...m r...u...m...

Nó móc di động ra, 1 tin nhắn mới từ số điện thoại lạ hoắc, bật nắp, nó đọc tin nhắn: “Hi! Thế nào? Thấy tôi đã cứu cô một bàn thua trông thấy chưa?cô mắc nợ tôi đấy nhé”. Nó quay lại sang Quân, hần giả vờ chăm chú học bài nhưng nó vẫn thấy khóe miệng hần hơi nhếch lên.

Nó reply: “A còn dám nói giọng đó với tôi nữa hả? ai làm cho tôi vào lớp trễ? Mà ai cho anh bk số của tôi vậy?”

R...u...m...r...u...m...

“Ủa? cô vào lớp trễ có liên quan đến tôi ak? Tôi nghĩ phải là do cô la cà đi chơi nên vào lớp trễ chứ tôi có liên quan j đâu. Số của cô tôi k muốn thì thôi chứ tôi muốn là bk liền, cần j bạn cô cho ”

Nó bực mình, k nt nữa, nó quay sang Quân la lên:

- h anh còn dám nói k phải do anh nữa ak? K do anh h..._nó stop ngay lập tức.

Hk! Lờn nói lại phăng ra trước khi suy nghĩ lại roy đấy. h nó mới thấm thía giá trị của câu: “Trước khi nói p~ uốn lười 7 lần”. Cũng may là nó nói nhỏ nên chỉ mấy đứa nghe thôi, chứ nếu để lọt vào tai bà cô là đời nó đi tong lun đấy ạ. Nhưng chỉ mấy đứa nghe nó nói k là đủ thấy ớn rồi, cả tá tia laze chiếu xuống nó như hỏi tội, đã k nói đến thì thui, đằng này nó lại dám nhắc đến chuyện hồi nãy làm mấy đứa kon gái máu sôi sùng sục. kiểu này ra về nó chết chắc. Nó rùng mình khi nghĩ đến cảnh tượng bị mấy đứa kon gái bủa vây, hik! Nó lắc đầu k dám nghĩ tới nữa, toàn những cảnh u ám diễn ra k a'k. mấy tiết học cuối diễn ra trong sự thấp thỏm lo âu của nó. K lúc nào nó mong lâu hết h học như hum nay. Nhưng tiếng chuông hết tiết vẫn reo lên như thường lệ, k sớm, cũng k muộn, rất đúng h. Nó cố tình ra lớp chậm nhất đến mức có thể, nhưng lúc nó bước ra khỏi lớp thì chả thấy bóng kon ma nào ra đứng “đón” nó cả. Quái nhỉ? Hay là mấy đứa nó tha ình oiz nhờ? Có thể lém chứ ta. Nó vui sướng với ý nghĩ ấy và nhảy chân sáo bước ra cổng trường (con nì nhí nhảnh nhu con ka' cảnh ê'y nhờ) . bước đến cổng trường, cảnh tượng đập vào mắt nó bây h là một đám kon gái đang bu quanh cái j' đó như một thể vật lạ. Sao cái cảnh này quen quen nhờ? Ak! Đúng roy, cái nì giống hùi sáng lúc h ra chơi mí đứa bu quanh tên Quân đây muk. Hik! Kinh nghiệm “chiến đấu” chỉ cho nó thấy k nên đến gần những nơi như thế nữa. Nó định rảo gót đi thì có tiếng gọi giật nó lại:

- Linh! Đợi anh với

Giọng nói này sao quen quen, nó quay người lại, thì ra đó là tên nó gặp ở bờ hồ:

- Có chuyện j' k vậy anh? Em đang bận?

- O! Thế em quên là anh hẹn em trước cổng trường ak? Quên nhanh vậy sao?

Nó lắc đầu cho nhớ lại rồi cười bảo:

- À! Lúc nãy vội quá em quên nói cho anh bk là mẹ em bảo hôm nay em phải về sớm có chuyện

Đám con gái lúc này từ đâu chạy tới vây quanh tên kia:

- Ủa? anh Ken? Anh quen nhỏ này hả? A đến trường đây là vì nhỏ này ak?

Tên kia k' đáp mà kéo nó vào trong chiếc ô tô đỗ trước đó rồi cho xe lao vút đi ặc cho nó vùng vẫy :

- Thả tôi ra! Anh làm j' vậy, tôi phải về nhà

- Cô có ngồi im k' thì bảo? hồi nãy nói nhẹ nhàng cô k' nghe, h' phải bắt tôi dùng biện pháp mạnh thì mới chịu

Nó ngạc nhiên khi thấy tên kia thay đổi 180 độ. Hồi nãy còn kêu anh em ngọt sớt, thế mà h' lại đổi giọng vô cùng dễ sợ, có kai j' đó lạnh lẽo, nhưng sao nó thấy trong sâu thẳm là nỗi buồn tuổi cực độ được che giấu một cách khéo léo mà vô tình anh ta để lộ ra ngoài. Nhưng... nó giật mình, k' bk anh ta chở nó đi đâu đây? Chẳng lẽ là bắt cóc rồi bán sang nước ngoài, hay...là muốn giở trò...ô! trời ơi! Sao nó lại như thế này cơ chứ? Nó lắc đầu lia lịa khi nghĩ đến những hình ảnh đen tối đang hiện ra trong "trí tưởng tượng bay cao và bay xa" của nó. Còn tên kia nhìn nó muk phì cười, ôi con nhỏ này...:

- Này, tôi bk cô đang nghĩ j', nhưng xin lỗi tôi k' có hứng thú với loại con gái "phẳng lì" như cô. Với lại cô có khi nào nhìn thử lại mình xem, cô đáng giá bao nhiêu khi bị bán đi hả? tôi hok có rảnh tốn công sức mà đi bán cô, tôi tin chắc chẳng đủ ột cuộc đi chơi bar của tôi đâu.

Mặt nó bí xị, cho dù nó k' phải sắc nước hương trời thì nó vẫn là kon gái chứ, sao anh lại có thể nói một đũa con gái như thế chứ?

Nó bỗng hỏi:

- Ủa? mà anh tên là Ken ak? Hồi nãy tôi nghe mọi người gọi thế?

- Ak! Tôi là Lâm, Lê Hoàng Kỳ Lâm , nhưng mấy đứa ở trường thì thích gọi tôi là Ken hơn

Nó đang ngẩn ngơ thì chiếc xe trắng đỗ xịch trước nhà hàng "Địa Đàng". Nó thắc mắc:

- Anh dẫn tôi đến đây làm j'? tôi thích ăn ở nha hơn, k' thích ăn ở quán đâu.

- Cô tưởng cô là ai mà tôi phải mời cô đi ăn chứ, chỉ là có người đợi cô thôi

Nó thôi k' hỏi hần nữa, con ng' j' đâu mà khó chịu, nó hỏi câu nào là y như rằng hần đắp lại nó câu nấy. thật là khiến người ta bực mình. Nó theo hần lên trên lầu mà mãi suy nghĩ nên khi hần dừng lại thì ..."cốp" cái đầu của nó va vào lưng hần một cái thiệt đau, nó cần nhằn:

- Anh đứng lại mà k' "xi-nhanh" j' hết làm đau đầu muốn chết.

- Tới nơi rồi kìa_hần k' thêm trả lời nó mà đi thẳng tới bàn.

- Lúc này nó mới ngược nhìn lên và thấy mẹ nó cùng 2 ông bà đang ngồi ở bàn phía trước, mẹ nó vẫy tay bảo nó lại ngồi, còn 2 người kia có vẻ rất cao quý cũng nhìn nó mỉm cười. hần ngồi bên 2 ông bà ấy mà ánh mắt thả ra ngoài cửa sổ bên kia, k' thêm ngoái lại

Nó bước đến chỗ của mẹ và cúi đầu chào 2 ông bà ấy kia:

- Cháu chào hai bác ạ

- Ukm! Linh đến rồi đấy hả cháu? Cháu xinh xắn và lễ phép thật đấy._Người đàn bà nhìn nó mỉm cười

- Dạ! anh chị quá khen rồi, cháu nó còn non dại lắm ạ._Mẹ nó mỉm cười đáp.

- Hi! Chị khiêm tốn quá đấy chứ em thấy cháu nó đẹp cả về người và nét đấy chứ _người đàn bà kai nhìn nó ra vẻ hài lòng

Còn nó, nó chả hiểu "mô-tê " j' hết trơn. Chẳng lẽ kêu nó ra đây là ngồi khen nó hả? (tự tin gúm)

- À! Thế cháu thấy thằng con bác thế nào?_ Bỗng người đàn bà ấy quay sang hỏi nó.

- Dạ...cháu...con..bác...là ai ạ?_nó ấp úng

- À! Bác quên chưa giới thiệu cho cháu, Bác là Tú, mẹ của Lâm, còn chồng bác tên là Vương, Lê Kỳ Vương, chắc cháu bk chứ

Tất nhiên là nó bk rồi, nhà họ Lê Kỳ thì ai chả bk chứ, nhất là một học sinh trường “Paradise” như nó nữa. Dòng họ Lê Kỳ là chủ của tập đoàn Sky vô cùng hùng mạnh, đứng nhất nhì trong giới bất động sản, và cũng là tập đoàn đầu tư vốn để xây trường của nó, nó cười đáp lại:

- Vâng! Cháu bk chứ ạ! Cháu rất vinh hạnh khi được gặp 2 bác.

- Cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của bác

- À vâng! Cháu chỉ mới tiếp xúc anh Lâm mới đúng một lần nên cũng chưa dám nhận xét j' nhiều. nhưng cháu tin chắc rằng anh phải là một con người tông minh, đoán được suy nghĩ của người khác và cũng rất chu đáo nữa.

- Cháu quá khen rồi chứ con trai bác làm j' có những khả năng ấy. À! Vậy nếu bác nói muốn cháu làm con dâu bác thì thế nào?

- Sao cơ ạ! Con dâu ấy ạ????????_nó mở to mắt nhìn bà Tú đang ngồi đối diện trước mặt mình như thể k nhìn thấy bà ấy được

- À! Tôi xin lỗi chị, tôi bận quá nên chưa kịp nói chuyện này cho cháu bk_mẹ tôi nói và quay sang nó_Linh à! Nếu được thì mẹ muốn con kết hôn với cậu Lâm nhà bác đây, con nghĩ thế nào?

- Con...con..._nó muốn hét to lên với mẹ là k bao h. nhưng trước mặt mọi người mà làm như vậy thì nó và mẹ sẽ bị đánh giá, vả lại mẹ nó k bao h làm việc j' mà k có lý do, nó cần tỉnh táo một chút_Thưa 2 bác, con xin phép vào nhà vệ sinh một tí ạ

Nó nói rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, vắn vỏi, vốc nước lên mặt cho tỉnh táo. Nó chả hiểu kái j đang xảy ra cả? nó mới 18, 18t đầu và nhất là chưa bao h trải qua kái thứ gọi là”tình yêu”. Thế mà h mẹ lại bảo nó đi làm vợ người ta, làm một người đàn bà trong khi nó chưa trải qua thời thanh xuân. Có quá nhiều thú trong đời tuổi trẻ mà nó chưa được hưởng hết, vậy mà. Nó men theo dọc hành lang, để cho tâm hồn thư thái hơn và suy nghĩ thật kĩ.. Có tiếng bước chân đến gần, nó quay lại, thì ra là Lâm. Hắn đứng gần nó, quay mặt ra ngoài lan can, tận hưởng khí trời.

4. Chương 4

Có tiếng bước chân đến gần, nó quay lại, thì ra là Lâm. Hắn đứng gần nó, quay mặt ra ngoài lan can, tận hưởng khí trời. Hắn cất tiếng bảo nó:

- Chắc cô rất ngạc nhiên về việc xảy ra hồi nãy

- Đúng vậy, tôi chả hiểu cái quái j' đang diễn ra cả. Còn anh, chắc anh hiểu chứ, có thể kể lại cho tôi nghe được k?_Nó cũng quay ra ngoài trời, hít một hơi thật sâu kí trời trong lành ấy

- Công ty nhà cô đang trên đà tuột dốc, nguy cơ phá sản là rất cao

- Cái j cơ????????????_nó hỏi lại hắn mà như muốn la lên_phá sản ư? K thể nào? Tôi thấy nó vẫn hoạt động bình thường mà, với lại tooic ó thấy mẹ nói hay rên rĩ j với tôi đâu

- Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, thực chất công ty nhà cô cũng khủng hoảng trầm trọng. Cô nghĩ mẹ cô nói với cô làm j' cơ chứ? Cô có giúp ích j' được cơ chứ, với lại bà ấy chắc cũng chẳng muốn cô phiền lòng vì việc công ty đâu. Nhưng bây h thì bà ấy trụ k nổi nữa rồi, bà ấy đi xin vốn đầu tư khắp mọi nơi và cuối cùng đến công ty nhà chúng tôi

- Rồi sao nữa? Việc đó có liên quan j đến chuyện cưới hỏi hôm nay?

- Đối với bố mẹ tôi vốn đầu tư cho nhà cô tuy k lớn nhưng cũng k nhỏ. Thế là ông bà ấy đồng ý ẹ cô vay với một điều kiện...

- Là tôi phải làm dâu nhà anh_nó ngắt lời

- Cô thông minh hơn một chút rồi đấy

- Nhưng đây k phải là hành vi mua bán một con người hay sao? Tại sao bố mẹ anh có thể đem tôi ra như một món hàng giao dịch vậy hả?_nó bắt đầu cầu
- Thì sao nào? Cô nghĩ tiền chúng tôi đầu tư cho gia đình cô mà công ty cô làm ăn lỗ vốn thì nhà cô phải trả thế nào đây? Số tiền đó lươn để nổi bán cả nhà, đồ đạc, và những thứ mà cô có chắc j cũng đã trả nổi. dân làm ăn chúng tôi phải bk thời thế mới giàu lên được chứ có phải nhà từ thiện đâu mà cho k?
- Nhưng dù sao cũng có phần hơi quá đáng, a k thấy vậy sao?
- Uk! Quả thật quá đáng nhưng bk làm sao được. ba mẹ tôi đâu có ép gia đình cô vay đâu
- Nó thờ người ra suy nghĩ. Quả thật mấy hôm nay mẹ nó có vẻ j' đó rất mệt mỏi, nó hỏi thăm thì mẹ chỉ bảo hơi mệt do "ngày đèn đỏ" tí thôi. H thì nó mới hiểu. công ty nhà nó là do 1 tay ba nó dựng lên. Từ bàn tay trắng, ba nó đã gây dựng nên công ty ấy, ba đã đổ bao nhiêu tâm huyết vào kại công ty ấy, và đó cũng chính là 1 kỉ vật mà ba đã để lại ẹ con nó. Ôi! Thật là khó xử. mẹ đã nuôi nấng nó bk bao năm qua, còn ba là người mà nó yru thương và kính trọng nhất trên đời. Nó k thể để mất cái công ty mà ba nó đã đổ bao mồ hôi và nước mắt để gay dựng nên, cũng càng k thể để mẹ nó vất vả thêm lần nào nữa. nó càng nghĩ càng thấy m k thể. Nhưng nó nhĩ đến cái tuổi trẻ đầy mơ mộng mà nó chưa kịp hưởng hết và cảm thấy tiếc nuối, nó nhìn Lâm và hỏi:
- Tôi nghĩ chắc anh cũng phải có người yêu rồi chứ. Sao anh k lấy cô ấy đi
- À_Lâm cười buồn_ có nhưng cô ấy đã bỏ tôi đi rồi
- Tôi...tôi xin lỗi_nó cuống quýt
- K sao! Tôi quen rồi.
- Tôi khong thể từ chối chứ anh chắc là từ chối được mà, sao a lại k làm chứ
- Được thì tôi đã làm lâu rồi, chẳng qua là sợ cái thẻ ATM yêu quý và cả cái moto thân yêu của toi ra đi 1 k trở lại nên mới nghe lời ổng bả mà thôi. Nhưng mà cô yên tâm y! nếu cưới thì chỉ cần cô ở nhà tôi 6 tháng là được rồi
- 6 tháng, 6 tháng thôi à? Sao sướng thế?
- Uk! ổng bả ở bên đây 6 tháng rồi vì vu qua Canada sinh sống rồi, chả dư hơi ở đây đâu. Thế nên sau 6 tháng là tôi và cô có thể ly hôn rồi
- Thế á! Ôi! Vậy được, tôi đồng ý liền. vậy vào thôi ha
- Nó vui vẻ nhảy chân sáo đi vào, về mặt hơn hở ngồi xuống bàn
- cháu có bị sao k mà lâu vào thế?_ Bà Tú lo lắng hỏi thăm nó
- Dạ k ạ! Cháu chỉ muốn hóng tí gió trời thôi ạ.
- Ukm! Vậy cháu thấy làm dâu bác được chưa?
- À! Thưa bà, tôi nghĩ cháu nó cần có thời gian để suy nghĩ kĩ một tí ạ_mẹ tôi đáp thay
- K cần đâu mẹ ạ! Con nghĩ kĩ rồi_ ns quay sang bà Tú_ cháu đồng ý làm con dâu bác ạ.
- Mẹ nó há hốc miệng ngạc nhiên, nhưng cũng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh, tươi cười trở lại.còn bà Tú tất nhiên là rất vui rồi, bà nói:
- Cháu đồng ý là tốt rồi. Vậy thứ 2 tuần sau tổ chức lễ cưới nhé._câu nói chưa dứt thì cả 4 cái miệng đồng loạt há hốc ra:
- Ha????????????bà/chị/cô/mẹ nói cái j' cơ ạ?
- Bà này? Dù bà có muốn có con dâu sớm đến đâu thì cũng phải để tụi nó có thời gian tí đã chứ_ông Vương nãy h' k nói lời nào h' cũng phải mở miệng.
- Chị ak! Tôi bk chị cũng mong cháu Lâm có vợ sớm để 2 anh chị yên tâm nhưng mà...tôi nghĩ cũng p~ có thời gian chứ chị_mẹ nó tiếp lời

- Mẹ ! con thấy mẹ làm hơi bị nhanh rồi đó. Cô ta có chạy mất đầu mà mẹ phải “cười liên tay” như vậy?_Ken cần nhàn

- Dại! cháu cũng thấy vậy đó bác

- Thôi nào! Mọi ng' có cần phải “lên án” tôi như vậy k hả?_Bà Tú mỉm cười_Chỉ là tôi muốn sớm có cháu để lúc đi Canada cho nó yên tâm xịu thôi mà

- Hả??????? cháu ạ?_Ken và nó há hốc mồm

- ừ! Chứ con nghĩ có vợ về mà k sinh con thì còn j' là ý nghĩ nữa chứ, đúng k?_Bà Tú mỉm cười đắc thắng 2 đứa nó nhìn nhau, Ken lắc đầu ra vẻ chịu thua, nó cũng chẳng còn cách nào khác, đã đâm lao thì p~ theo lao chứ có còn cách nào nữa đâu.Bà Tú thấy 2 đứa nó im lặng tỏ vẻ khuất phục thì rất hài lòng, rồi quay sang mẹ nó bàn việc tổ chức lễ cưới cho tụi nó. Nó chả thiết nghe gì hết, đầu óc ong ong, chỉ cười và gật đầu khi mẹ hay bà Tú hỏi đến mặc dầu nó chả bk 2 người hỏi j. ra về, nó chào mọi người rồi theo mẹ leo lên xe.

- Mẹ k bk anh chàng Lâm đó nói j' với con nhưng mà nếu con k thích lấy chồng thì mẹ k ép, mẹ k muốn thấy con k vui dù chỉ là 1 giây phút. Mẹ có thể đỡ được công ty đứng lên. Vậy nên con đừng nên cố gượng ép làm j'_mẹ nó nói khi đang lái xe

Nó muốn nói với mẹ nó chuyện giao kèo giữa nó với hấn lăm, nhưng nó nhớ lại cuộc trò chuyện giữa nó với hấn hồi nãy

- Tôi nghĩ cô k nên nói gia kèo giữa 2 chúng ta ẹ cô bk_hấn nói

- Tại sao? Nếu mẹ tôi bk thì chắc sẽ tốt hơn chứ_nó thắc mắc

- K nên. Bởi vì với một người mẹ thì k thể để cho con mình k vui hay chịu khổ một giây phút nào cả. Mẹ cô sẽ k thể nào đồng ý để cô lấy một ng' cô k iu, để cô phải chịu khổ. Cô hiểu chứ_hấn giảng giải

- Tôi thấy mình có chịu khổ tí nào đâu. Chỉ là đến nhà người khác ở vài tháng thôi mà. Với lại tôi làm như thế thì có hề j' với công ơn mà ba mẹ đã sinh ra, nuôi nấng và chăm sóc tôi đến tận bây h' đâu_nó vẫn k hiểu

- Hừ! nhưng lương tâm của một người mẹ k cho phép, k cho phép con mình phải lấy một người mà nó k iu, càng k cho phép con mình phải chịu khổ. Có có hiểu được k vậy?_hấn bắt đầu câu

- À! H' thì tôi hiểu rồi. mà sao anh hiểu rõ tâm lý của một người làm mẹ như vậy? anh...đã được hưởng những điều đó rồi à? Mẹ anh rất tốt với anh thì p~_nó tò mò

- Hừ! cô nói nhiều quá rồi đấy. chỉ cần cô nghe lời tôi là được rồi

- Này! Con nghĩ j mà thử người ra vậy? trả lời mẹ đi chứ_mẹ nó thấy nó ngồi im ru thì hỏi thăm

- Dại! k có j' đâu ạ. Chỉ là con suy nghĩ một chút thôi. Mẹ yên tâm, con thích anh Lâm mà, con tin anh ấy là một người tốt. với lại anh ấy rất quan tâm, bk chăm sóc người khác và cũng rất nhạy cảm nữa mẹ à. Con tin con k nhìn lầm người đâu. Mẹ đừng quá lo cho con như thế_nó tự tin trả lời.

- Hừ! thôi được rồi. vậy thì tùy con. Nhưng con có thể đổi ý bất kỳ lúc nào. Con hiểu ý mẹ chứ.

- Vâng! Nhưng con tin con sẽ k thay đổi đâu mẹ_nó nói chắc chắn

TTTTTVVVZZZ

Nó bước tới lớp với tâm trạng mệt mỏi, đôi mắt có hơi thâm quầng. hôm qua nó đã thức suốt đêm để suy nghĩ xem xét lại quyết định của mình. Mặc dù chỉ ở nhà Ken 6 tháng nhưng nhờ đâu...có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì cuộc đời nó coi như bị giam cầm bên Ken. Hik! Dù nghĩ tới nghĩ lui thì nó cũng chỉ có con đường làm cô vợ hờ của Ken để giúp đỡ gia đình của mình thôi. Nhỏ Văn thấy vẻ mặt bơ phờ của nó như vậy liền hỏi thăm:

- Ủa? mi bị sao mà vẻ mặt hốc hác thế kia? Mắt còn biij thâm quầng nữa hả? có chuyện j' mi kể cho ta nghe koi

- Có người bị j' thì có! Nếu người hk mún tạo sự chú ý thì ta khuyên mi tốt nhux là thay ngay ka'I bộ đồ đó ra yk
- Thoy thoy dc oiz! Người làm j' moh căng thế, ta thay là được chứ j'__mặt iu xiu, nó quay bước vào trong 5'...10'...
- Heo lười kia! Người làm j' ở trong đó moh lâu thế hả?__ K đợi nổi nữa, nhỏ Vân bắt đầu cáu. Nó bước ra với vẻ mặt iu xiu
- Hik! Thiệt sự là ngoài đồng phục đi học ra thì ta chẳng thấy bộ đồ nào thích hợp để đi chơi cả
- Haizzzzzzzzzz! Ta bk ngay mà, để ta

Nói rồi nhỏ kéo cái xách của m' và lấy từ trong đó ra một bộ đồ rất zẽ thương:

- Tèn ten ten! Thế nào hả? được chứ__ Vân hí hửng
- Oa!!!! Mi đào đâu ra bộ đồ dễ thương thế này
- Hik! Ta mua chứ mi thử đào dưới đất lên thử ik có bộ đồ nào hok?
- Herhar! Ta xin lỗi, tại zui we' moh. Iu mi nhux...chút...__nó thơm một ka'I vào má nhỏ bạn thân
- Thoy thoy! Má cứ hun zị wa'i bạn zai kon ghen chix
- Hehe! Ta thay đồ đây

Nói roy nó chạy ù vào phòng tắm, 1 phút sau, nó bước ra ngoài và khoác tay kon bạn:

- Herher! Mi cứ wan tâm ta kiur nì chak ta iu mi mất, thoy , chúng ta đi chứ
- Nhanh lên! Chờ mi một wa, kiểu này phải rút kinh nghiệm hum sau hk rủ mi đi nữa

Vân cầu nhàu roy cũng đi với nó ra ngoài cổng, chiếc BMW đang chờ nó ở ngoài cửa. mẹ nó nhìn theo dáng vui vẻ của nó mà k khỏi bần lòng. Chỉ còn 1 tuần, 1 tuần nữa thoy, liệu nó có còn có sự hồn nhiên, vui tươi như thế này nữa k? bà luôn mong muốn con bà được sống vui vẻ và hạnh phúc, vậy mà h' đây, bà phải buộc nó lấy một con người mà nó k hề quen bk. Nhưng nếu k làm vậy thì bà sẽ mất đi công ty__ thứ duy nhất mà ck bà để lại và cũng là bao công sức, mồ hôi nước mắt của ông. Càng nghĩ, bà càng giận mình quá kém cỏi khi quản lí công ty để h' đây bà phải làm khổ con m'

6. Chương 6

Trong khi đó thì có một cuộc tranh cãi trong ô tô giữa nó và nhỏ Vân:

- Chú Ba ơi(tên tài xế lái xe cho nhà Vân) chú lái nhanh nhanh giùm kon xiu__nhỏ Vân hối thúc
- Dạ! thưa tiểu thư! Tôi đang lái với tốc độ nhanh nhất có thể rồi đây ạ
- Chú lái chậm rì mà nhanh cái j'! chú tăng tốc lên đi xiu nữa, k con trễ mất__Nó cũng nôn nóng k kém
- Mi điên à__ Vân quát lên__ Lái nhanh quá công an phạt xe tao roy sao. Mà mi còn dám hối thúc nữa, chẳng phải do cái tính lè mề, chậm chạp, ham ngủ của mi mà ra thế này đây. Mà quái nhỉ, hồi ở nhà mi rõ ràng ta thấy cái đồng hồ chỉ mới có 6h 30 à! Sao h' đã 6h57 roy nhỉ?

Thấy nó cúi đầu k nói j', Vân cảm thấy lạ quá. Mọi hôm là nó đã gán cổ lên cãi với Vân roy, thế mà h'...nó lại im re thế kia? Nhỏ Vân khẽ nghi ngờ:

- Này? Sao hum nay hiền thế? Hay là.... Cái đồng hồ...nhà mi có vấn đề đúng hk?
- Hik...đâu...đâu...có__nó chối phăng
- Đâu có? Người khai ra mau. Sao? Cái đồng hồ nhà mi có sao hk?
- Hik! Ta nói...mi đừng oán ta nha

- Uk! Người nói yk! Ta hk oánh người ầu

- Thiệt ra...cái đồng hồ nhà ta...là ta chỉnh cho nó ...chạy...chậm chậm tí xíu ấy mà

- Hả? người có bị sao k vậy? hèn chi ngày nào mi cũng đi trễ hết á. Đáng lẽ mi phải chỉnh cho nó chạy nhanh chứ ai lại...thiệt...hết nói nổi mà__ Vân “vò đầu bứt tai”

- Thoy cho ta xyn lỗi mà. Ta..._ Nó đang nói thì xe bỗng thẳng kết một cái

- Có chuyện j’ vậy chú

- À! Thừa tiểu thư. Đã đến trường rồi ạ

- Thế ạ, thế chúng kon đi đây, cảm ơn chú nhiều__ nó nói roy kéo nhỏ bạn bay biến ra khỏi xe.

Có một ánh mắt dần dần sát khí đang nhynf nó. Haizzzzz! Sao lúc đi chơi cũng gặp phải oongt hầy giám thị hắc ám này nhỉ. Nó chuẩn bị một nụ cười thật tươi để chào:

- Herher! Em chào thầy ạ! Hum nay thầy cũng đi cùng với tụi em lun hả thầy? công nhận thầy lo cho tụi em ghê. Em thiệt là xương thầy quá__ nó nói moh trong lòng cứ phải gọi là “ói mưa đầy đường”

- Uk!!!!!!!!!!!!!! Cảm ơn em đã xương tui. Nhưng mà tui lại k thể “xương” em được. TẠI SAO NGAY CÁ LÚC ĐI CHƠI MÀ EM CŨNG ĐẾN TRỄ VẬY HẢ LINHHHHHHHHHHH?_ông thầy đang nói bỗng chốc hét lên làm “mưa giăng đầy mặt nó”

- Hề hề! xin thầy bình tĩnh, đừng bứt xúc chứ ạ. Thiệt ra thì em cũng đâu có muốn zậy đâu. Chỉ là...

- Đẹp ngay cái chỉ là của em đi. Hôm nay tôi tha chứ hôm lhaes thì em bk m’ phải làm j’ roy đây

Nói rồi ổng “xách đít” đi thẳng làm nó cũng chẳng hiểu j’ cả. tại sao hum nay Mr. Giám thị lại đổi tính thía nhỉ? Thoy kệ! miễn là ổng k phạt m’ là đc roy. Nó quay sang Vân thì thấy nhỏ bạn đang đứng rung như cây sậy, mắt long lanh lệ. Haizz! Có ai nói với mấy bạn là nhỏ Vân bị yếu tim bẩm sinh chưa nhỉ. Khổ thân con nhỏ. Đã yếu mà ra gió, cứ thích rủ nó đi học cơ, roy để h’ nghe bị chửi roy phải “như chuối chín cây” thế này cơ . Nó lay lay nhỏ bạn rồi dìu nó đến gần xe của trường:

- Người k sao chứ?

- Người còn nói nữa hả?__ nhỏ bỗng quát lên rồi ôm mặt__ từ trước h’ ta chưa nghe thầy cô nào la như vậy. Vậy mà.... Do mi...._nhỏ bỏ lững câu nói rồi ôm mặt khóc tiếp. Hik! Đây là triệu chứng của bệnh học sih ngoan đó moh. Nó phải xuống nước dỗ dành

- Thôi thôi ta xin lỗi mi được chưa. Thôi! Mi đừng khóc nữa, trông xấu lắm cơ. nhaaaaaa. Đừng khóc nữa

- Hik! Xấu thiệt hả? _nghe nó nói, nhỏ vội quẹt nước mắt quay đầu hỏi lại

- Uk! Cười như vậy mới ẹp chứ nhỏ, thôi lên xe đi, mọi người đang đợi chúng ta kìa__nó kéo tay kon bạn lôi sênh sếch vào trong xe

Nó vào trong và chọn một ghế trong góc và ngắm nhìn cảnh vật ra cửa sổ. Tuy nó và nhỏ Vân thân nhau nhưng tính tình 2 đứa vốn dĩ khác nhau tuy k nhiều lắm nhưng cũng đủ để mỗi đứa ngồi 1 nơi. Tuy rằng cái miệng nó lúc nào cũng luyên thoảng để bào chữa cho cái tật mê ngủ của m’ nhưng nó lại tự tách xa mấy đứa bạn khi bk tụi nó đang t8m với nhau. Nó thích một mình nhìn ngắm cảnh xung quanh như lúc này đây, còn nhỏ Vân đang bên mấy đứa bạn bàn tán về Quân__ anh chàng mới đến vô cùng điển trai. Nó lắc đầu ngao ngán, mí nhỏ này lại bị giai đẹp hút hồn nữa oiz, nhìn đi nhìn lại nó vẫn thấy Kay đẹp hơn. Kay là ông anh được bố mẹ nó nuôi trước lúc bố nó mất. Sau khi bố nó mất, anh đã nhận được học bổng qua Mỹ du học. Kay lúc đầu nhất định k đi du học vì sợ 2 mẹ con nó ở nhà một mình buồn .Nhưng sau đó mẹ nó đã khuyên nhủ anh hãy vì tương lai trước mắt của mình, mẹ con nó vẫn có thể tự lo liệu được

-con đi rồi nhanh nhanh kiếm giúp mẹ cô con dâu để mẹ có cháu bông bế chứ__ mẹ nó cười hì hì và ôm chầm lấy anh khi tiễn đến sân bay

Kay đến bên, xoa đầu nó và dặn dò:

-Em ở nhà chăm sóc mẹ giúp anh nha nhóc

-Bk roy, nhưng khi về anh phải có quà tặng em đấy nhá, k là...__ nó giờ tay dứ dứ vào người anh

-Hi'hi'! anh biết oiz, làm sao anh có thể quên mua quà cho em được

Chuyến bay...từ Việt Nam đến California sắp khởi hành. Đề nghị hành khách chuẩn bị....

Anh nó quay lại, ôm chầm cả 2 mẹ con nó và nói:

-con đi nha mẹ, anh đi nha em. Khi học xong con sẽ quay lại. Con sẽ nhớ 2 người lắm đó.

-Thoy, con đi đi k kéo trễ, cố gắng giữ gìn sức khỏe nha con__ mẹ nó bắt đầu sụt sùi

-Thôi mà mẹ. mẹ cứ khóc như vậy làm sao anh đi được. với lại sau này anh cũng gọi điện ẹ mà __nó choàng qua vai đỡ mẹ

-ừ! Thôi! Mẹ k khóc nữa, mẹ xin lỗi__mẹ nó lấy tay quạt ngang mặt. con đi đi, đừng lo ẹ. Cố gắng học hành nha con

-vâng! Mẹ cũng giữ gìn sức khỏe. Thôi, đến giờ roy, con đi đây. Anh đi nha em__ nói rồi Kay hôn má nó cái chụt. nó cũng đã quá quen với cảnh này nên cũng chào lại anh

-vâng! Anh đi. Pipi anh

mẹ và nó nhìn anh khuất đi giữa những hành khách. Nó thiệt ra cũng buồn và cũng muốn khóc lắm chứ.2 anh em nó đã thân thiết với nhau từ nhỏ. Tuy 2 anh em nó hay cãi nhau(thực ra là nó bắt nạt anh trai trước) nhưng lúc nào anh cũng nhường nhịn nó, che chở và bảo vệ cho nó. Nếu mà nó cứ khóc rầm rức thì làm sao anh có thể đành lòng ra đi cho được. Cho nên nó phải cố tỏ ra vui vẻ.

Quá khứ như một cuốn phim quay chậm dần dần hiện lên trong đầu nó, 1 giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Nó bỗng thấy nhớ Kay quá. Đã gần 4 năm từ khi anh đi du học. Anh nói anh đi 4 năm sẽ về nhưng h' lại chẳng thấy anh đâu. Sợ rằng lúc anh về thì nó đã đi lấy chồng rồi cũng nên. Lúc đó anh sẽ cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng vì 1 đứa con gái tôn thờ chủ nghĩa độc hân như nó lại lập gia đình trước anh. Mẹ và cả nó không muốn nói chuyện của công ty cho anh biết, sợ anh sẽ k hoàn thành chương trình học mà quay về ngay. Lúc đó thì bao nhiêu công sức học tập sẽ đổ xuống sông xuống biển. Nó hiểu rõ con người anh nó: rất thương mẹ và gia đình, nhất là cái công ty một tay bố dựng nên. Anh sẽ k chịu quay lại Mỹ tiếp tục học mà sẽ tìm cách vực dậy công ty. Điều đó tất nhiên k ai mong muốn cả cho nên nó phải chấp nhận cuộc hôn nhân đầy tính kinh tế này để cứu vãn công ty của bố. ngồi suy nghĩ một lát, nó bắt đầu mệt mỏi và chìm vào giấc ngủ.

Quân vội bước lên xe. Hơi thở hổn hển. Chết tiệt thật, hôm nay con xe của cậu dở chứng nên phải loay hoay một lát mới đến được trường. Chẳng phải do cô con dâu tương lai quý hóa của mẹ cậu suốt ngày bám như đĩa thì anh cũng chẳng đi những thứ vớ vẩn này đâu. Với một gia đình như Quân thì muốn đi đâu mà chẳng được, cần gì phải đi chung với bọn bạn cùng lớp làm j'. với lại cũng có một nguyên nhân nữa k kém phần quan trọng, là Quân muốn được đi chung với nó. Từ sau nụ hôn vô cùng bất ngờ đó, trong lòng cậu cảm thấy có chút gì hơi xoắn xang, mong muốn đến trường để nhìn thấy nó.

Bước lên xe, Quân đã đảo mắt chung quanh để tìm nó. A! đây rồi, may là con nhỏ ngồi một mình nên cậu k cần phải tốn công sức zụ dzõ để được ngồi gần nó. Cậu từ từ tiến lại gần nó và ngồi phịch xuống bên cạnh. Im lặng, chẳng thấy nó phản ứng j'. sao lạ thế nhỉ? Hay là...nó cũng thích được ngồi gần mình? Cậu vô cùng thích thú với ý nghĩ ấy. Vô lí! cậu không nghĩ cái lý do đó là đúng. Cậu cảm nhận được hơi thở đều đều của nó, quay lại thì mới biết nó đã ngủ từ lúc nào rồi. hik! Ngủ kiểu này thì dù có ai đem nó bán sang nước ngoài nó cũng chả biết gì đâu. Nhưng...nhỏ này nếu đem bán sang nước ngoài thì được mấy xu trong đó? Cậu bật cười với cái ý nghĩ đó. Nhìn gần, nó có một vẻ gì đó rất cuốn hút, khiến cậu k thể rời mắt khỏi nó được. Ấy da!!!!!! Cậu lại nghĩ gì nữa vậy nek? Làm sao cậu lại để ý đến nhỏ này được cơ chứ? Ôi ôi! Cái đầu của cậu, chắc là lại bị "chập mạch" j' trong đây roy.

Chiếc xe từ từ lăn bánh đưa tụi nó đến chân một ngọn núi. Buổi du lịch hôm nay là buổi du lịch "3 in 1"(haiz! Tiết kiệm gúm nhỏ), buổi du lịch có 3 mục đích:

-giúp tụi nó giải trí, nghỉ ngơi

-rèn luyện sức khỏe, thể thao (leo núi đấy ạ)

-tìm hiểu về môi trường sinh thái (kiến thức khoa học)

Trở lại với tụi nó, chiếc xe đang đi thì bỗng xóc một cái, thế là đầu nó đang dựa vào cửa kính nay chuyển hướng đập xuống bờ vai của Quân làm cậu đang dựa đầu vào thành sau ghế thưởng thức âm nhạc cũng phải giật mình. Hik! Con gái kiểu gì mà chẳng giữ ý giữ tứ j' cả, đầu sao thì cậu với nó cũng là “cô nam quả nữ” mà (^). Định hất đầu nó dậy nhưng nhìn nó ngủ ngon lành, trên môi còn vương vãn nụ cười nên...lại thôi

7. Chương 7

- Này! Dậy! đến nơi rồi đó! Dậy!!!!!!!!!!!!!! _ Quân vừa lay vừa kêu nó dậy.

Thế mà nó thản nhiên hất tay Quân ra, chẹp chẹp kai miệng roy lại tiếp tục ngủ. Vân thừa bk tính của nhỏ bạn nên tay nhúng nước, bước đến và nhẹ nhàng vẩy lên mặt đang mơ ngủ của nó. Nó nhú mắt mày, từ từ mở mắt thì thấy ngay hình ảnh nhỏ bạn đang đắc ý cười tươi nhìn nó khiến nó đâm nổi khùng:

- kon kia! Mày vừa làm cái j' đó hả?

- kêu mà dậy? _Vân tỉnh bơ đáp

- mày k thể kiu người khác dậy bằng cách nhẹ nhàng hơn được à?

- Uk! Tao kiu nhẹ nhàng được đấy. oiz sao? _con nhỏ vòng tay trước ngực_ đối với ai còn kiu nhẹ nhàng được chứ với con heo nhà ngoạì thì KHÔNG THỂ NÀO

- Người...._ nó chưa kịp nói thì tiếng loa của cô chủ nhiệm vang lên

- ĐỀ NGHỊ CÁC EM RA KHỎI XE VÀ TẬP TRUNG DƯỚI CHÂN NÚI

Cả đám k ai bảo ai lập tức ngừng chiến, lục đục xuống xe đến điểm tập trung. Lúc tụi nó đến thì cả trường đã tập trung hết rồi, mỗi lớp thành một nhóm riêng. Cô chủ nhiệm đang huyền thuyên về nội dung và quy định của nhà trường về buổi dã ngoại.

.....

Buổi dã ngoại bắt đầu

Lúc đầu, ai cũng phấn chấn, hứng khởi, có nường còn mếu đến nỗi mang giày 10 phân đi leo, mặc cho tụi nó có ngăn cản (khổ thân! Con nhà giàu chưa từng một lần leo núi) khoảng được 15, 20 phút sau, lớp nó bắt đầu có tiếng thở phì phò, có mấy đứa k ngừng than vãn

- Ôi cha! Soa mà mệt quá z trời?

- Hik! Sao càng đi càng thấy xa z? hồi nãy thấy đingr cũng gần lắm mà

- K nhìn hấy bên bờ luôn ấy

- Hik! Chắc đi lần đầu cũng như lần cuối quá. Tao xin chừa

- Ai da!!!! sao mà nắng quá zầy nek? Bik trước m' đã k cho thêm mấy bộ kem dưỡng da, mấy bịch oshi vào oiz

- ...

Còn nó bắt đầu thấy hơi chóng mặt! chết cha! Quên là nó bị chứng sợ độ cao. Bất giác nó quay xuống nhìn phía dưới, quang cảnh thật đẹp nhưng sao nó thấy mọi vật cứ xoay vòng như nhảy múa trước mắt nó.

Quân đã để ý đến sắc mặt ngày càng tím tái của nó. Có chuyện j' với con nhỏ đó sao? Nhor bị bệnh hay đau yếu ở đâu ak? Quan đến gần nó, vẻ quan tâm

- Này! Cậu k sao đây chứ?

- Ak! Ukm. K sao

- Về mặt như cơm thiêu thế này mà k sao ak?

- Cậu nói cái gì cơm thiêu? _nó quắc mắt_ mặt tôi sao mơh cậu nói cơm thiêu? Với lại mặt tôi như thế nào đy chẳng nữa hì cần cậu quan tâm ak?

- Ak ờ! Cãi nhau với tôi còn tốt chán, chắc k sao rồi

Cậu định bỏ đy nhưng chưa kịp quay lưng thì cả thân thể nó gần như đổ ập xuống ng' cậu. vội vàng đỡ nó, cậu lay

- Đây! K sao đây chứ?

- Ban ngày làm j' có sao __ Nó tuy mệt nhưng cái mồm vẫn gắng cãi với Quân

- Thế này mà còn già mồm đưọcà? Mà...cậu bị sao thế? Mệt ak? __về quan tâm

- Tôi...tôi bị làm sao thì liên quan j' đến cậu

- Thôi chết! Mà hình như Linh, mày sợ độ cao từ bé cơ mà__ Vân thốt lên__ sao lại dám đi leo núi

- Hik! Tao quên. Lúc leo lên mới nhớ

- Trời đất. vậy mà cũng quên cho đưọc __Quân lắc đầu

- Kệ tôi

- Thôi. Hay mày xin phép cô nghỉ đi chứ leo lên vậy...tao sợ....__ Nhỏ Vân khuyên

- Thế sao đưọc? tao đã lên đến tận đây sao h' leo xuống đưọc. như vậy phí quá. Với lại như thế thì còn j' là uy danh của ta nữa

- Cậu có ngày chết vì cái sĩ diện của cậu đây__ Quân lo lắng__ mới leo tới đây mà đã thế này rồi thì lên cao nữa có ngày đi về miền cực lạc luôn ấy. thôi! Nghe lời Vân, xuống đi

- Đâu có đưọc__ nó cãi__ tôi nói tôi đi đưọc là đi đưọc, sao cậu cứ nói nhiều thế nhỉ. Thôi, tôi hết mệt rồi, đi thôi.

Nói rồi nó đứng dậy và đi thững để tụi bạn ngỡ ngác, lúc sau nhỏ Vân lắc đầu nói:

- Tính nết nó hồi h' vẫn vậy, cậu không ngăn đưọc đâu. Cứ kệ nó đi

- Kệ sao đưọc__Quân gắt__ Lỡ có chuyện j'....

- Cậu làm j' mà phải gắt lên thế. Chứ cậu nghĩ cậu khuyên giải đưọc nó à?

- Chứ chẳng lẽ cậu mặc kệ Linh à

- K! sao mặc kệ cho đưọc. chúng ta cứ đi sau nó là xong thôi

- Uk~ vậy cũng đưọc

Thấy 2 đứa bạn đi sau, nó cũng yên tâm phần nào. Thực sự là hồi nãy tuy nói cứng vậy thôi chứ h' nó thấy sợ kinh khủng, mồ hôi chảy ra đầm đìa. Có cảm giác như có j' đó kéo nó lại, muốn đẩy nó xuống dưới kia. Nhưng k thể vì thế mà nó bỏ cuộc dễ dàng đưọc. cố lên! Nó tự động viên mình.

Một lúc sau, tụi nó cũng tới đích. Nó quệt tay lên trán và thích thú nhìn thành quả của mình. Yeah! Cuối cùng thì nó cũng chinh phục đưọc sự sợ hãi của mình ơy. cảm giác thật tuyệt. cả lớp nó quay quần bên nhau, dựng lều trại và mở tiệc. nó lôi từ trong ba lô ra nào cóc, ổi, xoài, snack,...nhỏ Vân xuyết xoa

-Ui cha! Sao mi mang toàn đồ ăn vặt k vậy hả? k mang theo thức ăn trưa à?

-Ô hay con nhỏ này? Sao mi phân biệt chủng tộc thế hả? hàng vặt cũng là đồ ăn chứ có phải là j' đâu mà mi nói?

-Nhưng ăn thế này át đói thì sao?

-Lát đói thì..._nó quay sang nhìn nhỏ bạn và hộp đồ ăn trong tay với nụ cười gian trá_hehe! Vân ơi! Mi có phải là bạn của ta k?

-Thôi thôi_Vân nhìn nó đầy đẽ phòng và giấu hộp cơm ra sau lưng_người stop ngay cái giọng điệu chảy nước của mi đi. Thức ăn là của ta, mi k được xơ mũi nào đâu mà nhìn

-Hứ! k cho thì thôi. Ta đây cũng k cần

.....

-Oa! No quá_nó vỗ vỗ cái bụng của mình

-Ếc! Mới đó mà người xử xong hết oiz ak?_Vân nhìn đồng hồ snack của nó mà kinh ngạc

-Nhiều đây có là j'. xử nhanh rồi đi chơi chứ. Thôi người ở đó đi ha. Ta đi ngắm cảnh tí đi

Nó lí lắc pi pi kon pạn oiz bắt đầu rảo bước. càng đi nó càng thích thú với phong cảnh nơi đây. Thật thoáng đãng và thơ mộng. bỗng nó nhìn thấy hình như ở dưới tán cây kia có 2 người. họ đang quần quýt bên nhau thì phải. Hik! Thiệt tình! K pk liêm sỉ là j' cả. nhưng hình như tên con trai kia quen quen thì phải. sao giống....tên ck sắp cưới của nó thế nhỉ?. Nhưng đó đâu phải là việc của nó. Nó ngượng ngùng quay lưng bỏ đi. Nhắc thấy bóng nó, nhỏ Vân đã lên tiếng trách

^{3/4}Này h' mi đi đâu mà hông nói hông rằng j' hết zậy?

^{3/4}Ak! Thấy cảnh đẹp nên đi xung quanh thôi mà

^{3/4}Uk!_nhỏ Vân lơ đãng nhìn chung quanh bỗng mắt nhỏ sáng lên_a! anh Ken kia, anh Ken tới kia. Nó vừa nói vừa nhảy tưng tưng theo lũ bạn đến bữa tiệc chàng Ken

nó tò mò quay lại thì ôi chao! Khuôn mặt ông chồng chưa cưới hiện lên mồn một trước mắt nó. Nhưng cái áo này...người con gái này...sao mà...giống y chang 2 người hồi nãy...ở dưới gốc cây...bộ đồ người con gái đang mặc tuy đã được sửa lị nhưng vẫn cnf xộc xệch. Thiệt không ngờ đường đường là một công tử nhà họ Lê Kỳ lại ăn chơi đến thế. Hik! Chỉ mới nghĩ đến việc làm vợ hờ của anh ta, dù chỉ là 6 tháng thôi cũng đủ làm nó rã rời con người. nó lắc đầu xua đi ý nghĩ kinh khủng ấy. còn hấn vẫn vô tư cười nói với mấy cô gái chung quanh mặc cô nàng bên cạnh nhăn nhó, dậm tay dậm chân. Nhân lúc hấn đang “bận bịu” với mấy nường, nó nhanh chân tính chuồn đi trước khi hấn bk đến sự có mặt của nó. Nhưng hấn nhanh mắt hơn, gọi giật nó lại:

-Ồ Linh! Gặp anh sao k nói gì mà đi đâu thế?

Mấy chục ánh mắt quay lại nhìn nó. Hik! Nó gãi đầu bước tới miệng cười hiền

-Hi hi! Thấy anh bận bịu quá nên đâu đâu dám làm phiền_nó cố kéo dài từ “bận bịu” để trêu tức hấn

-Hi! Có gì bận bịu đâu. Anh có làm gì đâu mà mới gặp anh em chạy như thế...bị anh thịch vậy?_hấn nheo mắt hỏi nó

-ủa? hai người quen nhau à?_một con nhỏ lên tiếng phá tan cuộc trò chuyện

-ak ukm_nó ấp úng! Thực sự là nó hk muốn mọi người bk về cái đám cưới “kì dị” của nó. Nó quay sang nhìn Ken với ánh mắt cầu cứu

-à! K có j' đâu. Chỉ là hôm trước tình cờ quen ngoài đường thôi mà

Mấy đứa tuy vẫn nghi ngờ nhưng k tiện nói ra. Một khi Ken đã không muốn nói thì có cạy họng cũng k nói nửa lời. họ quay sang làm dáng với hấn:

-anh Ken ơi! Anh dùng kem j' mà...trắng dữ vậy. anh chỉ em dùng với

-tối nay anh rảnh hok? Đi chơi với em đi

-không! Tối nay anh phải đi với em cơ

-blah...blah...

Nhân lúc đó, nó nhanh chóng bỏ đi. Haizzzzz! Phải chơi cho đã chứ mấy hôm nữa k bk có chơi đc như vậy nữa k. nghĩ là làm, nó lắc đầu rũ bỏ mọi suy nghĩ, ưu lo. Hít thở không khí trong lành, nó khoan khoái

nằm xuống bãi cỏ xanh mượt. gác tay lên đầu, nó nhìn bầu trời xanh thăm rồi ...lăn ra ngủ lúc nào hông hay (hik! Heo nguyên chất, không trộn lẫn luôn nè)

8. Chương 8

Quân thả bộ men theo bãi cỏ. nãy h' chả thấy mặt mũi con nhóc đâu cả. con heo ấy hồi nãy thấy vẻ mặt trông có vẻ xanh xao lắm ý, h' không bk đỡ chưa nữa? ày da! Lại nghĩ đến nó nữa rồi. haizzz! Chẳng lẽ...m' "cảm nắng" nhỏ heo đó rồi sao. Được thôi, cậu búng tay cái tách, phải cho nó đó là GF của mình mới được. tìm nhỏ đó ở đâu đây ta? Quân đảo dắc tìm kiếm xung quanh thì bỗng thấy một "vật thể lạ" đang nằm trên bãi cỏ.

Cái quái j' thế nhr? Cậu tiến đến xem thử! Phì cười! Háo ra là nhỏ heo! Đúng là ngủ mọi lúc mọi nơi. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cậu lấy 1 cây cỏ lau...

-h...át...hát...hát...xì...ì...ì..._nó nhăn nhó mặt mũi, kéo đôi mi nặng trĩu lên để tìm kiếm kẻ đã phá giấc ngủ của mình. Hình ảnh tên Quân cười gian xảo hiện ra mờ mờ trước mắt nó. Nó dụi dụi mắt lần nữa, há hốc mồm, rồi sùng sồ:

-tên kia! Cậu làm j' ở đây?

Nãy h' Quân nhìn thấy hết những biểu hiện trên khuôn mặt của nó, hết ngạc nhiên, lạ lẫm, rồi đến phùng phực tức giận thì không khỏi bật cười. Tại sao trên một khuôn mặt trong một lúc lại có thể thay đổi nhiều trạng thái như thế chứ?cậu trêu chọc

-à! Là vì tôi trông thấy một con heo đang nằm ở đây nên tới bắt để về "mần thịt" ấy mà

-cậu! _nó phồng má, mặt đỏ bừng bừng_1 ngày cậu không chọc tôi thì cậu k ăn cơm được à? Cậu đi đi cho tôi nhờ. Chọc phá mấy cô gái của cậu ấy

-nhưng tôi chỉ thích chọc phá cậu k à_Quân hạ giọng_ tôi muốn cậu là của tôi

-cậu nói cái gì cơ?_nó bắt ngờ hỏi lại

-TÔI NÓI TÔI MUỐN CẬU LÀ CỦA TÔI_Quân nói rõ ràng từng tiếng một

-Ya'! cậu đùa như vậy chả vui chút nào đâu. Cậu nói với mấy cái đuôi của cậu chắc vui hơn đó

-Tôi k đùa!_Quân nghiêm giọng_tôi nó thật lòng đấy

Nó bàng hoàng nhìn Quân. Thật vô lý hết sức. thường ngày cậu ta lúc nào cũng làm nó nổi khùng lên mới hả dạ. thế mà h'...nói như vậy là sao???? Câu hỏi của Quân đưa nó về thực tại:

-Cậu trả lời tôi đi chứ

-Ồ! Hả? trả lời cái j' cơ?_nó ngơ ngác hỏi

-Cậu đồng ý làm bạn gái của tôi chứ_Quân bình thản hỏi lại

-CÁI GÌ????????????_nó hét lớn_CẬU ĐIÊN À?

-Tôi k điên! Tôi cho cậu 1 ngày suy nghĩ_Quân nói rồi quay lưng bỏ đi để lại nó ngơ ngác

Hik! Sao hết chuyện này đến chuyện khác cứ đổ ập lên đầu nó thế này? Hết chuyện gia đình h' lại đến chuyện cậu bạn mới tới. ôi! Khổ thân cho cái đầu tội nghiệp của nó

.....

Lúc ra về, cô chủ nhiệm tập trung tụi nó lại và thông báo:

-Cô thay mặt nhà trường thật sự xin lỗi khi phải nói với các em rằng: tối hôm nay các em phải ở lại nơi này. Chiếc xe chở chúng ta đã bị trục trặc và không thể sửa xong vào tối hôm nay. Cũng chẳng có chiếc xe nào chở chúng ta đi trong vùng hẻo lánh và thời gian chập tối như lúc này

-Ồ! Thế sao được hả cô_tiếng của mấy đứa bắt đầu rộ lên_chúng em có chuẩn bị j' đâu

-cô ơi! Một đêm ở đây làm sao tụi em chịu nổi

-...

-Này! Tụi bay biết j' chưa?_Thư, cái loa truyền thanh của lớp từ đâu hót hải chạy vào

-Biết j' nữa! tối nay phải ở lại đây chứ sao

-Hả? vậy à!_mắt nhỏ sang lên_ ô la la! Vậy thì tốt quá

-Tốt cái mặt mo mày chứ tốt_một nhỏ gần đó cốc đầu nó_ở đây tối nay có đem j' theo đâu. Muỗi cắn chết

-Hi hi! Vậy là tụi bay chưa biết oiz! Hôm nay...anh Ken sẽ chơi cùng lớp ta đó

-Hả? Anh Ken hả? Tao có nằm mơ hk zậy mày

-Trời ơi! Có thiệt hk zậy?

-Thôi thôi! Tao phải chuẩn bị cái đã

Mấy đứa con gái mơ màng, hết âm ỉ lên rồi nhảy tưng tưng về lều chuẩn bị. Nó chỉ biết ngó người rồi lắc đầu. Nhưng vậy cũng tốt. Cho nó có thêm cơ hội gần bạn bè hơn...và cũng là kỉ niệm đẹp. Nó bất chợt cảm thấy gai gai nơi sống cổ, theo cảm tính, quay đầu nhìn lại thì thấy ánh mắt tên Ken nhìn nó say đắm. Nó ngại ngần quay đi, nó hông quen với ánh mắt đó, cứ làm nó thấy sao sao ấy. Nó vội bỏ đi, nếu không cứ đứng đấy cho tên kia nhìn mòn mặt ak? ^^

Tối đến, cả lớp quây quần bên ánh lửa trại. Tất nhiên k thể thiếu sự góp mặt của 2 tên hắc ám: Ken và Quân. đám con gái cứ vậy lấy hai tên này như thể vật lạ. Tên Ken vẫn vậy, luôn vui vẻ cười nói và không ngần ngại nhyas mắt với đám con gái theo đúng chất lãng tử. Tên Quân tuy tỏ ra lạnh lùng nhưng điều đó cũng làm ấy đứa chết mê chết mệt.

Huy-lớp trưởng lớp nóp là một người vô cùng hoạt bát và năng động, luôn biết cách xử lí mọi tình huống. Thấy mấy girl chỉ chăm chú 'rù quýt' 2 chàng hoàng tử nên tìm cách khuấy động không khí:

_E hèm! Đề nghị các bạn trật tự. Bây h' mình sẽ tổ chức một trò chơi để lớp ta ngày càng gắn bó với nhau hơn, đồng thời cũng để giao lưu, gặp gỡ và hiểu thêm về nhau_nói rồi quay sang tên Ken_anh cũng chơi với tụi em chứ ạ

_Tất nhiên rồi! Làm sao anh có thể bỏ qua cuộc vui này chứ

_Vậy thì tốt quá. Rồi mình sẽ đưa ra luật chơi nhá: vì số nữ gần bằng số nam nên ta sẽ chơi cặp hen. H' các bạn nam bốc thăm để chọn bạn chơi của mình đi.

Mấy đứa kon zai nhìn qua, ngấm lại, lạy chúa để phù hộ cho chúng bốc được "người trong mộng của mình". Sau cùng, lớp trưởng công bố :

_Sau đấy mình xin công bố kết quả các cặp. bạn...

Nó bỗng thấy người mình hơi nhồn nhột, khó chịu quay lại, nó bắt gặp ánh mắt giễu cợt của tên Ken đang nhìn nó. Cái quái j' đang xảy ra thế nhỉ? Tự đứng lại nhìn nó như thế...nó k nghĩ nữa, mặc kệ hần, nó quay phắt lên

_Anh Ken của chúng ta sẽ cùng đội với Linh và Quân với Vân sẽ cùng một đội

Nó nghe kết quả đó mà lòng bùng hết cả lỗ tai. Ôi trời, quay lại, mấy chục con mắt đang tóe lửa nhìn nó. Hik! Do tên Ken mà tình ruột thịt của lớp nó vỡ tan tành. Lạy chúa! Con biết phải làm sao đây. Keng! Một ánh sáng lóe lên trên đầu nó. Hehe! Mới cầu chúa mà Người đã giúp. Thiệt là...Người thương con quá. Nó giả bộ nhăn nhó la lên:

_A! ôi! Sao mình lại thấy đau thế này

_Này! Không sao chứ?_mấy đứa thấy vậy đỡ nó và quan tâm

_Hik! Mình cũng không biết nữa. cái bụng mình...a ôi! Nó sao sao ấy

Chắc ăn trúng cái j' oiz nhỏ Vân xót xa nhìn nó_ tao đã bảo với mày bao nhiêu lần rồi, ăn uống phải cẩn thận. h' thấy hậu quả chưa?

_Uhm! Tao biết rồi. tao xin lỗi mày. Nhưng tao e không hề chơi với lớp được. hay là...._nó hướng ánh mắt sang nhìn lớp trưởng

_Thôi! Cậu vào lều nghỉ ngơi đi. Khởi tham gia vào cuộc chơi này cũng được. quan trọng nhất là sức khỏe của cậu

Nhưng như thế liệu có ảnh hưởng... còn anh Ken thì sao nó giả nai nhìn sang Ken

_Không sao đâu! Mình sẽ...

Nó chưa kịp nghe lớp trưởng nói hết câu thì cánh tay đã bị ai đó nắm chặt và lôi đi. Nó hốt hoảng quay lại nhìn, thì ra là tên Ken, nó la lên oai oái:

_Này! Anh thả tay tôi ra. Có j' thì từ từ nói

H' em nói rõ với anh đi hắn dồn nó vào trong tường_ tại sao lại giả bệnh để từ chối cuộc chơi? Anh làm j' có lỗi với em, khiến em không hài lòng à?

Tôi...tôi_ nó áp úng rồi bất giác nổi sùng lên_ừ đây! tôi k thích chơi với anh đấy! rồi sao? Tôi không muốn bị mấy đứa trong lớp “chiếu tướng”. mà trước khi kết hôn, anh không Thề tha cho tôi được à? Sao cứ “ám” tôi luôn vậy? cho tôi bình yên hưởng chút tự do còn lại chứ

9. Chương 9

_Hừ! anh làm j' đâu mà em bảo anh làm mất tự do của em hả? chỉ là anh bốc thăm trúng chứ có phải do anh muốn đâu

_Thế hả? _mắt nó sáng lên_ thế thì anh đổi người khác chơi với anh đi

_Thế sao được? nếu anh đã bốc trúng thì anh phải thực hiện chứ

_Anh chọn người khác thì có sao đâu

_Không sao trắng gì hết_Ken bỗng quát lên_tôi nói nhỏ nhẹ mà cô không nghe hả? cô quay lại với tôi

Tôi...tôi thấy Ken bỗng đứng nổi đóa lên làm nó đăm...quíu._ được rồi. đi thì đi

Ken đi trước, nó đi sau mà khuôn mặt trở nên buồn rười rượi. hik! Đã hk muốn mà sao chạm mặt hoài vậy trời? bọn nó quay lại làm cả lớp ngạc nhiên:

-ủa? Linh sao hk nghỉ mà ra đi chi vậy?

-uk! Nghỉ đi cho khỏe

-...

-A'! Linh vì k muốn cả lớp mất vui nên đã hết đau và quay lại_Ken lên tiếng rồi quya sang nó_anh nói vậy đúng không Linh?

-À ừm!_nó nói mà rằng cứ nghiêng kèn kẹt_mình chỉ đau sơ sơ thôi. Với lại mấy bạn đnag chơi mà mình lại ở một mình thì chán chết. h' hết đau oiz_mỉm cười tươi rói dù trong lòng đang “đầy sóng”

-Ukm! Vậy tốt quá. Chúng ta bắt đầu thôi_lớp trưởng kêu lên_luật chơi như sau: mỗi cặp sẽ dùng trán đưa từng trái táo thả vào trong rổ của mình. Aai được nhiều táo trong rổ là chiến thắng. còn về phần thưởng...mình xin để phần cuối cuộc chơi mới được tiết lộ cho thêm phần hấp dẫn. rồi....h' thì...start.....

Trò chơi bắt đầu, trái táo được đặt vào trán 2 đứa tụi nó. Nó cảm nhận khoảng cách giữa nó và Ken rất gần, có thể nhận thấy hơi thở ấm nóng của Ken phả lên mặt nó. Dù không muốn nhưng nó phải công nhận là Ken rất ddwpj. Gương mặt góc cạnh đầy nam tính, da trắng, đôi môi đỏ mọng luôn nhếch lên đúng chất lãng tử, hàng lông mày rậm màu đen...tất cả đều toát lên vẻ quyến rũ. Hèn chi mà mấy đứa kon gái theo

hắn như điều đồ. Đến nó còn thích nữa là...nghĩ đến đây, nó bỗng đỏ mặt. ôi ôi! Nó đang nghĩ cái j' thế này?. Tên Ken này h' mới lên tiếng:

-Này h' ngấm anh đủ chưa vậy zợ iu?

-Tôi...tôi_nó áp úng đâm nỏ quạu_ai là zợ iu của anh hử? ai bảo tôi đang ngấm anh

-Thế à?_hắn nheo mắt_zậy em tập trung đi. Sắp hết h' rồi. anh không muốn thua cuộc

-Tôi cũng có muốn đâu

ở bên kia, có 1 ánh mắt đang lạnh lẽo nhìn nó. Chàng Quân tuy cũng tham gia chơi nhưng ánh mắt không ngừng quan sát nó. Vân tuy cùng đội với Quân nhưng hắn chẳng liếc mắt nhìn nhỏ một cái, Vân rụt rè hỏi:

-Quân...Quân thích Linh à

Lúc này Quân mới giật mình thu ánh mắt mình lại và đối diện với Vân

-Cô đang nói cái quái j' thế?

-Đừng chối! nhìn mắt Quân là mình thấy ánh lên 2 chữ ganh tị liền hà_Vân buồn rầu đpá mà không dám ngước mắt lên

-A'...ừ! tôi thích cô ấy. nhưng cô ấy có vẻ như...rất hơi hợt

Tuy đã bk kết quả là như vậy nhưng lòng Vân không ngừng buồn bã. Đúng là lúc đầu Vân chỉ thích Quân vì vẻ ngoài hào nhoáng. Nhưng lâu dần, càng tiếp xúc với Quân, Vân nhận ra rằng đằng sau cái vẻ ngoài lạnh lùng ấy là một trái tim nồng cháy khao khát yêu thương(đoạn này có hơi sến k nhay?) và dần dần thì Vân đã bị gúj hoàn toàn trước Quân rồi. nhưng càng thích, Vân càng đau đớn nhận ra người Quân thích k phải là Vân mà là Linh_cô bạn thân chí cốt của mình. Mà cũng đúng thôi. Linh là một cô gái ngây thơ,thánh thiện đáng được mọi người yêu thương. Còn Vân_cô chỉ là 1 nàng mắc bệnh "hám trai đẹp" chứ đâu có được như Linh. Tiếng hô của lớp trưởng khiến Vân thoát khỏi chòm suy nghĩ:

-5...4...3...2...1...hết h'. rồi đề nghị các đội dừng lại

Tất cả dừng lại, lớp trưởng đi đến từng rổ và đếm kết quả. Nó quệt mồ hôi trán. Ôi! Một chết đi được.lần tấn chạy đến bên Vân, nó hỏi thăm:

-Một quá mà y nhi! Tao hk ngờ là một z đó

-Hi_Vân cố nặn ra 1 nụ cười thật tươi mà miệng méo xệch

-Ếc! Mà y làm sao z? sao cười mà miệng y như khóc z? có chuyện j' hả?

-Hk có gì_Vân xua tay_chỉ là tao hơi mệt nên cười hk nổi

-Thế à? Thế mà làm tao lo muốn chết

Nhìn con bạn lo lắng ' , Vân thiệt là muốn ôm nó quá. Từ nhỏ Linh đã gặp nhiều chuyện đau đớn rồi, h' nhỏ phải được hạnh phúc. Và Vân tin rằng Quân đủ khả năng đem lại hạnh phúc cho Linh...

Lớp trưởng công bố kết quả, đội thắng là đội của Hồng và Kiên.mọi người hồi hộp nghe công bố giải thưởng:

-Và...giải thưởng chính là...một phần quà vô cùng giá trị

-Trời ơi! Nhanh yk! Hồi hộp quá_mấy đứa giục

-Từ từ đã nào. Phần thưởng là...một tràng pháo tay của mọi người

-Trời_cả lớp gần như ngã ngửa. cái này gọi là giá trị ư?

-Hi hi_lớp trưởng gai đầu gãi tai khi thấy ánh mắt hình viên đạn của mấy đứa bắn '_các bạn đừng nhìn m' thế chứ. Phần quà này rất giá trị ...về mặt tinh thần mà đúng hk. Với lại giải thưởng có j' là quan trọng. quan trọng là lớp chúng ta hiểu nhau hơn là được oiz

Mấy đứa nghe nói cũng có lý nên đỡ bực mình phần nào, tản ra sinh hoạt văn nghệ. Phong_bí thư của lớp cũng là một tên chơi guitar ổn nhất trong lớp phụ trách phần đệm đàn. Mới đầu là tiếng hát của nhỏ

Vân_sơn ca của lớp. chúng nó hòa vào âm điệu du dương của bài “my heart will go on”. Sau đó cả lớp cùng hòa nhịp theo bài “Hãy đến với con người Việt Nam tôi”. Bài đó cũng chính là bài dự thi văn nghệ của lớp nó. Nhớ lại mấy ngày ấy vui cực, là 1 kỉ niệm khó quên của lũ nó. Đêm càng khuya, mấy đứa càng “máu”, k đứa nào muốn về lều cả. chẳng mấy khi được cùng nhau thế này, ai mà muốn nủ chứ. Ngủ thì lúc nào chả được. còn ở cùng nhau thế này, có mấy khi...hơn nữa, tụi nó đều là học sinh 12 cả rồi. sắp chia tay cả rồi...

-E hèm...h' không hát 1 m' nữa, chúng ta hát song ca đi. Mấy cặp hồi nãy cùng song ca cho nó vui. Hen mấy bạn

-Nhất trí...._mấy đứa hào hứng la to

Chỉ khổ cho nó, nhìn sang Ken với ánh mắt cầu cứu hy vọng hần giải quyết được j': ai pk cái j' mà hát với chả hò cơ chứ. Hik!

-Còn đứng đó mà nhìn hã? chuẩn bị đi

-Chuẩn bị? chuẩn bị cái gì?_nó ngơ ngác

-Cô k định thi à?

-Tôi...

-Tôi tôi cái j'...cô hát được nhất bài nào

-Tôi k pk

-Không bk? Cô từ Sao Hỏa xuống à?_hần quát nhỏ

-Nhưng thực sự là tôi k pk mà

-Rồi! được rồi. vậy cô pk bài “Thiên đường hạnh phúc” chứ

-Sơ sơ

-Sơ sơ là thế nào?_thấy nó trả lời nhát gừng nên Ken đâm nổi quạu. cái j' cũng như trên trời rơi xuống. a k hỉu nó là loại kon gái kiểu j' đây_bk thì bk, k thì k chứ sao lại sơ sơ

-ừ thì pk! Mà...song ca bài đó à?

-Chứ cô có bài khác ak?

-K! ý tôi là! Anh định thi thiệt à?

-Chứ cô nghĩ nãy h' tôi giỡn cô à

-Có thể...k thi được k?_nó rụt rè

-Cái gì..._Ken quát nhỏ

-Thôi thôi_nó hoảng hồn_tôi chỉ hỏi thế thôi. K được thì thôi vậy, anh k cần phải la to như vậy chứ

-Cô bớt giỡn đi. Tôi với cô tập tí nào

Nó tuy k muốn nhưng cũng phải tập. lẻo đẻo đi theo Ken đến một gốc cây, Ken uốn nắn, chỉ cho nó tập từng câu sao cho chuẩn và còn thêm vài động tác phụ họa nữa

-Nek! Có cần phải quá thân mật như thế này k?_nó la nhỏ khi Ken ôm eo nó wor đằng sau

-Cô hay nhĩ? Cô tưởng tôi thích lắm ak? Chỉ làm cho phù hợp với nội dung của bài hát thôi. Với lại...

-Với lại cái j'?

-Với lại cô cũng sắp thành vk tôi rồi. tuy chỉ là vợ hờ nhưng những kai này cũng là bình thường thôi

Nó im lặng k nói j', đúng hơn là chả pk nói j'. hần nói quá đúng.haizzzzzzzzzzzz. nó thở dài trong lòng

-Được rồi. hết thời gian chuẩn bị. mời các đội trình diễn. đầu tiên là đội của...

Nó thích thú ngắm nhìn các đội khác. Hay ghê! K ngờ là lượp nó có nhìu “nhân tài như z”. thiệt là hát hay quá...làm nó mất tự tin^^

10. Chương 10

-Sau đây là đội của Quân và Vân

2 người bước ra. Nó nhìn con bạn đang khoác tay Quân mà lòng k khỏi thán phục: “2 đứa công nhận đẹp đôi thiệt”. bài mà 22 đứa trình bày là”trái tim của gió”.giọng hát của Vân cất lên thật ngọt ngào:

-Lại nhìn vào dòng thư của em

Mà ngỡ như chưa hề thức giấc

Nhìn qua hai hàng cây trước sân

Vừa mới xanh tươi có đôi lần.

Và mọi người cũng không khỏi kinh ngạc vì giọng của Quân cũng hay và ấm không kém, rất hợp với bài này và với giọng của Quân:

Cầu thang kia còn in dấu chân

Bàn chân vô tình đã mãi xa

Bàn tay anh đã cố với lấy

Một cơn gió hay là trái tim của em?

Giọng trong vắt của Linh cũng hòa theo chất giọng trầm ấm của Quân tạo nên một sự kết hợp tuyệt vời:

Mà gió cứ mãi vô tâm, làm sao ôm?

Mà gió cứ mãi vô hình, làm sao giữ?

Có thể yêu một nụ hôn

Có thể nhớ một mùi hương

Mà vì sao lại không thể quên những đau thương.

Nó nhìn 2 người tình tứ mà há hốc mồm ra. Quả thật là rất đẹp đôi. Trước h’ không để ý. H’ nhìn lại mới thấy : chàng Quân nhà ta vô cùng lịch lãm nhưng cũng không kém phần lạnh lùng, đi cùng với Vân luôn yêu đời, nhí nhảnh và vô cùng trông sáng thì còn j’ bằng. Thế mà tên Quân kia không chịu nhận ra bông hoa đứng trước mặt mình, lại chỉ cứ chăm chăm phá nó. Haizzzzz! Nghĩ đến chuyện hồi chiều làm nó thấy chán nản. bk đối mặt với tên Quân kia như thế nào đây!? Nhất là hân ngồi cùng bàn với nó nữa

Đành quá giang những cơn mưa về ngày xưa

Để sống trong những kỷ niệm và nỗi nhớ

Đã xa rồi một hình dung, những ánh mắt và nụ cười

Dòng nhật ký từng đêm lại mang nỗi cô đơn

Những lời xót xa.

Thấy nó hết mỉm cười tinh quái, lại lắc đầu nguầy nguậy, Ken quan tâm:

_Này! Không sao đấy chứ? Sao đầu cứ quay như chong chóng, rồi alij thở dài nặng nề như thế kia?

Haizzzzzzzzzzzzzzzzzz! nó lại thở dài

_Này! Có chuyện j’ nói ra đi, soa lại cứ thở dài mãi thế

_Nói ra thì anh cũng giúp j’ được cho tôi đâu_nó chán nản_tốt nhất là anh đừng quan tâm tới tôi và cũng đừng ám tôi nữa là tôi cảm ơn anh lắm rồi

_Ya! cô tưởng tôi thích quan tâm tới cô lắm sao?

_Thôi thôi được oiz! _H' nó cũng chẳng có tâm trí nào để cãi nhau với tên "hâm " đó nữa _ anh k quan tâm tới tôi. Được chưa_rồi nó hướng mắt nhìn về 2 người đang hát_anh thấy bọn họ đẹp đôi chứ

_Hả?_hắn cũng hướng mắt lên nhìn_uk! Thì cũng đẹp thiệt. mà có chuyện j' sao

_Keke! Thấy người ta z mình phải...tạo cơ hội chứ

_Hở?_hắn trở mắt_tạo cơ hội j' cơ

_Sao mọi hôm anh thông minh lắm mà h'...ngốc thế

_Cái j'?_hắn bắt đầu sùng sộ_cô nói ai ngốc

_Thôi thôi được rồi_nó hạ giọng_k nói cái đó nữa. h' thế này nhá. M' phải tạo cơ hội cho 2 ng' đó có cơ hội được...hiểu về đối phương chứ_nó nháy mắt

_À!_hắn nhìn nó đầy cảnh giác_trông cô vậy mà cũng "lưu bị" gớm nhỉ

_Ô hay! Tôi có ý tốt thế mà sao dám bảo tôi lưu bị coi chả lưu manh

_Uk! Uk! Được rồi. thế cô nghĩ nên hành động như thế nào?

_À...cái đó_nó lúng túng...cái đó...tạm thời tôi chưa nghĩ ra.hì hì

_Trời_hắn la nhỏ_z mà tôi tưởng cô có cách hay nào oiz chứ. Ai dè...

_Thì...thì...từ từ rồi nghĩ cũng ra ak! Anh lo j' chuyện đó. Hihi. Nhưng...

_Nhưng sao?

_Lúc tôi nghĩ ra rồi có chuyện j' thì cũng nhờ anh giúp đỡ ha

_Giúp đỡ ak?_hắn ra vẻ suy nghĩ_cái đó thì phải để tôi suy nghĩ đã

_Đi mà..._nó lôi kéo_anh Ken đẹp trai. Giúp đỡ tí đi mà. Anh Ken tốt bụng

_Éc! Cô thôi giúp tôi cái giọng điệu chảy nước đầy di. Nghe ớn quá

_Yahhhhhhh! Không giúp thì thôi. Anh cũng đừng làm cao quá chứ_nó nhăn nhó

_Này! Cô nhờ tôi mà nói cái giọng như quát thế ak?

_Nhưng anh cũng không cần chê tôi tới mặt tới mũi như thế chứ

_Cô...

_Sau đây là phần trình diễn của anh Ken và pé Linh của chúng ta_tiếng lớp trưởng vang lên làm tụi nó ngưng ngay việc cãi nhau lại

_Này! Tới lượt của chúng at rồi_Ken nhắc nhở

_Biết rồi! _nó gắt nhỏ_nhưng...tôi thấy cứ sao sao ấy

_H1 còn là lúc cho cô thấy sao sao nữa hả? tôi không muốn mất mặt đâu. Vì thế...cố lên nhé_Ken nheo mắt_

_Biết rồi! anh cũng vậy nhé

_Ukm

Nói rồi Ken kéo tay nó đi ra ngoài . cúi đầu chào mọi người, Ken bắt đầu cất giọng hát của mình lên:

Trong giây phút này ta thuộc về nhau

Trong giây phút này có nhau mãi mãi

Nói yêu anh đi em

Tuy đã được nghe giọng của Ken vài lần trước đó nhưng nó cũng không hồi choáng ngợp trước giọng hát ấy. Thừa biết hẳn chơi trong một Boyband nhưng vẫn không ngờ là con trai có thể hát hay đến như vậy. Nó cũng cất lên:

Nói yêu em đi anh

Điệp khúc: Hãy hứa mãi mãi ra sao

Sẽ luôn có nhau suốt đời

Hãy lắng nghe trái tim rung động

Ngôi sao chứng nhân cho đôi ta

Muôn hoa thắm tươi tô điểm cho đôi mình

Cùng nhịp đập con tim trao lời yêu thương

Ken đứng ở sau, vòng tay ra ngoài trước ôm chặt nó:

Thiên đường hạnh phúc là khi anh có em

Thiên đường hạnh phúc là khi em có anh

Hãy cầm tay anh đi em

Hãy ôm Em thật chặt

Để tình yêu đôi ta mãi luôn luôn gần nhau

Ở dưới là những con mắt thán phục có, ghen ghét có. Mấy girl nhìn nó và Ken như vậy mà không khỏi tiếc nuối.

“Ước j’ m’ được như cô ấy”. nhưng cũng có một ánh mắt sắc lạnh đang theo dõi hai tụi nó không hề chớp. Vân

Thấy Quân vậy thì cũng buồn lắm, lên tiếng an ủi:

-Đừng có buồn. mình tin một ngày nào đó Linh sẽ nhận ra tình cảm của bạn thôi mà. Với lại nó cũng chẳng để ý j’ đến loại người đa tình như anh Ken đâu. Vì thế...

-Tại sao cậu luôn quan tâm đến tôi, quan tâm đến cảm giác của tôi__Quân đột nhiên cắt ngang lời nó của Vân

-Tôi...__Vân lúng túng, không biết nên trả lời như thế nào, có nên nói tình cảm của mình ra không

-Sao? Trả lời đi chứ. Tại sao luôn an ủi tôi

-Vì...cậu là người tốt, và mình nghĩ cậu hợp với bạn mình. Mình cũng mong muốn nhờ Linh sống hạnh phúc

-Đó...có vẻ như không là sự thật__Quân nhìn Vân tỏ vẻ nghi ngờ

-Nhưng đó lại là sự thật. cậu không tin tôi thì thôi__nói rồi, Vân bỏ đi, không dám quay lại nhìn Quân một lần nào nữa

Thiên đường hạnh phúc là khi anh có anh

Thiên đường hạnh phúc là khi em có em bên cạnh

Nở nụ cười ấm áp

Trao nhau lời tin yêu

Suốt cuộc đời này ta mãi thuộc về nhau

Thiên đường hạnh phúc.....

Quay trở lại với nó và Ken. Tuy biết là đang diễn nhưng giọng hát, ánh mắt ấy cuốn hút nó đến nỗi nó quên rằng mình đang diễn, nhìn Ken say mê. Và cuối cùng là tràng pháo tay dành cho tụi nó

-Này!_Ken khèo nó_hồi nãy làm j' mà nhìn anh ghê thế
-Nhìn cái j' mà nhìn_nó liếm láp_anh mơ mộng quá rồi đó
-Thế ak?_Ken cười cười rồi bị một đứa lòi tuột đi nói chuyện
Nó thở dài rồi cũng quay về lều. Hum nay sẽ là một ngày đáng nhớ.

11. Chương 11

7h sáng. Xe đến đón tụi nó về. Trên xe, cả đám thi nhau hát có, hết có, rống cũng có làm nó cứ cười nghiêng cười bỏ. Diễn hình là các tiết mục sau

Đầu tiên phải kể đến Khoan “hố” (cha này rằng hô ạ)

(ngáp) how ồ ôi...3h sáng...căn bậc ba của x...cộng căn bậc ba của y...cố lên...còn 5 bài nữa thôi...(ngáp) hô ồ ôi.....học

Học học học học máu mồm ta vẫn học

Học học học học mắt đen sì ta vẫn học

Học để ngày mai nên người

Học để cha mẹ được cười

Học để thầy cô không còn chê là mình lười

Học để óc chúng mình phình to bằng 10 quả bưởi

Học cho thành giáo sư cho thành tiến sĩ để ọi người được cười thật là tươi

Học học học học máu mồm ta vẫn học

Học học học học mắt đen sì ta vẫn học

Hay là của Tâm “ù”:

Em mơ ngày xưa đôi ta,

Qua ngôi nhà cao tầm hai mét rưỡi.

Thế rồi chợt tỉnh dậy, thì hóa ra chuồng trâu

Với con bò đang nằm bên ngáy to... (khệt khệt)

Em không quên ngày xưa đôi ta,

Vẫn hay ngồi bên chuồng trâu chém gió.

Chém gió bay lung tung, làm *** trâu phòi ra.

Một hai giây sau, mùi phân bốc lên...

.....

Oaaaaaaaa....._nó ngáp sau khi đánh một giấc đã đời tới 4h chiều. mẹ nó hiện giờ đang tít ta tít tít chuẩn bị cho lễ cưới của nó. Nhắc thấy bóng nó xuống lầu, bà đã hỏi ngay:

-Ôi! Con gái iu của mẹ đã dậy rồi ak? Xuống đây nhanh nhanh con. Mẹ muốn con xem thử vài mẫu bánh cưới , con thích cái nào thì chọn hen

-Thôi thôi mẹ ạ! Con nghĩ mẹ chọn thì tốt hơn. Mấy dzụ thăm mĩ đó con mù tịt. chọn bánh nào cũng được. con đi ra ngoài đây_nó nói một lèo rồi nhanh chân chạy đi, không để ẹ kịp nói câu nào

Haizzzzzz! Nó dạo trên đường phố mà cũng chẳng biết sẽ đi đâu. Rút cái di động ra, nó gọi cho nhỏ Vân

-A nhô_giọng rõ còn ngái ngủ

-Con gái của mẹ vẫn đang ngủ ak?

-ai đó

-mẹ mày nek!

-Con quỷ! Mẹ cái đầu mày á! Gọi cho tao làm gì thế hả?

-Tỉnh ngủ rồi à? Chị mày đang chán đây. Ra chơi với tao đi

-Hik! Tao buồn ngủ quá. Hôm qua chơi mệt, h' cho tao ngủ bù đi

-Ngủ nhiều đó đủ oiz á. Dậy đi với tao đi mà!!!!!!!!!!!!!!_nó năn nỉ

-Blah...blah...

Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, nhỏ Vân mới gật đầu chịu đi chơi với nó.

-He! Chờ tao lâu chưa_nhỏ Vân tới và vỗ vai nó một cái bụp

-Á...đau..._nó la lên_mày biết đau hok z?

-ủa? mày cũng biết đau hả?

-mày thiệt là...hk bk thương hoa tiếc ngọc rì hết

-hik! Hoa ngọc nào tao còn thương chứ ciwx mày...

-cờ tao sao?_nó sùng sộ

-thôi thôi. Tao xin lỗi. chờ tao lâu chưa?

-À! Cũng chưa lâu đâu_nó nhại giọng_chỉ là nhờ mày mà cổ tao dài thêm mấy thước thôi à

-Hí hí! Z hả? z là tao đang làm việc thiện giúp cổ mày dài ra oiz hen

-Còn cười nữa hả?_nó xỉ trán nhỏ bạn_mi làm như mi là minh tinh màn bạc hay sao mà bạn bè mời đi chơi cũng khó khăn y như minh tinh màn bạc ấy

-Thoy thoy! Đừng cầu nhàu nữa. sao hôm nay nàng có hứng rủ tôi đi thế này?

-Aizz daaaaaaaaa! Chán quá mày à. Suốt ngày mama tao cứ lảm nhảm cái chuyện cưới hỏi là tao đủ nhức óc oiz

-Lại nữa hả?_Vân cũng buồn cho kon bạn. nhỏ nhớ lại cái hôm nghe nó báo cho nhỏ chuyện đấy

-Này...này_nhỏ Vân lay nó_tao mới kiểm ra một quán kem ngon cực

-.....

-Này! Mi có nghe ta nói j' hk z?

-....

-YA““““““_Vân hét to_Mi làm ka'i j' mà ngăn người ra zậy hả?

-Ồ..._h' nó mới thoát khỏi dòng suy nghĩ_hả...người nói cái j' cơ?

-Có chuyện j' mà người ngăn ngăn ngơ ngơ zậy hả?

-À...không có j' đâu_nó gượng cười_Suy nghĩ lung tung ấy mà

-Suy nghĩ lung tung? Người tưởng ta là kon nít lên ba mà tin người nói

-Ta...ta nói thiệt mà

-Người..._Vân hạ giọng_không xem ta là bạn nữa à

-Ta....ta xin lỗi. Ta hk muốn nói ra. Sợ mi pùn. Chứ ta...làm sao hk koi mi là bạn được

-Vậy người nói ra đi. Không bk là có giúp được j' hk.nhưng...nói ra cho nhẹ lòng

-Ukm...chuyện là vậy....

Nói rồi nó kể một lèo từ kai đỉnh ước quỷ quái kia đến vụ bản hợp đồng giữa nó và Ken. Nghe xong, Vân hỏi nó

-Vậy h' người tính sao

-Ta còn tính sao được nữa đây. Cái công ty là tâm huyết cả đời của ba ta. Ta không muốn nhìn thấy nó đổ vỡ. ta phải chấp nhận thôi

-Mẹ mi nói j'?

-Mẹ ta khuyên ta phải vì hạnh phúc của mình. Chuyện công ty cứ để bà lo. Mẹ ta chỉ nói z thôi chứ ta bk bà đã đến bước đường cùng, khổ tâm lắm nên mới nghĩ ra cách đó. Mẹ ta không dễ gì đánh đổi hạnh phúc của con cái để lấy tiền đâu

-Ukm! Ta hiểu. ta chẳng giúp j' được người cả.ta...thiệt là..._Vân dần vật

-Thôi! Mi đừng nói nữa. mi chịu ở đây nghe ta nói là tốt lắm rồi.à hồi nãy người nói cái j'?

.....

Những kí ức lại ủa về khiến Vân không khỏi thở dài. Nhỏ thấy tội nghiệp cho con bạn. từ nhỏ, nó đã thiếu thốn tình yêu thương của ba. Mặc dù mẹ rất yêu thương nó nhưng làm sao có thể bù đắp được lỗ hổng của sự thiếu vắng ba. Mẹ làm sao có thể che chở, dành tình cảm cho nó như một người ba thật sự. Vân thấy mình so với nó thật là quá may mắn, nhà nó không thiếu thốn, lại được cả ba lẫn mẹ và Hai quan tâm. Khẽ thở dài, đặt tay lên vai nó, Vân an ủi

-Khi nào hôn lễ cử hành?

-Hai ngày nữa

-Hả? Sao nhanh vậy__Vân la nhỏ

-Nhanh j' đâu! Đúng ngày mà

-Nhưng...ta thấy...sao qua nhanh zữ vậy

-Đến ta cũng thấy vậy mà. Mọi chuyện tổ chức tiệc tùng, quần áo bên nhà hấn đã lo xong từ mấy ngày trước rồi

-Nhà giàu có khác__Vân xuýt xoa__mi có mời bạn cùng lớp đến dự hk?

-Tốt đẹp j' đâu mà mời. ta không mời nhưng chắc cũng có vài đứa. bên ahwsn toàn quyền làm, a thật sự chẳng muốn dă động j' tới việc đó nữa

-Thôi! Mi đừng nghĩ nữa. Có nghĩ nữa cũng chẳng làm j' được. thôi!!!!!!! Vứt hết mọi thứ, đi chơi với ta đi. Ăn kem hk?

Nghe tới kem, mắt nó sáng lên. Từ nhỏ, nó vốn mê kem, nhất là kem dâu, biết vậy nên mỗi lần nó giận, nhỏ Vân chỉ cần giơ tước mặt nó một que kem dâu to đùng, thế là nó cười tươi roi rói, sự giận giữ cũng bay đi mất tiu. Lần này cũng vậy, nghe tới kem là nó mặt mày hớn hở, gật đầu đồng ý:

-Uk uk! Hồi nãy gọi mi cũng mún rủ mi đi ăn kem đó. Mi biết quán nào hk

-Keke! Hôm bữa có đứa bạn dẫn ta tới quán nì ngon lắm. ta dẫn mi tới hen

-Ukm!!!!!!!!!!!!đi thoyyyyyyyyyyyyyyyyyyy__nó hét lên đầy phấn khích rồi cầm tay nhỏ, 2 đứa dung dăng đi ăn kem(hik! Cherry cũng thik ăn kem mà sao hk ai dẫn cherry đi ăn hít z? thềm quá >.<)>

12. Chương 12

Mọi người ngoài đường đều nhìn thấy 2 đứa kon gái miệng nhồm nhoàm bì snack (vừa mới ôm từ siêu thị ra), chân vừa nhảy tung tăng, miệng ngêu ngao hát. Thưa mọi người, 2 cô nương đó không ai khác chính

là Linh tí tí và Vân tí tí (>. __“Hãy mỉm cười với bao chuyện đời

__và hãy thật lòng nói xin cảm ơn...”

__hahaha! Zui quá. Lâu lắm ta mới được zui như thế này ý __ Nó cười toe toét nói

__ukm! Ta cũng thấy zậy.keke

__mà...có khi nào...người ta nói mình vừa mới trốn trại hk mi ha?__Nó nhìn những người xung quanh vừa ái ngại

__Mặc kệ người ta đi_Vân khoát tay_mi sống cho riêng mình là được oiz

__Uk! Sống ình là được rồi

.

Dừng chân trước quán Tino Garden, Vân kéo tay nó vào một bàn bên cạnh hồ nước và hỏi

__Mi ăn kem j’?

__Tất nhiên là daauuuuuuuuu iu vầu oiz.

__Cô ơi! Cho tụi cháu 1 dâu 1 socola cô nhá

__Keke! Mi kiểm dâu ra 1 quán lãg mạn thế_nó vừa hỏi vừa nhìn xung quanh

Không gian của quán là một tổng thể được thiết kế khá hài hòa cùng cách bày trí hiện đại. Bước vào quán là một không gian xanh và trong lành hiện ra. Giàn dây leo và những chậu hoa mang màu sắc nhẹ nhàng treo lơ lửng cùng giai điệu của tiếng nước chảy róc rách vui tai mọi sự mệt mỏi dường như tan biến. Chỉ còn lại nơi đây là sự thư giãn, bình yên đến lạ.

__Hôm trước bạn trai nhỏ bạn dẫn tới nên biết

__Kem của các em đây. Chúc ngon miệng

__Em cảm ơn_nó mỉm cười

Với niềm iu kem “tha thiết”, sức “chiến” mạnh mẽ và cả cái hấp dẫn và mới lạ của quán kem, nó và Vân “xử” sạch cả 10 ly kem trong sự ngỡ ngàng của chị phục vụ. 2 đứa chỉ lắc đầu cười rồi “chiến” tiếp. tụi nó đều có chung một sở thích ăn kem khác người. Có những buổi tụi nó chỉ cần ăn kem không thôi cũng đủ nô rồi, về nhà không cần ăn cơm nữa. Nhưng đó là tụi rất xấu và có hại cho sức khỏe nên tụi nó chỉ thỉnh thoảng mới ăn một bữa đã đời như thế thôi. Hôm nay cũng là một ngoại lệ. chén đã đời, 2 đứa mwois đứng dậy tính tiền và rời khỏi quán

__Lâu rồi mới một chậu kem đã đời như thế đó_Nó vui vẻ

__Ukm! Ước j’ ngày nào cũng ăn như thế này nhỉ. Khỏi cần ăn cơm cũng được

__Hi! Thế h’ tụi mình vào sở thú chơi nhá. Lâu rồi chưa vào mà

__Ukm! Ý kiến hay đấy. dù sao ta cũng chẳng muốn về nhà

....

...sở thú...

Sở thú tấp nập người ra vào. Trước khi đến đây 2 đứa đã chuẩn bị ấy nhóc khỉ vài bì snack rồi cơ. Nơi đầu tiên tụi nó đến chính là chuồng khỉ:

__Mi nhìn kìa. Mấy nhóc khỉ nhà ta đã lớn chừng này rồi cơ đây_nó nói một cách sung sướng

__Hehe! Nào để chị í em ăn nhá_nói rồi Vân cùng nó cho khỉ ăn từng miếng snack cùng với tiếng cười trong trẻo vang lên

Còn các chú khỉ nhà ta cũng đã quen với tụi nó nên cũng thân thiện với 2 chị vô cùng. Thân thiện đến nỗi có chú còn lấy tay xoa đầu nó và đòi bắt chấy cho nó nữa:

Aaaaaaaaaaaaa! Mày làm gì mà nắm đầu ta thế hả? nó la lên khi con khỉ nắm lấy đầu nó

_Haha! Nó muốn bắt chấy i ấy. ăn ở thế nào mà để nó bắt chấy vậy hả? haha

_Kon kia ! mi muốn chết hả? ăn nói kiêu gì thế? Mi tin ta i vài cú là được xe chở đi được hk?

_ủa? xe gì chở ta đi?_Vân ngạc nhiên, không hiểu ý trêu chọc của nó

_hehe! Xe sang lắm ấy. xe con, vừa đi vừa nghe nhạc nữa

_xe gì vậy ta?

_Xe có màu đỏ và trắng, vừa đi vừa hát tò te tò te ấy

_Ếc! Người muốn chết hả? ta đánh chế người

Thế là 2 đứa rượt đuổi nhau chạy vòng vòng với tiếng cười giòn giã

-phù...hộc...hộc...thôi thôi ta thua rồi, hông chạy nữa đâu_Nó dừng lại vừa thở vừa nói

-hộc hộc...ta cũng mệt quá rồi. Người ăn gì mà chạy khiếp thế?_Vân cũng mệt không kém

hai đứa phá lên cười một cách thoải mái. Bỗng giọng cười của nó nín bặt, ánh mắt hướng về phía hai người đang đi tới. không phải đây chứ?chẳng phải là lão chồng tương lai của nó đang cùng cô bồ đó sao? Ôi trời! tại sao chỉ còn mấy ngày nữa mà trời cũng hông để cho nó sống yên ổn, không lo nghĩ về chuyện đám cướiis một ngày hay sao?Vân nhìn theo ánh mắt nó hướng tới Ken, nhỏ thở dài cảm thấy tội nghiệp thay cho nó. Vân đứng dậy, toan kéo nó đi tránh mặt nhưng tiếng của Ken lúc ấy cũng vang lên:

-Hai em đi đâu thế?gặp người quen mà không chào à?_Ken ôm cô bạn gái bước tới trước mặt hai đứa tụi nó

-À!_Vân mỉm cười nói đỡ cho nó_Thấy hai anh chị hạnh phúc quá nên em không dám làm phiền_nhỏ cố kéo dài giọng ra

-Hi! Phải vậy chứ biết làm sao hả em. Mà không có chàng nào hộ tống hai tiểu thư đi cùng mà để phải tự đi à_Hắn cũng không vừa, nói móc lại

-Ai vậy anh?_cô gái đi cùng Ken quan sát tụi nó nãy giờ mới lên tiếng

-Ô! Anh chưa giới thiệu tụi em với chị ấy à_Vân nói rồi quay sang cô gái bên cạnh Ken và giơ tay bắt_ chào chị! Em là Vân, còn đây là Linh, vợ chưa cưới của anh Ken

-Cái gì????????????????_cả nó và cô gái kia đều tròn mắt lên nhìn Vân. Tại sao nhỏ lại dám công khai chuyện đó chứ? Nó còn chưa dám nói với ai mà. Nó quay lại liếc nhìn Vân một cái sắc lẹm rồi quay sang nói với cô gái bên cạnh_hi! Chị đừng nghe lời nhỏ đó. Nó nói đùa ấy. xin lỗi chị nha. Hai anh chị có việc thì cứ đi trước đi, tụi em không làm phiền

- Cô nói với bạn cô ăn nói cho cẩn thận. kéo có ngày người ta cho dếp vào mồm đấy_cô gái kia quắc mắt nhìn Vân

-Cô nói ai ăn dếp? Cô là cái thá gì mà án nói với tôi như vậy? cô...

Vân chưa kịp nói hết câu thì đã bị nó lôi đi. Cô gái kia nhìn theo bóng dáng 2 tụi nó đi mà lửa giận vẫn bùng lên trong lòng. Duy nhất tên Ken kai là người lãnh đạm xem màn kịch vừa rồi, đôi môi hơi nhếch lên, không nói câu gì. Cô gái vẫn chưa tin tưởng, quay sang hỏi Ken

-Hai cô gái đó là bạn của anh sao? Em không ngờ lại có loại con gái không biết vô liêm sỉ là gì như thế đó. Còn dám nói là vợ sắp cưới của anh nữa chứ, nói không biết ngượng miệng à

Ken không nói gì, chỉ quay bước đi làm cô gái chạy theo:

-này! Sao anh không nói gì cả chứ? Chúng ta sẽ đi đâu đây? Shopping với em nhé...

về phần hai tụi nó, sau khi bị kéo đi một lúc, vùng vằng mãi Vân mới kéo được bàn tay ra khỏi tay nó:

-Người bỏ tay ta ra, không thấy con nhỏ kia chửi ta như thế sao còn kéo ta đi nữa? để ta dạy cho nó một bài học đã chứ

-Dạy cái gì mà dạy? nếu chẳng phải mi nói lời sảng bậy thì nhỏ đó cũng chẳng la lối như thế rồi

-Cái gì mà lời sảng bậy? sự thật là vậy chứ còn sao nữa. Mi và hấn sắp kết hôn rồi. nhỏ đó sớm muộn gì chả biết mà

-mi thôi đi. Dù sao thì ta cũng không muốn rắc rối với tên đó nữa. Mi để cho ta yên được không vậy?_nó ôm đầu

-Rồi rồi! Ta xin lỗi_Vân ngồi xuống xoa xoa lưng nó_lần sai ta hứa sẽ không ăn nói như vậy nữa. ta xin lỗi mi mà...

13. Chương 13

Mấy hôm nay nó nghỉ học vì mama kêu phải chuẩn bị cho lễ cưới. Dù gì thì chỉ còn 2 ngày nữa thôi mà. Nói là chuẩn bị vậy chứ thật ra đều là mama làm giúp nó cả. nó chỉ việc ngồi chơi xơi nước. hơn nữa, mẹ nó và mẹ Ken cũng muốn nó thích nghi với gia đình nhà “chồng” nên để nó ở lại bên đó 1 ngày. Hik! Thiệt là chán chết. căn nhà của hấn tuy rộng thật đấy, đẹp thật đấy nhưng chẳng ấm cúng tí nào. Từng gian phòng, góc ngách, cửa ngõ đều toát ra của sự lạnh lùng, nhạt thếch. Lúc mới đến, bà Tú (mẹ Ken) đã cười tới chào nó:

-Cháu đến rồi đấy hả? thôi chết, thằng Lâm nó chưa về. thôi để bác gọi nó về chơi với cháu nhé

-Dạ thôi bác ạ_nó ngăn bà Tú lại khi bà định lấy cái di động ra gọi cho hấn_chắc anh ấy bận việc nên mới ra ngoài. Cháu không dám làm phiền ạ. Để cháu một mình chơi với bác là được rồi ạ

Nó cũng chẳng muốn hấn quay về làm gì. Cơ bản là không thích nhìn cái khuôn mặt dễ thương mà thương không dễ ấy của hấn. bà Tú lắc đầu

-Vậy sao được hả cháu. Dù gì hì hai đứa cũng có nhiều chuyện muốn nói hơn là nói với bà già này chứ

Hứ! tên đó với nó mà có chuyện j’ để nói cơ chứ. Gặp nhau mà không u đầu mể trán là may lắm rồi á. Trên đời này nó ghét nhất loại người như tên đó. ý có chút ...nhân sắc... thì huênh hoang, tự đắc, lại vừa lăng nhăng lỗ nhố. Tuy là nó không thích loại người tầm cỡ “cháu ngoan Bác Hồ” nhưng cũng không phải loại nguwoif như hấn. nó giả giọng ngọt ngào với bà Tú

-Sao bác lại nói vậy ạ? Cháu có rất nhiều chuyện muốn tâm sự cùng bác. Với lại bác thế này sao đã gọi là già ạ? Cháu nghĩ nếu ra ngoài đường thì chẳng ai nhận ra là bác đã 50 tuổi đâu ạ

-Cái con bé này_bà Tú cốc yêu nó_chỉ giỏi cái xu nịnh. Được rồi, để bác xem thử cháu nói chuyện được với bác bao lâu

-Vâng ạ

Nó kêu một tiếng rõ to rồi lí lắc cầm tay bà kéo đi. Vừa đi miệng vừa tíu tít

-Mới vào cháu thấy ngôi nhà đẹp quá, cháu muốn tham quan một chút có được không ạ

-Uk! Để bác dẫn cháu đi nhé

Đi tới đâu, bà kể những kỉ niệm hồi thơ ấu của hấn bên gia đình cho nó nghe. Không ngờ, hồi nhỏ hấn cũng dễ thương và nghịch ngợm đáo để. Thế mà lớn lên...haizzzz.....thành ra đều cáng thế đấy. bỗng chuông điện thoại của bà Tú vang lên:

-tôi nghe đây anh Phong

-....

-Tôi biết rồi! tôi tới ngay

Rồi bà quay sang nó:

-Thật xin lỗi nhưng bây giờ công ty có chuyện, bác phải đi đến đó để giải quyết

-Dạ! không sao ạ! Bác cứ đi đi ạ

-Hay... bác gọi điện cho thằng Lâm về chơi với cháu nhé

-Dạ thôi bác ạ. Để cháu tự tham quan và chăm sóc hoa cùng chị giúp việc là được rồi. cháu thích hoa lắm ạ

-VẬY...sao được

-Dạ không sao đâu ạ! Công ty có chuyện thì bác đi đi ạ. Không lại trễ

-ừ! Vậy khi nào buồn thì gọi cho Lâm nhé. Nó mà không chịu về thì cứ nói bác một tiếng. bác xử nó liền

-dạ! không sao đâu ạ_nó mỉm cười

-ừ! Vậy bác đi hen

-vâng bác đi

nó nhìn theo bóng bà Tú lên xe khuất dần. ông Vương (ba hấn) đi công tác mai mốt về nên mọi chuyện công ty đều do bà quản lí. Hấn thực lực cũng tốt, chỉ có điều...ham chơi, không để ý gì đến công ty nên ông Vương không dám giao công ty cho nó. Ông bà chỉ mong sau này khi có vợ hấn sẽ tu chí làm ăn.

Bây giờ thì nó đang ở một mình. Hồi nãy nói với bà Tú cho bà yên lòng chứ thực ra nó chả có tí hứng thú nào với hoa hòe đâu. Ngắm còn được chứ chăm sóc thì nó bó tay. Mà ngắm hoài cũng chán, tay chân nó trở nên khó chịu, muốn làm một cái gì đó để phá cho zui nhà zui cửa

Nhìn những hàng rào, bụi cây mới được cắt tỉa gọn gàng, nó bỗng thấy “ngứa mắt”. có người chăm sóc thì ohair có người để...phá chứ. Để không thiệt là phí. Nghĩ là làm, nó mượn kéo cắt tỉa hàng rào (cũng hk pk kéo đó gọi là gì nữa), xắn tay áo lên, vừa cắt, vừa lẩm bẩm:

-cắt gì mà cứ một kiểu như vậy chán chết. phải biết phá cách lên chứ. Vây nek! Vây nek

tay nó thoăn thoắt cắt, cắt và cắt. chỗ này một nhúm, bên kia một cụm, tỉa dần, tỉa dần đến cả nửa ngày trời, nó mới chịu buông tay ngồi bệt xuống, thở phì phò, ngắm nhìn thành quả của mình

_haizzzzzzzz! Một thiệt!nhưng mà công nhận_nó mỉm cười_mình tỉa đẹp thiệt (>o cô người làm bấy giờ mới đi ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng “hoang tàn” như thế thì hết hoảng

_tiểu thư! Người....

_thế nào? Đẹp không?_nó đặc chí

_tôi...tôi...đẹp ạ_cô người làm gượng cười_nhưng tôi không biết nói với bà chủ như thế nào về sự thay đổi này ạ

_cô yên tâm_nó nghe khen thì cười híp mí_tôi sẽ nói với bà chủ cho

_vâng! Cảm ơn cô. Vậy cô chủ cứ...tiếp tục đi ạ. Tôi không dám làm phiền nữa ạ

nói rồi, cô cáo lui, không dám đứng alij đây lâu, nếu không sẽ rất đau đốn khi biết thành quả của mấy bác cắt tỉa cả một buổi trời lại ra thế này đây

bỗng có tiếng còi xe, một người hầu tất tả chạy ra mở cửa. Quay người nhìn, không ai khác chính là hấn, đại công tử nhà chúng ta đã về rồi. chết tiệt_nơ rửa thắm_sao không ở ngoài đường luôn đi. Về nhà làm gì cơ chứ. Nó không hề muốn gặp mặt hấn chút nào nên đi ra sau nhà, tiếp tục “chăm sóc” hàng rào. Vừa tỉa, nó vừa lú lo:

Em là con heo bông và anh là con heo gầy..em tròn trịa mũm mĩm còn anh thì như khúc cây..Mà chẳng hiểu tại sao?Mà chẳng biết lúc nào?Trái tim anh lao xao....Nhớ em wa’ heo bông ơi!

Anh cho em tiền đô tiền đô để xắm đồ tiền đô để đi phố

Tiền đô thơm thấy mồ tiền đô sài cho cổ có ngày anh còn xương khô

Năm nưa ai mà gặp đô nhìn đô là hết hồn người ta thường chạy đôn

Vì cô mang nét đẹp của túyp người cong gái trông giống hệt con trai

Ba là tên cướp vàng

Mẹ là tên cướp đồ

Con là tên cướp tiền

La là lá la la

Cướp hết một ngân hàng

Bỗng có tiếng khùng khục, sau đó là tiếng ha hả thật to. Nó ngạc nhiên quay lại, mắt tròn trắng lên nhìn tên Ken đang ôm bụng cười sặc sụa. nó nghiêng rằng

_anh làm gì ở đây

_ha...ha...ha

_không được cười! có cái gì đáng cười đâu chứ

_ha...ha...ha...ôi...ôi...ha...ha...ha...

_anh cười là tôi ột chiếc dép vào mồm đấy_vừa nói nó vừa xách chiếc dép lên. Hắn thấy vậy mới ngưng cười

_à ừ...ha...ha...

_lại cười à? _nó tròn mắt

_à...ừ...hi...hi...không cười nữa. cô hỏi tôi cái gì nào

_anh làm gì ở đây

_cô hỏi hay nhỏ. Nhà tôi ở đây. Tôi không ở đây chẳng lẽ ra ngoài đường ở à

_uk! đáng anh ra ngoài đường cũng đáng

_cái gì????? Cô còn dám nói vậy với tôi nữa à? Thế tôi hỏi cô: cô làm gì với cái hàng rào của nhà tôi vậy?

_chăm sóc_nó tự tin

_chăm sóc?_hắn ngờ ngác_chăm sóc cái kiểu gì mà nó hoang tàn thế này?

_Anh thiệt là hông có mắt thẩm mỹ gì hết. như thế này gọi là phá cách. Hàng rào như nhà anh, tuy đẹp đấy nhưng suốt ngày chỉ một kiểu như vậy. cần phải phá cách một chút cho sáng tạo

_Cái này mà gọi là sáng tạo á?_hắn trố mắt_ừ thì cứ cho là hàng rào nhà tôi không có tính sáng tạo đi. Nhưng cô gọi cái kiểu cắt xén “chó gặm” này là phá cách á? Có phá của thì có

_Cái gì mà phá của? cái gì mà là chó gặm? anh không có tí tính thẩm mỹ gì cả. đợi đấy. chút bác Tú về, tôi sẽ nhờ bác ấy phân giải. tôi tin bác có con mắt thẩm mỹ hơn, thấy được vẻ đẹp tiềm ẩn của tác phẩm của tôi

_ừ! Tiềm ẩn, tiềm ẩn quá nên tìm hoài hông thấy

_anh có thôi chọc tức tôi đi được không. Không muốn nói chuyện với loại người như anh nữa, tôi vào nhà

_tùy cô thôi

nói rồi hắn cũng theo chân nó vào nhà. Thấy thế, nó quay lại quát

_anh theo tôi làm gì

_cô hay nhỉ. Cô nên nhớ nhà này là của tôi

_tôi...hứ_nó tức giận ùng ùng vào nhà

vào trong nhà, nó cũng loay hoay chả biết làm gì. Nếu mà ở trong nhà nó thì nó đã vào trong phòng, đóng cửa lại và ngủ một giấc cho đã. Nhưng đây là nhà của hắn, nó chả có lí nào lại vào nhà người ta mà ngủ cả. thấy hắn đang ngồi gần tivi, nó cũng muốn xem, tới bộ ghế salon và ngồi phịch xuống. hắn chả nói gì,

chăm chú nhìn vào ti vi. Hấn đang xem chương trình thói sự. thiết sự là nó chẳng thích xem mấy chương trình kiểu này cho lắm. nó quay lại nhìn hấn, nói giọng nịnh nọt

_nek! Anh có chương trình nào khác không?

_Không

_Anh có thể...cho tôi xem cái khác được không

_Nek! _hấn tỏ ra dễ dãi

_Keke! Tks _nhìn đồng hồ _vừa đúng giờ_nói rồi nó bật kên CN và hấn trở mắt nhìn nó

_Kênh nào để tôi bật cho

_Kên này chứ kênh nào nữa

_Cô có làm không đó_hấn ngờ vực_đừng nói với tôi là cô muốn xem Ton and Jerry nha

_Chính hấn

_Cô...cô...bao nhiêu tuổi vậy?

_Chẳng lẽ anh không biết tuổi tôi à _nó không thèm nhìn hấn, chăm chú nhìn lên màn hình và cười hahaha

14. Chương 14

Tin...tin...có tiếng còi xe. Nó và hấn cùng nhìn ra ngoài. Mẹ hấn đã về. thấy nó và hấn cùng ngồi bên tivi thì mừng lắm, không để ý chung quanh, đi vào nhà với miệng cười tươi thiết là tươi.

_Chào bác

_Chào mẹ

_Ukm. Lâm về rồi đấy hả con. Mẹ nhìn mà chỉ muốn hai đứa kết hôn ngay đi thôi. Hay là...bây giờ kết hôn luôn đi nhé hai đứa

_Gì cơ ạ??????????_hai đứa không hẹn mà đồng thanh la lên

_Bác! _nó gãi đầu_chỉ còn hết ngày mai nữa mà bác

_Mẹ !!!!! sao mẹ cứ nôn nóng luôn vậy. mẹ cứ như vậy thì nhờ cô ta tưởng mình có giá lắm ấy

_Vốn dĩ là vậy mà _nó đắc ý

_Haizzzzzz! Mẹ thật sự là muốn có đứa trò chuyện cùng mình chứ cha con nhà mi suốt ngày đi luôn, có ai bầu bạn với mẹ đâu

_Thôi mà bác. Gấp rút như vậy đám cưới sẽ không hoàn hảo đâu ạ

_Đành vậy _bà Tú thở dài_hai con đói chưa? Đi ăn nhé

_vâng!Nãy h cái bụng con cứ réo ầm ĩ cả lên rồi ấy ạ _nó cười hì hì rồi nắm tay bà Tú đi ra ngoài xe

ba người vào chiếc xe đang chờ sẵn ngoài sân. Bà Tú ngồi ở trước để hai đứa tụi nó ngồi sau. Chưa đầy một phút, đã có tiếng cãi nhau chí chóe

_này! Xê ra cho tôi ngồi với chứ. Một mình cô chiếm hết cả ghế rồi đây nè

_ơ hay! Tôi ngồi như vậy là ít lắm rồi, có anh ngồi gần hết chỗ thì có

_Cô ngồi gần hết chỗ ngồi rồi tôi gồi ở đâu

_Anh ngồi ở đâu mặc kệ anh.hay là.... Anh xuống dưới ngồi đi _nó nhăn răng cười

_Cô...cô được lắm. tôi cho cô biết tay _nói rồi, hấn ủa nó qua một bên làm nó la oai oái

_A...anh ủa tôi vậy tôi ngã xuống chấn thương sợ khỉ rồi làm sao

_Haizzzz! Ai biểu cô không chịu nhường chỗ cho tôi chi. Ăn cho lắm vào rồi ngồi hết chỗ

_Anh nói ai ăn lắm

_Nói cô ấy. ăn nhều quá h' như heo đây nè

_Có anh là heo thì có. Xấu xí, vô duyên

_Cô mới là heo. Bo-đi của tôi chuẩn không cần chỉnh thế này mà gọi là heo sao được

_Blah...blah...

Hai đứa cãi nhau chí chóe, bà Tú ngồi ở trên chỉ biết lắc đầu cười trừ. Nhưng như vậy cũng tốt. hai đứa cãi nhau như thế này mới dễ nảy sinh tình cảm hơn là đứa nào đứa nấy ngồi im thin thít. Bà rất hy vọng nó có thể sửa đổi bản tính của đứa con trai bướng bỉnh của bà. Từ ngày Doãn Thanh ra đi, con bà chẳng ngày nào là không đau khổ, suốt ngày rượu chè hư hỏng, bà nhìn thấy mà đau xót lòng. Nếu con bé ấy xứng đáng với con trai của bà, nó đã chẳng đi theo người khác, bỏ lại con trai bà với nỗi đau khổ như thế này. Nó chẳng xứng để được con trai bà đau khổ như thế. Mặc dù bà đã hết lời khuyên can, răn dạy, nạt nộ...nhưng cũng chẳng khảm khá gì hơn. Hết sau một tháng, thôi không đau khổ nữa, trở nên lãng tử, hại không biết bao người con gái phải khóc lóc, đau khổ, cầu xin hân yêu thương. Hân quan hệ với biết bao người nhưng chỉ sau vài ngày, hân lạnh lùng vứt bỏ. tuy thế nhưng bà biết, có những đề về khuya, say khướt, hân lại bật khóc như một đứa trẻ và thậm gọi tên nguwoif con gái ấy. bà biết, nhưng bà không cách nào giúp đứa con trai tội nghiệp của mình thoát khỏi sự đau khổ ấy. chirbieets làm những gì hân muốn, thay hân quản lí công ty. Và sau đó bà gặp nó_ một đứa ngỗ nghịch và cứng đầu. có cảm giá gì đó rất quen thuộc và bà cảm thấy yêu mến nó nhiều hơn. Tuy nó chưa hề gặp bà trước đây, nhưng bà đã biết nó và thân thể của nó. Cảm thấy nó rất hợp với con bà, là một đứa có khả năng giúp con trai bà quên đi nỗi đau quá khứ. Chính vì vậy, bà mới nghĩ đến việc lập mưu phá hoại công ty của nhà nó, bắt nó phải làm con dâu của bà. Tuy điều đó là có phần hơi độc ác nhưng bà không còn cách nào khác. Để tốt cho con bà, làm cho con bà hạnh phúc, việc ác độc hơn thế bà còn có thể làm, hướng hồ là việc này, không chỉ có lợi cho con bà, mà công ty nhà nó nếu có vốn thì sẽ hoạt động tốt hơn nữa. bỗng có tiếng nói almf bà thoát khỏi suy nghĩ:

- Thưa bà chủ, tới nơi rồi ạ

Sau khi ăn xong, chiếc xe lại chở ba người trở về nhà. Gần tới nhà, bà Tú lúc này mới để ý cái hàng rào của mình, hoảng hốt :

_Cái...này...là sao

Lúc đấy, xe cũng vừa dừng lại trong sân, nó vui vẻ kéo tay bà ra và khoe

_Bác thấy thế nào ạ? Thành quả của cháu từ sáng đến giờ đấy ạ

_Là...cháu làm sao?_bà Tú đỏ khóc đỏ cười nhìn hàng rào bị cắt tía lung tung, không biết phải nói với nó như thế nào

Vâng ạ! Hàng rào nhà bác tuy đẹp nhưng nó vẫn cứ mang về gì đó bị lặt lai, theo một kiểu cũ, cháu muốn phá cách một chút ạ

_Tuy là thế nhưng nhà bác khách khứa toàn là những người đã có tuoioir, sống trong nhà cũng không ít người lớn, chắc sẽ không quen với phong cách mới lạ này đâu. Cách của cháu tuy đẹp (>._Vâng ạ_nó nhỏ nhẹ_cháu không biết cảm ơn bác đã chỉ bảo. cháu sẽ nhờ người tía lại như cũ ạ

Nói rồi, nó quay lại nhờ bác quản gia tía giúp. Ông nhìn cái hàng rào hôm qua tốn công sức, bỏ cả buổi ra để tía giờ trở thành tan hoang như thế này đây. đành ngậm ngùi, sửa sang lại

Nó và mẹ con hân vào nhà, trò chuyện, chơi cả ngày trời, đến tối, nó xin phép bà Tú về nhà

_Thưa bác, trời cũng đã tối, xin phép bác cháu về kéo mẹ lo

_Haizz! Ta thật không muốn xa cháu chút nào. Hay là...cháu ở đây luôn đi rồi một tổ chức lễ cưới luôn

_Dạ thôi bác ạ! Cháu về nhà kéo mẹ mong. Với lại cháu cũng không muốn mẹ ở nhà một mìn cô đơn. Cháu sắp phải xa mẹ rồi mà bác

_ừ! Tội nghiệp bà ấy. thôi cháu về đi kéo bà ấy lại mong
_vâng! Thưa bác cháu về. _quay sang hẳn _thưa anhnhhhhh Laammmmmmmmm emmmmmmm về
_ha...ha...ha..._bác Tú không nén được cuwoif_hai đứa này thiệt là
nó quay người trở về nhà đánh một giấc thật dài. Tối hôm sau, nó ôm gối gõ cửa phòng mama
cốc...cốc...cốc
_có chuyện gì hả con gái_mama nghe tiếng ồ cửa hé đầu ra hỏi
_con có thể ngủ với mẹ đêm nay được không mẹ
_con vào đi
nó đi theo mama, nằm trên giường, rúc đầu vào người mẹ nó như hồi còn nhỏ. Mẹ vuốt đầu tóc nó thả dài
_mẹ con mình còn khi nào mà được ngủ với nhau như thế này được không?
_Kon sẽ thường xuyên thăm mẹ mà
_Nhà chỉ có một mình mẹ làm sao mà sống nổi
_Hay là...mắt nó sáng rực lên_mẹ đến ở với con mẹ nhé
_Đâu có được con à
_Sao lại không được ạ?
_Làm như thế người ta coi thường mình chết
_Con thấy bác Tú là người tốt, sẽ chẳng nghĩ như vậy đâu
_Dù sao cũng không được. nhang khói cho ba con, ai lo? Nhà này, ai ở? Mẹ không muốn bán cái nhà này đi.
Nó là do ba con một tay trắng gây dựng nên
_Con biết! nhưng mẹ có thể nhờ người chăm hộ và lo hương khói cha ba mà
_Sao vậy được con. Dù sao chính bản thân mình lo vẫn tốt hơn chứ. Con hiểu không
_Vâng! Nhưng dù sao_nó ghì chặt mẹ_con vẫn không muốn xa mẹ đâu
_Mẹ cũng vậy_giọng mẹ nó nghẹn lại_thôi ngủ đi con! Mai phải dậy sớm rồi
_Vâng! Chúc mẹ ngủ ngon

....

Mới 5h30 sáng, nó đã bị kéo đầu dậy ra khỏi cái chăn ấm áp và lúi đi trang điểm. đời nó chưa bao giờ phải
ậy sớm như thế này cả. vì thế mà khi trang điểm, đầu nó gục lên gục xuống. đến khi người trang điểm đánh
thức, nó mới mắt nhắm mắt mở đi vào thay váy.nó bước ra với sự ồ lên của mọi người.chiếc đầm cưới thật
đơn giản ôm người tôn lên đường nét cơ thể . xuang quanh có nhiều dây tạo nét lãng mạn nhưng không
kém phần ngây thơ. Các lớp vải tuyền xếp chồng lên nhau tạo độ bồng bênh và dày cho chiếc đầm

[IMG]file:///C:/DOCUME%7E1/ADMINI%7E1/LOCALS%7E1/Temp/msohtml1/03/clip_image002.jpg[/IMG]

_Oa!! Tiểu thư nhà ta đây sao?
_Thiệt là hk nhận ra luôn à
_Cứ yk như là chiếc đầm được thiết kế riêng cho tiểu thư vậy
_Blah...blahh
Nó cũng ngẩng mình trong gương. Không ngờ là mặc váy cưới lại đẹp như vậy. nếu được chắc ngày nào nó
cũng mặc váy cưới quá (>. _Tiểu thư! Sắp đến h' hành lễ rồi
_Ta biết rồi! ta ra ngay

Nói rồi nó đi ra. Tiệc cưới của nó cũng được tổ chức như bao đám cưới của các hoàng gia khác. Và tất nhiên khách mời cũng là những người có máu mặt không kém. Sau phần nghi thức trang trọng là phần tiệc. nó quá mệt mỏi với việc luôn luôn phải cười chào những người mà m' k bk là ai kia và nghe những lời xu nịnh hết sức kịch cỡm. nó để hấn đi một mình, còn bản thân thì đến một góc, tay nhấp ly rượu, lơ đãng nhìn xung quanh. Bỗng có tiếng bước chân đến gần, nó quay mặt lại, sững sờ vì người đứng trước mặt nó chính là Quân. Nó gượng cười:

_Chào anh

_Hóa ra mấy hôm nay nghỉ học là do bận rộn vì lễ cưới à_hấn hỏi ngay

_Tôi...tôi...

_Cô không xem lời nói của tôi ra kí lô nào sao?

_Anh nói như vậy là ý gì?

_Cô không hiểu hay cố tình không hiểu? việc tôi đề nghị cô trước đó, cô không nói gì mà lại đi..._hấn ngắt quãng

_Tôi xin lỗi...tôi...tôi tưởng anh...nói đùa

_Haha! Đùa? Đối với cô tôi là một thằng hề chuyên làm chuyện cười cho cô xem sao?

_Ý tôi...ý...tôi không phải vậy...anh đừng hiểu lầm

_Tôi hiểu lầm? như thế mà là hiểu lầm thì như thế nào đây?

Hấn nói với nó như vậy mà trong lòng đau đớn vô cùng. Mấy hôm nay không thấy nó đến lớp, hấn nhớ nó quay quắt, chịu không được, hấn cho người tìm tung tích của nó và nguyên nhân vì sao nghỉ. Tin chưa kịp đến nơi, hấn đã nhận được tấm thiệp cưới của nó được gửi đến. thật khó tin, nhưng đó là sự thật. hấn mặc dù rất muốn không đến nhưng do bố hấn mắc công việc nên nó bắt buộc phải đi. Đến đây, nhìn thấy nó trong bộ váy cưới, hấn bất động vài giây. Quả thật...rất đẹp. Nhưng...đáng tiếc chứ rể không phải là hấn. hấn cười thầm và nói

_Cô quả thật rất đẹp! nhưng...sẽ có một ngày chú rể chính là tôi chứ không phải hấn ta

_Ý anh là sao?_nó không khỏi bàng hoàng

_Là sẽ có một ngày...cô sẽ quỳ xuống cầu xin tình yêu của tôi

Nói rồi hấn bước đi. Thật là...sao hấn thấy cái gì nhói lên ở trong tim. Đau quá...thật sự là quá đau. Tên chồng chưa cưới sau một hồi ngó dọc, liếc ngang mới tìm được cô vợ của mình. Hấn lôi tay nó

_Đi nhanh lên!mọi người đang chờ em kìa

Nó thật không đủ sức mà đi theo hấn nữa, mở giọng cầu xin

_Hay anh tiếp khách một mình đi ha. Tôi mệt lắm rồi

_Tôi cũng vậy nhưng chịu khó một chút rồi tối muốn ngủ sao cũng được

_Không!!!!1 tôi mún ngủ ngay bây h'

_Tôi nói là cô phải nghe. Không nghe thì tối cũng không ngủ được với tôi ấy (oa!!!!!!1 sao lại dùng hàm ý thía kia)

_Anh..._nó đỏ mặt rồi cũng đi theo hấn

Tại nó đi đến gặp một nhóm bạn của hấn, trong đó k thiếu những cô từng là ng' của hấn. khi hĩa người đến, sau lúc chào hỏi, một giọng đánh đá cất lên hỏi thăm nó:

_Đã được mấy tháng rồi em

_Cái gì mấy tháng cơ?_nó ngơ ngác hỏi lại

_Chị hỏi là bụng em được mấy tháng rồi?

_Ồ! Bụng em có bị đau gì đâu mà mấy tháng

_Ồi dào! Cô em đừng giả bộ ngây thơ_một giọng khác chen vào_chẳng phải là do cô em cài bẫy anh Ken là cô có bầu nên mới làm đám cưới chứ anh Ken làm sao mà rời bỏ chủ nghĩa độc thân được. anh Ken nhỉ

15. Chương 15

Hắn quay sang nhìn phản ứng của nó như thế nào. Nó chỉ đứng nhìn ra ngoài kia, nhấp một ngụm rượu, không đoái hoài gì giọng điệu trên đầu ấy. Hắn quay lại, vẫn giữ nụ cười trên môi

Sớm muộn gì cũng phải có. Chi bằng có sớm tốt hơn

A...._cả đá nhìn hắn. không phủ nhận sao? Thật là dũng cảm nha

Nhưng...sau đó anh lại nghĩ không muốn có con nữa. Có thể sẽ làm “phá vỡ hạnh phúc”

Cái gì mà lại phá vỡ hạnh phúc cơ_có tiếng xì xào nổi lên

Là..._hắn mỉm cười _ khi có con thì ít có cơ hội gần gũi hơn

Ồh!_hắn lại dám đem cả chuyện đó ra mà nói à. Quả thật là khâm phục nha

Còn nó quả thực tâm hồn đang “treo ngược cành cây” nên không hay tên chồng kia đang nói lwoif sẵn bậy. nếu không...nó chẳng biết phải giấu mặt vào đâu nữa

Sau một hồi chào hỏi. cuối cùng nó cũng được phép lết về phòng. Còn hắn thì ở lại bận bịu với mấy nhân tình cũ. Haizzzz! Tất lằng nhằng vẫn không thể nào bỏ được. mặc kệ! nó mở cửa phòng tắm, gột bỏ mồ hôi và bụi bặm trên người. sau đó mới thả mình xuống cái nệm êm ái. chân tay nó giờ đây đã rã rời, dường như không còn cảm giác gì nữa rồi. còn hàm răng thì tê cứng vì cười quá nhiều. nó với lấy con thú heo to dùng mà nó mang từ nhà nó sang, nhắm mắt ngủ

.....

Cách! Hắn mở cửa phòng thì thấy “cô dâu” của mình đang nằm trên giường, tay ôm cứng ngực như một đứa trẻ.

“hừ! ngủ ngon nháy. để xem cô ngủ như thế này được bao lâu”_hắn nhủ thầm rồi vào phòng tắm. nhất định hắn phải cho nó một bài học để sau này không cãi lời hắn nữa. nghĩ là làm, sau khi tắm xong, hắn ngồi xuống giường thật mạnh

Không có phản ứng. nó vẫn “ngáy khò khò”

“hik! Cô ta ngủ như thế này khéo có ngày bị người ta bán lúc nào chẳng hay”_hắn nhủ thầm và bắt đầu lay nó dậy, giọng nhỏ nhẹ

Vợ ơi! Dậy làm việc chứ (hàm ý kinh>. Hơ...việc gì nữa_nó cảm rằm, hai mắt vẫn đóng chặt_tôi giờ mệt rồi. cho tôi ngủ tí

Không được! việc này quan trọng lắm ấy. không làm sẽ hối hận đó (hik! Dụ gà kon gái nhà lành)

Tôi sẽ hối hận nếu giờ không ngủ. để mai đi mà

Đâu có được. việc hôm nay chờ để ngày mai

Mệt quá ak! Tôi mặc kệ. anh để yên cho tôi ngủ ỵ

Hừ! hắn tức muốn xì khói. Nói nhỏ nhẹ mà hông nghe. Được! để tôi cho cô biết thế nào là phải trái. Nhìn đôi môi anh đào của nó, hắn nghĩ: nếu chạm vào thì chắc cũng hông tệ nhỉ. Nghĩ là làm, hắn khẽ đặt môi mình lên môi nó. Khỉ ngủ, con người ta môi hở, răng loại chẳng khép nên hắn cứ ngang nhiên mà tiến vào, không cần “chủ nhà” cho phép (hik! Mượn tạm của chị phản diện z) càng lúc nụ hôn càng sâu, càng lúc càng mãnh liệt, không muốn rời đi

Còn về nạn nhaancuar chúng ta là một con sâu ngủ . lúc đầu chẳng hay biết mình sắp bị người ta “mần thọt” nên vẫn ngủ ngon lành, hơi né ra không muốn cái gì chạm lên. Nhưng một lúc sau, khi không khí xung quanh nó bỗng trở nên thiếu thốn vô cùng. Nó nhấc mi mắt nặng trĩu của mình lên. Nhìn thấy hình ảnh phóng đại của hân, nó không khỏi giật mình, lắp bắp

Anh...anh làm gì ở đây thế

Làm cái gì nên làm trong đêm tân hôn thôi

Anh...ai cho phép anh làm vậy hả?

Ồ! Anh chỉ thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ của nguwoif chồng thôi mà

Nhưng...anh...anh quá lắm. anh rút đi

Nói đoạn nó đá hân cái vèo, rớt xuống giường

Á! Hàng dễ vỡ...xin vui lòng nhẹ tay

Anh cứ ngủ ở đó đi nhá _nó hí hửng

Trời! anh thân liễu yếu đào tơ như thế này, tối ngủ lạnh chết

Kệ anh

Nói rồi, nó nhắm mắt lại ngủ tiếp. hân chẳng biết làm gì ngoài yên phận nằm xuống đất. thôi kệ! nhường cho chị em mới đáng mặt quân tử. không! Nửa đêm cô ta lại đẩy mình xuống đây nữa thì khổ

Nửa đêm. Nó giật mình dậy vì lạnh. Không hiểu sao hôm na lại lạnh như thế này cơ chứ. Nhớ ra hân đang nằm dưới đất, nó giật mình. Nó nằm ở trên giường còn lạnh như thế này. Còn hân ở dưới thì sao mà chịu được. dù sao đây cũng là phòng của hân, nó lôi chăn xuống dưới đất, lay hân

Này! Dậy đi

Gì thế? _hân quay lại. nãy h' có ngủ được đâu, vì lạnh quá mà

Lên kia nằm đi! Duwois này lạnh lắm

Còn cô thì sao

Để tôi ngủ duwois đây cho

Thôi. Cô chịu lạnh hk được đâu. Tôi dù sao cũng là đàn ông mà. Tốt nhaats cô nên anh phận lên kia ngủ đi

Không! Anh lên đi. Hồi nãy cần nhần lắm mà. Với lại giường là của anh mà

Tôi nói là cô lên đi

K! anh lên đi

Hai đứa cãi qua cãi lại một hồi, chẳng ai nhường ai. Nó trãi chăn nằm dưới đất. nói một hồi, hai đứa lần quay ra ngủ, chẳng ai chịu lên giường nằm cả. nó vì thói quen ôm gối, lại nhầm tưởng là hân nên vòng tay qua ôm hân như một đứa trẻ

.....

Sáng hôm sau, bà Tú lên phòng gọi hai đứa xuống ăn sáng. Gõ cửa mãi mà chẳng thấy mở cửa, bà tự động mở vì hôm qua tụi nó quên chưa khóa. Đập vào mắt bà là hình ảnh hai đứa ôm nhau ngủ rất chi là tình cảm. tùm tùm cười, bà nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài, đến phòng bếp nơi ông Vương_ba hân đang chờ

Bà gọi tụi trẻ dậy chưa

Thôi! Để tụi nó nghỉ thêm tí nữa. chắc hôm qua “làm việc” cật lực lắm (lại hàm ý)

Là sao? _ông Vương vẫn chưa hiểu

Hồi nãy thấy tụi nó nằm dưới đất. chắc hôm qua say mê quá nên...lăn xuống dưới đất luôn

Bà...chắc hk phải vậy đâu

Thế ông định “giải thik hiện tượng” này thế nào

Tôi...

Hk được đúng hk? Tôi đã nói rồi mà. Thế nào con bé cũng cảm hóa được thằng LÂM nhà mình à xem. Thế mà mấy hôm trước cứ tỏ vẻ...thiệt tình...

Trong lúc hai ông bà đang hỉ hả vì hai tụi nó “tiến triển nhanh quá” thì nhân vật chính của chúng ta đang yên giấc dưới đất. Hắn thức giấc dậy, cảm thấy đôi tay của mình tê cứng. quay sang bên cạnh, thấy nó nằm ôm hắn, đầu gác lên tay hắn. bắt giác, hắn mỉm cười. chưa bao giờ hắn thấy một cảm giác bình yên như thế. Nhìn khuôn mặt của nó mà hắn cứ tưởng như đang ngắm một thiên thần. không!!!!_hắn lắc đầu nguyayf nguy. hắn không thể nào mắc bẫy một lần nữa. một lần là quá đủ đối với hắn. lúc trước, khi quen cô ấy cũng vậy, hắn cũng tưởng chừng như đang ngắm một thiên thần. nhưng cuối cngf, hắn đã lầm, đã lầm. con người ấy không trong trắng, ngây thơ như hắn tuopwngf, và cũng chẳng yêu hắn thật lòng như người ấy đã từng nói. Hừ! còn cô gái này, có lẽ là một Doãn Thanh thứ hai thì sao. Hừ! hắn chỉ mắc bẫy một lần, mãi mãi sẽ không bị lần thứ hai đâu. Mãi mãi là như vậy. nếu như là trước đây, có thể hắn sẽ động lòng, rung động và đổ ập ngay dưới chân của nó. Nhhuwngf! Bây giờ thì không. Mãi mãi cũng là không. Vết thương vẫn còn đau, còn đau lắm, làm sao hắn có thể lại làm mình tổn thương lần nữa. sẽ không! Sẽ không đâu. Hắn tự nhủ. Nó bắt giác trở mình, dần mở mắt. hắn vội nhắm mắt lại, muốn biết hành động của nó thế nào.

Nó mở mắt, đập vào mắt nó là khuôn mặt của hắn. cái gì thế này???????????sao lại ra nông nỗi này. Nó ngu ngơ không hiểu. đây không phải là nhà của nó mà là nhà của người lạ? tại sao nó lại nằm trong đây và...tại sao lại...ngủ với tên này cơ chứ. Kí cs mơ hồ, dần dần hiện rõ. À!!!!!!! Nhớ...nhớ ra rồi. nó đã kết hôn với hắn, nó giờ đã là người có chồng rồi. ra là vậy. thế nhưng sao...nó lại cảm thấy quá mơ hồ như vậy? có chồng???? không còn độc thân????? Quá xa lạ với nó. Nhìn tên chồng ngủ trước mặt nó mà cảm thấy giật mình. Đêm qua vì quá mệt mỏi mà nó thiếp đi. Mà sao nó lại ngu thế nhỉ? Có giường ấm nệm êm lại không ngủ, cứ nằng nặc nhường giường, còn hắn, nhường thì lên nằm đi. K chịu, lại cãi nhau với nó, thế ra giờ như vậy. mà đêm qua...hắn có là gì nó không nhỉ. Éc!!!! Không nha....tuy là vợ hắn nhưng chỉ là vợ hồ...có khi nào....hắn lại nổi máu dê lên không nhỉ? Có thể lắm chứ.nó...đẹp như thế này cơ mà...(> _Em dậy sớm thế. Anh tưởng tối hôm qua “làm việc” mệt như thế. Phải dậy trễ chứ(ây da!!!!!! Ý gì đây)

_Làm việc gì cơ_nó tái mặt

_Ồ! Thế em không nhớ ak. Hôm qua...em “nhiệt tình” thế cơ mà

_Cái gì????????????????_nó lắp bắp_sao/_..tôi...tôi chả nhớ gì cả

_Sao em lại quên nhưng giây phút tuyệt vời như vậy cơ chứ?_hắn cười mặt đều thấy rõ

_Tối...tôi không biết_nói rồi nó chạy vội vào phòng vệ sinh, không dám đối mặt với hắn nữa

Nó vực mặt vào bồn rửa mặt. tại sao...tại sao nó lại làm ra cái chuyện tày trời như thế này? Ôi trời ạ! Còn tên kia nwuax...hắn...hắn...thiệt là hk biết phải nói như thế nào nữa

16. Chương 16

còn hắn, sau khi nó chạy vào phòng tắm thì lăn ra cười ngaats ngưỡng. không ngờ con nhỏ này dễ dụ thiệt. nó bước ra với vẻ mặt tối sầm. hắn nín bật không dám cười, cố tỏ vẻ lạnh lùng ngày. Cất tiếng hỏi nó:

_Giờ em tính làm sao

_Tính gì cơ?_nó ngây thơ

_Ồ hay! Em đã “cướp đời zai” của anh rồi còn gì nữa. giờ em định thế nào với anh đi_hắn nói mà bản mặt thấy ghét.

_Cái gì?_nó muốn đâm thẳng vào mặt tên kia_anh nói giờ tôi phải chịu trách nhiệm gì đây. Anh trắng gió như thế. Cái đời trai của anh cũng “để gió cuốn đi” rồi còn đâu mà mắt. tôi chưa trách tội anh thì chớ

__Áy dà! Mà em trách anh cái gì cơ chứ. Tội qua anh đã nói với em rồi. anh phải thực hiện nghĩa vụ của người chồng chứ không để em lại trách anh là một thằng chồng kém cỏi

__Anh đừng có mà biện hộ_nó chồng nạnh_vốn dĩ chỉ là một cái bản hợp đồng, vốn dĩ là trên danh nghĩa. Sao anh lại dám làm thiệt

__Nhưng trong bản hợp đồng đâu có ghi anh không được thực hiện nghĩa vụ của người chồng đâu_hắn giả vờ ngây thơ

Nó ôm đầu. thua! Nó thua thật rồi. nó vốn dĩ không nghĩ tới tên này lại biến thái đến như vậy. ôi trời ơi! Thật là.... Nó mở cửa phòng bước ra. Hắn níu tay:

__Em đi đâu vậy?

__Xuống dưới nhà. Tôi mà ở lại đây thêm một phút giây nào với anh chắc tôi chết mất

__Anh đi với

Hai đứa bước sánh đôi với nhau xuống dưới nhà vừa nhác thấy bóng 2 đứa. hai ông bà già đã thấy mắc cười, ôm bụng cười sằng sặc. quả thực là rất đẹp đôi nha. Bà Tú nín cười hỏi han:

__Con ngủ ngon chứ, Linh

__Dạ! cháu ngủ rất ngon ạ

__Sao lại cháu?_bà Tú vờ nghiêm mặt_con phải gọi là mẹ chứ

__Vâng! Con xin lỗi ạ. Con lỡ lời

__Thôi! Chắc con nó chưa quen. Bà để hai đứa ngồi xuống ăn cái đã_ông Vương lên tiếng

__Ukm! Hai đứa ngồi xuống ăn đi

__Vâng_hai đứa kéo ghế ngồi xuống

__Hai đứa không muốn hưởng tuần trăng mật ak?_bà Tú vừa ăn vừa hỏi

__Dạ! con nghĩ không cần đâu ạ. Con và anh Lâm cũng còn đang học nên rất bận rộn. để sau này hoàn thành xong chương trình học rồi đi cũng không muộn ạ

__Dù biết là vậy nhưng..._bà Tú ngập ngừng, có vẻ buồn buồn

__Nhưng sao ạ?_nó thắc mắc

__À! Mẹ muốn tụi con được vui vẻ chút thôi mà

__Thôi tôi bk tổng bà nghĩ gì rồi mà, chỉ là mau chóng mong có cháu bằng cháu bé chứ cho hai đứa vui với chả về cái gì

__Hi! Thì một công đôi việc luôn mà_bà Tú cười cười

__Mẹ! tụi con vẫn còn đang học cơ mà_hắn này giờ im lặng cũng la lên

__Mắc mớ gì đâu! Học thì cứ học...sinh thì sinh chứ

__Mẹ! con biết là mẹ rất mong_nó nhẹ giọng_nhưng thật sự là tụi con vẫn muốn chú tâm vào học hành hơn

Bà cũng nên để tụi nó tự quyết định. Nôn nóng chẳng được gì đâu_ông Vương lên tiếng

Tôi cũng biết là vậy.chỉ là...thúc đẩy mấy đứa tí ấy mà

Thôi! Hai đứa ăn xong thì thằng Lâm cũng nên dẫn vợ con đi chơi đi_ông dặn

Vâng! Con cũng định như thế

Sau khi dùng cơm xong, mặc nó kì kèo không muốn đi nhưng hắn nhất quyết kéo nó đi.

Hôm nay, hắn mặc một bộ đồ khá trẻ trung và năng động . quần áo pull trắng, quần kaki đen, mũ ưỡi trau và có

quàng cổ caro đỏ trắng

Nó cũng không kém phần xinh xắn với quần sooc đi với chiếc áo cặp. ở trong à áo phông trắng, ngoài à áo gile nâu sọc nang màu trắng

Trên xe, mặt nó phụng phịu

Tôi đã nói là tôi muốn ở nhà mà

Nhưng tôi muốn ra ngoài

Tôi mệt. anh muốn đi ra ngoài thì anh đi một mình. Kéo tôi theo làm gì

Cô này hay nhỉ. Cô không đi, làm sao tôi đi được. nói chuyện với một con ngốc như cô thật sự mệt quá

Ồ hay! Tôi ngu thì anh khôn hơn nhỡ

Cứ thế hai đứa cãi nhau chí chóe trên cả đoạn đường đi. Bỗng hần đỡ xích lại trước công viên, mở cửa cho nó, hần bảo:

Cô xuống xe đi

Anh muốn dẫn tôi đi đâu

Cô không thấy gì sao? _hần chỉ tay về phía công viên

Anh muốn đến đây làm gì? Tán mấy đứa nhỏ ak

Cô khủng vừa thôi. Tôi không cần cưa cũng đỗ rồi. mà này giờ hình như cô nói nhiều quá đấy

Ồ hay! Chứ này giờ anh không nói hì?

Hần kéo tay nó vào công viên, đưa cho nó bịch đồ, hần bảo:

Mau thay đồ đi

Ồ? Sao lại phải thay đồ

Cô định mặc bộ đồ đó mà vào công viên nước hay sao? Thiệt là lảm chuyện quá. Thay nhanh đi.

Có gì thì cứ nói chứ làm gì mà la dữ vậy _nó phụng phịu như đứa trẻ bị người lớn mắng oan, nhưng cũng đi vào thay.

Hần đứng đó nhìn nó mà không hiểu vì sao một cô gái dấp 18 t mà lại giống con nít như thế kia. Thế rồi hần cũng vào thay đồ. Nó trở ra với bộ bikini trên người, hần nhìn vào người nó mà không chớp mắt. không ngờ nó mặc đồ lại hợp thế kia. Đúng là người đẹp vì lụa

17. Chương 17

Xong xuôi, hần kéo nó đến công viên nước vui chơi

tác giả bon chen nói một câu nhớ: ây da! k bk miêu tả thế nào nên định í tình iu xem hình. thế mà...hik!!!!!!! oa...oa...oa... up ảnh lên 4rum hk được gì hết. tại sao vậy chứ. thoy để khi khác hen. khi nào cherry hoàn thành xong bản WWord thì tặng í pạn lun hen

quay lại nhớ

p/s: Ây da! Trên đây là nhưng gì cherry tham khảo được ở hai công viên Đầm Sen và Suối Tiên. Vốn dĩ là muốn các bạn thưởng thức chút thôi. Nên...có khoảng cách về địa lý giữa hai công viên này, có sai sự thật thì rất xin lỗi các bạn hì

Trở lại với hai tụi nó, sau một ngày đi coi mệt nhọc, hần dẫn nó đi ăn tối. buổi tối tụi nó chỉ ăn qua loa ở các nhà hàng gần đấy. lúc tối, hần lôi kéo mãi nó mới “dứt” được ra với mấy trò chơi thú vị ấy để dẫn nó đi ăn. Nhìn khuôn mặt bừng sáng khi ăn của nó lúc ăn, hần hỏi:

Vui lắm à?

Tất nhiên. Chưa bao giờ tôi chơi vui như thế này đây

Ak! Chút nữa cô có muốn đi đâu không?

Chơi xong thì ăn, ngủ, nghỉ_nó vẫn nhồm nhồm

Mới giờ mà đòi ngủ là sao?_hắn nhăn mặt

Thì tôi không biết. ai pk chơi chỗ nào nữa đâu

Tôi dẫn cô tới chỗ này hay lắm.

Chỗ nào?_nó sáng mắt

Tí nữa biết

Lại tỏ vẻ bí mật nữa_nó phụng phịu, cúi mặt xuống ăn tiếp

Ăn xong, hắn chở nó đi. Nó thắc mắc không biết lại dẫn tới chỗ nào nữa nhỉ? Rạp chiếu Phim? Ôi không. Chán chết. nếu muốn thì ở nhà xem cũng được mà. Nó hỏi

Này! Nếu anh muốn xem phim thì xem ở nhà cũng được. không cần đến rạp đâu

Tôi không có hứng thú với phim ảnh

Oh

Đi đâu được nhỉ? Nó đang suy nghĩ thì hắn dừng xe lại trước một quán bar theo nó được biết là khá nổi tiếng vì những người đến đây không phải là người có máu mặt thì cũng là con ông, cháu cha. Quán cũng được trang trí theo kiểu châu Âu khá là bắt mắt

Hắn dẫn nó vào trong, bên trong rất ồn ào náo nhiệt. nhìn những bộ đồ mà người ở đây mặc thì nó pk họ là những dân chơi thứ thiệt

Lay tay hắn, nó hỏi:

- anh dẫn tôi đến chỗ đây làm gì?

- đây là vũ trường

- tất nhiên tôi biết đây là vũ trường nhưng anh dẫn tôi tới đây làm gì?

- cô nghĩ người ta đến vũ trường làm gì?

- nhưng tại sao anh lại dẫn tôi tới đây. Anh tự đi một mình cũng được mà. Dẫn tôi đến làm gì?

- cô nghĩ khi kết hôn thì ba mẹ tôi cho tôi đi một mình được ak? Nếu không có cô đi theo thì tôi cũng không được bước chân ra khỏi nhà nhé

- nhưng tôi đến đây sẽ phá vỡ cuộc vui giữa anh và mấy cô chân dài thì sao?

- cô đừng có lo bò trắng răng như thế. Cô chỉ cần đi theo tôi là được

Nó nghe hắn dặn như thế thì cũng im lặng, đi theo hắn. có tiếng hú:

- wey! Chỗ này nek!

Nó quay lại thì thấy một người con trai với mái tóc đỏ, khuôn mặt baby đang vẫy tay với hắn. hắn mỉm cười với tên kia, tiến lại gần. ngồi cùng bàn với tên kia cũng a mấy người nữa. nhìn bộ đồ những người ấy khoác lên người thì nó chắc chắn đây không phải à những con người bình thường. nó theo chân hắn bước lại gần. thấy hắn, một cô gái ngồi trong bàn tiến lại, ôm một bên tay hắn mà nũng nịu:

- lâu lắm mới thấy anh tới đó. Làm người ta lo quá trời lun nek

Hắn mỉm cười không nói gì, cũng không gạt tay cô gái ra mà tiến đến ngồi. tôi đứng như trời trồng, chả biết mình làm cái quái gì ở đây. Lúc này, tên tóc đỏ hồi nãy mới phát hiện ra Kẻ_Bị_Bỏ_Rơi đang đứng như trời trồng ở đấy, mới nói:

- Em lại đây ngồi đi, đứng như thế mỗi chân lấm ý

Tên tóc đỏ nói và vỗ tay vào chỗ bên cạnh hắn. tôi nhìn sang hắn thì thấy hắn đang vui vẻ, cợt nhả với cô gái hồi nãy. Không còn cách nào khác, tôi ngồi vài chiix bên cạnh tên tóc đỏ. Một tên con trai thấy thế bảo:

- Keil! Mày coi chứ đừng vào người của tên Ken là không được đâu

- ôh hay! là do tên đó bỏ rơi, tao mới quan tâm chứ làm sao. Mà động vào thì đã sao, bên cạnh hắn có cả đồng con gái xếp hàng, một người chẳng là gì cả.

Hắn nãy giờ nghe hết nhưng chẳng nói gì. Để thử xem cô là người thế nào, cô xử lý như thế nào đây.

Còn nó, nghe mà ớn lạnh cả người. những tên này đang nói cái quái gì vậy? xem nó là món đồ chơi rẻ tiền hả? thiệt là....còn tên kia nữa, hắn dẫn nó tới đây để nó nghe mấy lời kia hả? nó hề từ nay về sa dù hắn có cho vàng nó cũng hk tới đây lần thứ hai đâu. Tên óc đỏ thân thiện quay lại hỏi thăm:

- em là gì của thằng Ken vậy?

tôi...tôi..._nó ngáp ngừng chẳng biết phải nói thế nào, chẳng ẽ ại kêu nó à vợ của hắn. nói đùa! Như thế chẳng khác nào làm kẻ thù của những đứa con gái quanh đây. đám cưới của hắn tuy rầm rộ, khách khứa đông đúc nhưng toàn là đối tác công ty, ít mời bạn bè. Mà có mời thì bọn họ cũng chẳng để ý cô dâu là ai, vì nó có khi nào chào hỏi họ như vai trò của một cô dâu đâu. Nó hiện giờ và lúc làm lễ cưới khác nhau hoàn toàn. Họ không nhận ra nó là ai thì đún rồi. may thật.....nhưng nó phải biết trả lời tên ia thế nào đây

- cô ấy là em gái tôi

- em gái cậu?sao tôi lại không biết_tên tóc đỏ. Ak! Giờ phải gọi là Keil mới đúng thắc mắc

- em gái kết nghĩa. Tôi không ấy cậu biết. hôm nay mới ra mắt, thật thất lễ

- ak! Ra thế. Thế tôi đăng kí làm em rể kết nghĩa của cậu trước nhá

- chỉ sợ cậu không đủ năng lực thôi. Còn nếu được thì tôi không phản đối

Nói rồi, hắn quay lại với cô gái lúc nãy. Không hiểu là hắn và cô gái ấy có biết là quanh mình đang có người hay không mà vô tư àm những hành động thân thiết và âu yếm như vậy. những hành động họ làm chỉ còn thiếu việc lên giường nữa thôi.

...

Sau một hồi bị “tra tấn” bởi tên Keil, mọi người rủ tôi ra ngoài sàn nhảy. dù không muốn nhảy nhưng việc ra sàn còn tốt hơn mấy ngàn lần phải nghe tên Keil lảm nhảm

Nếu các bạn nghĩ nó là một đứa tiểu thư đài cát, lá ngọc cành vàng, nhốt trong lồng son hay những gì đại loại như thế thì các bạn đã lầm. bản thân nó là một đứa ưa nghịch ngợm., muốn hưởng những thú vui trên đời. Cái gì nó cũng bắt buộc mình phải biết, dù dở hay giỏi, nhưng cái gì nó cũng phải làm được. và nhảy cũng không ngoại lệ. hồi trước nó cũng từng kéo nhỏ Vân vào. Nhỏ ấy khi nghe vậy thì vùng vằng, la lối, không chịu đi. Thì vốn có ai cho nó đi đâu, với lại tư tưởng nữa. nhưng sau một hồi với tài ăn nói, thuyết phục của nó thì nhỏ cũng khuất phục. nó và cả Vân đều chẳng biết gì về nhảy nhót. Nhưng nhờ tài học hỏi nhanh lẹ của nó mà sau một lúc ngồi ở sàn, nó đã quen và có thể nhảy rất tốt. sau đó, vì quá hứng thú nên nó cũng theo một lớp học. được một thời gian thì cũng bỏ vì...mama phát hiện. hik! H’ ra sàn nó chỉ sợ mình bị “lục nghề” thôi. Nhưng nó cũng mạnh dạn ra thử. Nhìn những ánh mắt xung quanh, nó biết mình không hề “lục nghề”.

Được một lúc, mọi người trong nhóm cũng trở về bàn. Hắn nhìn nó nói nhỏ:

- cô cũng thuộc loại thứ dữ hen?

- là sao?_nó nhướn mắt hỏi lại

- ăn chơi cũng lăm ha?

- chỉ là không muốn biến thành con cóc quê mùa thôi

Vừa lúc đó tên Keil cũng “sáp’ tới gần nó, cười nhả răng:

- em nhảy đẹp nhỉ? Thế mà anh cứ tưởng...

- tưởng gì cơ?_nó nhăn mặt_tưởng tôi quê mùa không biết gì ak?

- ấy ấy! không không. Anh không nghĩ thế đâu. Hi hi. Mà công nhận em nhảy đẹp ghê

Sau đó là những lời tán tỉnh, những câu sáo rỗng của hắn. nó đến chán chết mất. tại sao tôi phải ở đây để bị tra tấn lỗ tai trong khi tôi có thể ngủ khò khò ở nhà lúc này. Mất nó đến nhắm tịt lại. nó khẽ lay hắn, miệng thở thở, tỏ ra thân mật:

- hai ak! Em mệt quá, em muốn về nhà

Cô gái bên cạnh hắn trừng mắt nhìn nó. Hik! nó có làm gì đâu mà nhìn tôi như kẻ thì thế hả. cô ấy không muốn hắn trở về? nó cũng thế. nó mỉm cười nói tiếp:

- Thôi hai ở lại với chị xinh đẹp này nhé. Em đón taxi về trước cũng được. pi pi hai nhé

Trước khi hắn nói gì, nó phải chuồn lẹ. như biết được ý nghĩ của nó, hắn quát:

- Đứng lại! để hai dẫn em về

- Thôi! Hai ở lại với bạn đi. Chị ấy không muốn anh đi về đâu_nó hướng mắt về phái cô gái ngồi cạnh đang dựa sát vào người hắn, để cả bộ ngực tròn trịa lên người hắn mà nó muốn mưa ngay lập tức. thật không hiểu cô ta còn danh dự nữa không

- thôi thôi! Em nó nói đúng đấy. mày ở lại đi_keil lúc ấy giả vờ cho nó. Nó thầm cảm ơn. Nhưng chưa kịp nói thì hắn tiếp:

- Để tao dẫn cổ về. dù sao thì...mày cũng nên tạo điều kiện cho tao chứ hen

Nó muốn bật té ngựa. cũng như không!!!!!!mà tên Keil chở nó về còn kinh khủng hơn cả tên Ken nữa. hắn nhăn mặt

- Thôi để tao dẫn nó về chứ không mẹ tao lại quở. Mày cũng bớt tí từng đi. Em gái tao chứ có phải gái ngoài đường đâu để mày đùa giỡn_hắn làm một tràng

- Thì thôi vậy_tên keil nhăn mặt_mày làm gì căng vậy

- thôi tao về. tụi bay ở lại. hôm nay tao bao

- uk! Mày về

Xong hắn dẫn nó về nhà. Mẹ hắn đã chờ tụi nó ở cổng, vẻ mặt tươi cười”

- Hai đứa đã về rồi đấy ak? Chơi vui chứ con

- Dạ! nhưng hơi mệt ạ_nó mỉm cười đáp_xin phép mẹ cho con lên phòng trước

- uk! Hai đứa về phòng đi. Chơi cả ngày chắc mệt rồi

Tới phòng, nó nằm dài trên nệm:

- Oa! Cuối cùng cũng được ngủ. zui ghê

- em không tắm ak? Chơi cả ngày bẩn hết rồi

- hehe! Anh không nhắc tôi lại quên. Cảm ơn hen

Rồi nó bay vèo vào phòng tắm. oa!!!!!!!!!!!!!! Thật là thoải mái đó nha. Ngâm mình trong nước nóng, nó cảm thấy thật là dễ chịu đó nha. Tắm xong, nó bỗng nhận ra một điều khủng khiếp nhưng nó ập như cơn bão. đó là...haizzzzz!!!!!!!!!!!!!! Nói ra thật là ngại. thực ra nó quên lấy đồ đi tắm. sao h’? đồ cũ nó vứt xuống nước một cách không thương tiếc. chẳng lẽ nó ngủ ở trong đây luôn? Mà ra ngoài đó thì có hắn ở đó. Hik! Thiệt là...mấy hôm ở nhà, nó có thể nhờ mẹ giúp. Mẹ đã “quạt” nó bao nhiêu lần về cái tật đó mà nó nào có chữa. h’ thành ra lại như vậy đây. h’ nó mới biết tai hại thế nào. Hắn ở ngoài đó thấy nó lâu ra quá nên sốt ruột:

- này! Em ngủ trong đó luôn ak? Ra nhanh đi để anh dùng. Hay là...em muốn anh...tắm chung với em?

- không không_nó lấp bắp_anh cứ từ từ. tôi chưa xong mà
- sao mà từ từ được. nhanh...anh đếm đến 3 mà em chưa mở cửa là anh xông vô đấy. 1..
- Ak!!!!!!!!!!!!!! Anh cứ từ từ. làm gì phải vội thế. Tôi...
- 2...3...

ẦM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!1

Nó chỉ nghe một tiếng động ấy và sau đó, hấn bước đến bên nó. Nó la lên:

- này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Anh bị điên ak? Bước ra_vừa nói vừa hắt nước vào mặt hấn
- Hấn vẫn bước đến. cười nham nhở
- em đừng như thế. Dù sao chúng ta cũng là vợ chồng mà
- anh rút ra ngay cho tôi !!!!!!!!!!!!!!!
- thôi nào em yêu!!!!!!!!!!!!!!

Hấn giờ đây đã đứng bên cạnh nó, nó không thể chịu đựng hơn nữa, đứng dậy định ừ một hơi chạy đi nhưng hấn nhanh hơn, kéo nó vào lòng:

- làm gì mà vội vậy em yêu? Hồi nãy em còn rất thân mật với tên xa lạ kia mà sao h' lại tỏ ra xa cách với anh?
- tôi có phải anh đâu mà làm những loại chuyện như vậy?
- làm loại chuyện như vậy là như thế nào?
- cái đó anh tự biết. hồi nãy còn rất âu yếm với cô gái kia mà giờ giả vờ như không biết là sao?
- em ghen?
- ghen?ha ha!_tôi cười to_anh là cái gì mà tôi phải ghen
- nếu em không muốn anh âu yếm người khác thì em phải thỏa mãn “nhu cầu” của anh thì anh mới không đi lung tung_nói rồi hấn nheo mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân_anh nghĩ em cũng rất vừa khẩu vị của anh. Đáp ứng được đó

Tôi đỏ mặt, dám liên hồi vào ngực hấn:

- anh thôi cái lối ăn nói nham nhở ấy đi. Buông tôi ra
- Hấn chẳng nói gì, bế nó tới giường, ấn nó xuống. nó giãy dụa:
- buông ra!!!!!!!!!! Anh buông ra! Anh làm cái quái gì vậy?

Không nói gì, hấn bận bịu với việc cởi đồ của mình. Nó thừa cơ bỏ chạy nhưng hấn nhanh tay hơn, kéo nó trở lại giường.

18. Chương 18

Nó đã bị hấn dẫn dắt vào mê cung, không những không phản kháng mà ngược lại còn phụ hấn. khi hấn dứt ra khỏi người nó, hấn nằm xuống, ôm nó vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ cho nó ngủ. vì quá mệt mỏi nên giấc ngủ của nó chập chờn đủ để nó nghe thấy tiếng kêu của hấn trong đêm:

- Doãn Thanh! Đừng bỏ anh
- Doãn Thanh!
- Doãn Thanhhhhhhhhhhhhhhhhhhh

Nước mắt nó lăn dài trên khóe mi. hấn...thì ra vẫn còn yêu cô gái ấy thiết tha. Một lần tình cờ nó đã biết được cô người yêu của hấn và chuyện tình của hai người. giờ hấn vẫn còn nhớ đến cô ấy. một kẻ chung

tình thật tốt cho cô Doãn Thanh ấy. đã làm một người đàn ông như thế này điên đảo vì mình. Nhưng! Nó phải làm sao đây? Trái tim nó đã trao cho hắn mất rồi. và cả đời con gái này nữa. nó...phải làm sao đây hả ông trời??????????

Hắn đang xem nó như một trò đùa phải không? Hắn coi xem nó là một cô gái không mà lại dám đùa giỡn tình cảm của nó như vậy? những ngày sau đây nó phải đối mặt với hắn sao đây?

-o0o0o-

Ánh mặt trời chiếu rọi vào mắt làm nó giật mình tỉnh giấc. hắn ở bên cạnh vẫn còn ngủ say. Nó mệt mỏi lê bước chân vào nhà vệ sinh. Đáng nhẽ hôm nay nó được nghỉ học nhưng ở nhà nó lại càng buồn thêm nên nó quyết định đi học cho khỏi phải đụng mặt tên ấy nữa. nhìn mình trong gương, nó bật cười nhưng lại cảm thấy vị mặn chát ở đôi môi. Nó đang khóc sao? Hahaha! Một người không sợ trời, không sợ đất như nó giờ phải khóc lóc vì một tên con trai hay sao? Thật là nực cười, không thể nào chấp nhận được. nhưng nó vẫn không ngăn được nước mắt đang thi nhau rơi. Khỉ thật. đã nói là không khóc mà sao nước mắt cứ rơi thế này? Không ngăn được nữa, nó òa khóc trong phòng tắm. ngồi bệt trên sàn, gục mặt xuống, nó khóc nức nở. khóc ối tình đầu tan vỡ của nó

Hắn tuy là đang ngủ nhưng tai vẫn đủ thính để nghe được tiếng khóc của nó. Hắn vội mở cửa phòng, đến bên nó, hoảng hốt:

- em làm sao mà khóc vậy? đau àk

- không! chỉ là..._nó cố nín khóc để hắn không buồn_lâu lâu muốn giải phóng tuyến lệ một tí

- em gặp chuyện gì phải không. hay là đêm qua...anh làm em sợ

- không không!_nó quệt vội nước mắt_không sao đâu mà. Anh đi ra để em thay đồ

Nói rồi nó vội đẩy hắn ra ngoài làm hắn không kịp nói tiếng gì đã bị đá văng ra. Nó đóng sầm cửa lại, dựa người vào cánh cửa. haizzzzzzzzzz! Khóc nhiều quá rồi. h' phải lo đi học đã.Nó vệ sinh cá nhân, thay đồ và bước ra ngoài. Hắn và mẹ đang ngồi chuẩn bị dùng bữa sáng. Thấy nó, bà Tú kêu lên

- sao con lại ăn mặc thế này? Vẫn chưa hết kì nghỉ mà

- không sao đâu mẹ! con chỉ muốn nhanh chóng tới về trường học thôi. Con 12 rồi mà mẹ

- ukm! Nhưng con chỉ mới nghỉ có một hai ngày thôi mà...

- không sao đâu ạ. Nghỉ nhiều cũng chẳng làm gì. Thi xong hết rồi nghỉ thoải mái hơn mẹ ạ

- uk! Vậy cũng được. để lát thằng Lâm chở con đi học nhé

‘ - không cần đâu mẹ! anh chắc cũng bận. để con tự đi được rồi. con quen rồi mà mẹ

- vậy sao được. con cứ để thằng Lâm nó chở con. Bận đến mấy cũng không thể nào không thể chở vợ đi học được_quay sang hắn_chút nữa con chở vợ đi học đi

- vâng

Hắn lãnh đạm nói rồi ăn tiếp bữa sáng. Nó để ý thấy hắn chẳng nói gì với nó, chỉ nhìn nó với ánh mắt khó hiểu. ra xe, hắn vẫn im lặng đi, nó lèo đèo theo sau. Một hồi. như không chịu đựng được, hắn mới lên tiếng:

- Sao hồi sáng lại khóc? Nói thật đi...có phải là do tối qua...

- Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. không phải là không phải. anh đừng nhắc tới chuyện đó nữa có được không? Anh với tôi đơn thuần chỉ là hợp đồng! sao cứ hay quan tâm thế nhỉ

- Cái gì mà là hợp đồng?_tên Ken cúi gắt_chẳng phải hôm qua đã...

- Haha! không ngờ anh là người nặn tình nghĩa như vậy đó. chúng ta đêm qua đơn giản chỉ là tình một đêm. TÌNH_MỘT_ĐÊM thôi anh hiểu không?

- Em...sao lại có thể nói như vậy? em...đang lừa dối anh phải không>? Xảy ra chuyện gì với em vậy?

- Tôi đã nói là không có gì. Đêm qua đơn giản là anh cần tôi_tôi cần anh. Hết đêm thì chỉ là NGƯỜI XA LẠ thôi. Sao anh chẳng hiểu tôi nhỉ

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả.tôi quá mệt mỏi rồi. không ngờ anh là người như thế. Quá nhạt nhẽo và buồn chán. Thì ra anh là người dễ chinh phục đến vậy. vậy mà tôi tưởng sẽ có nhiều điều thú vị khi chinh phục anh chứ. Ai ngờ...chỉ cần một đêm là anh đã...thôi tôi đi đây. Anh không cần đón tôi nữa đâu. Phiên.phức!

Nói rồi nó một mạch đi thẳng, không dám dừng lại. có cái gì nóng hổi đang lặn trên má nó thế này? Cái gì cay cay nơi mắt nó thế này? Còn cả miệng nó nữa. Sao lại...mặn chát đến thế. Cái...đấy...không phải là nước mắt đấy chứ? “Chết tiệt”_nó rửa thầm trong miệng. chẳng phải cả đêm hôm qua đã khóc rồi sao? Chẳng phải đã hwas là không được nghĩ đến, không được quan tâm đến người đàn ông đó hay sao? Chẳng phải...chết tiệt!!! sao hôm nay nó lại bỗng trở nên yếu đuối thế này? Nó tự **** thăm rồi quệt vội nước mắt, vội đến trường.

Vừa bước vào cửa lớp đã nghe tiếng con Vân kêu lên đầy ngạc nhiên:

- ôh hay! Mi còn chưa hết phép mà sao lại đi học?

- keke! Ta là con ngoan trò giỏi mà lại_nó vẫn giữ thái độ vui vẻ dù trong lòng đang mún khóc

- mi trông cách mi đang cười kìa. Có chuyện gì hả? mặt mi...sao vậy? chuyện gì xảy ra với tên ck mới cưới ak_Vân tỉnh ý hỏi nó

- haizzzzzz! Mới xa mà có mấy ngày mà mún làm thầy bói hỏi nào vậy hả?

- ta không đùa! Nói thiệt yk

- thì ta có đùa đâu. Mà mi tính làm thầy bói thiệt hả_nó vẫn đùa giỡn, không muốn nói thật với nhỏ Vân. Chẳng phải là ngại gì mà nó sợ nhỏ Vân lo lắng cho nó thôi. Vân là một đứa luôn sống vì bạn mình. Chơi từ hồi nhỏ đến giờ, nó quá rõ tính nhỏ bạn. vì thế nó cũng không muốn nói...chỉ sợ nhỏ lo nghĩ nhiều

- thôi. Mi không muốn nói chắc là có lý do. Ta không ép

nghe nói vậy, nó vui lắm. thật tốt là con bạn rất tâm lý. Nó chuyển chủ đề:

- ak mà chuyện mà với tên Quân thế nào oiz?

- Mà đừng nhắc đến tên đó nữa. hấn bỏ đi ra nước ngoài du học rồi

- Du học?_nó mở to mắt ra_tại sao lại như vậy? lúc nào cơ?

- Sau khi dự đám cưới của mi. xem ra...ta không còn cơ hội nữa rồi

- Hấn từ chối lời tỏ của mi ak

- Không! Ta chưa kịp tỏ tình thì hấn đã đi rồi

- Sao mi lại nó là hk còn hy vọng?

- Ta thấy...hấn nặng tình với mi lắm_Vân nói mà mặt buồn rười rượi

- Không sao đâu. Ta tin là hấn sẽ động lòng với sự nỗ lực của mi thôi. Ta ủng hộ mi_nó nói rồi vỗ vai Vân động viên

- Cảm ơn mi_nhỏ Vân mỉm cười

....

Sau buổi học, tạm biệt nhỏ Vân, nó lang thang khắp nơi. Đơn thuần là nó hk muốn về sớm. chỉ cần chạm mặt tên Ken là nó càng buồn đau hơn. Bước vào một cửa hàng làm tóc, nó chọn inh một kiểu thật đẹp, sau đó đi sắm đồ và nữ trang. Bước ra khỏi siêu thị là nó thay đổi với một phong cách mới

Xong xuôi, nó vẫy một chiếc taxi đến bar No.1_cũng là một Bar khá nổi tiếng mà trước đây nó cũng đến vài lần

Nó bước vào trong, mọi ánh mắt đổ dồn vào nó. Vài con mắt hau háu nhìn nó như muốn nuốt chửng làm nó thấy có phần sợ hãi. Nhưng cố đứng vững, nó tự tin bước đến một bàn, gọi một ly whisky. Ngay lập tức, một tên con trai đáng vẻ bụi bặm, khuôn mặt ưa nhìn bước tới gần nó, ngồi xuống bên cạnh:

- chào em! Đến đây một mình sao?
- Uhm! Có chuyện gì không? nó ngược mắt lên hỏi
- Buồn nhỉ. Thế có thể chơi cùng anh đêm nay không?
- Sao cũng được_ nó nói rồi quay lại uống tiếp
- Em biết nhảy chứ?
- Anh nghĩ tôi không biết nhảy thì đèn đây làm quái gì?
- Ra với anh một bản nhé

Nó gật đầu rồi theo chân hắn bước ra. Nó bắt đầu lắc lư theo nhạc, nhảy điên cuồng. tên con trai kia bám chặt lấy nó, bàn tay không để yên mà sờ soạng thân người. nó gạt tay hắn ra, bực bội về lại phía ghế ngồi. tên kia cũng leo đẹo bám theo:

- Sao thế em? Em không thể...chiều anh một chút ak?
- Anh tránh ra đi. Đàn ông thẳng nào cũng ***** như nhau?
- Em cãi nhau với người yêu ak?
- Đó không phải là chuyện của anh
- Theo anh đi! Anh sẽ tốt hơn cái thằng mù mắt đã bỏ rơi em, tốt hơn thằng đó gấp trăm lần
- Tôi.nói.là.anh.tránh.xa.tôi.ra
- Thôi nào em...anh chỉ muốn giúp em hết buồn thôi mà
- Chết tiệt

Nó rửa cằm rồi đặt tiền lên bàn, vớ lấy túi xách đi thật nhanh ra ngoài cửa. Đuổi theo nó là âm thanh còi khà ồ của tên kia.

19. Chương 19

Ra ngoài đường, thoát khỏi không khí ngột ngạt của rượu, khói thuốc và âm nhạc ấy, nó mới thấy lòng mình được chút thanh thản. tìm một ghế đá, nó ngồi lên, hai tay ôm lấy đầu đầy mệt mỏi. nó phải làm gì đây? Về nhà ư? Nó không muốn đối mặt với tên đàn ông ấy chút nào. Không về nhà? Chắc chắn bà Tú, ông Vương và cả mọi người sẽ rất lo lắng cho nó. Tuy chỉ ở với họ được vài ngày nhưng nó cũng đủ cảm nhận được tình yêu của họ dành cho nó thật nhiều đến nhường nào. Suy nghĩ một hồi, nó cũng phải lết cái đôi chân về nhà mình. Muốn để cho tâm hồn thư thái chút ít, nó quyết định đi bộ, cũng là cách để nó giải đi ít nhiều mùi rượu trong người.

Vừa đến cửa nhà, đã thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng trước cổng. hắn cũng thấy nó đã về, ánh mắt có chút tức giận nhưng vẫn kìm nén, ôn nhu hỏi:

- em làm gì mà về trễ vậy?
- Ồ hay! Chẳng phải tôi đã nói với mẹ là học với bạn nên về trễ hay sao_ nó vẫn cố ý gây sự
- Nhưng anh đã liên lạc với bạn em và chẳng ai biết em ở đâu cả
- Ồh hay! Anh đang điều tra tôi hả?_ nó bắt đầu cáu
- Anh chỉ quan tâm đến em thôi mà_hắn vẫn dịu dàng nhưng trong đáy mắt đã có lửa

-Tôi nói tiếng Việt chứ có nópí tiếng Ả rập đâu mà anh không hiểu nhỉ? Tôi đã nói là không cần anh quan tâm

-Anh nghe mấy thằng đàn em báo là thấy em trong Bar No.1

-Haha! H' anh xem tôi như một tên tội phạm đấy ak? Anh vào Bar được, tôi cũng vào được. anh cần nhân điều gì

-Nếu em muốn, anh sẽ dẫn em vào, không nên đi một mình, sẽ rất nguy hiểm. em biết rồi đấy, trong bar...

-Anh thôi đi_nó gạt phắt tay xua đi_anh không cần phải giảng giải. anh vào bar thì anh cũng như vậy cả thôi. Nói chi lòng vòng. Tôi mệt quá, vào ngủ đây. Anh thật là lảm chuyện

Nói rồi, nó đi vào trong nhà, đi như là muốn chạy trốn hấn. tại sao? Tại sao vẫn còn nhớ đến người con gái ấy mà cứ quan tâm đến nó là sao? Tại sao hấn không lạnh lùng, mặc kệ nó như hấn đã từng đối xử với những người con gái khác. Hấn làm như vậy...chẳng khác nào...chẳng khác nào giết chết nó thôi. Không được~ ó phải cứng rắn lên, phải tập cố sống đối diện với hấn hàng ngày. Nhưng nó vừa bước đến cửa, hấn đã kéo tay nó lên lầu, nó la khẽ:

-anh buông tôi ra

-nếu em không muốn ba mẹ biết chuyện em đi bar thì tốt nhất là nên im miệng đi

-anh...

nó vô cùng tức giận nhưng hấn nói đúng, la lối lúc này không phải là cách tốt. biết điều, nó im lặng nhưng đối tay vẫn không ngừng quơ quơ thoát khỏi hấn. Đến phòng, hấn đẩy mảy cánh cửa ra và lấy chân đóng rầm lại. ném nó lên giường, hấn ngồi đối diện và bắt đầu thẩm vấn:

-em đã thay đổi, tay đổi rất nhiều. em không cnfnhư hồi trước nữa. kể từ sau đêm hôm trước

-hừ! con người rất dễ thay đổi. hướng hồ...con người trước của tôi..anh thật sự không biết. chính là như bây giờ. Còn con người ma fnah lắm tưởng là con người thật, chỉ là giả vờ để DỤ_MỘT_ĐỨA_CON_NÍT_NHƯ_ANH_THÔI

-em nói dối. anh nhìn người bao giờ cũng rất đúng.

-Anh muốn làm thầy bói thì tôi khuyên anh nên bỏ nghề sớm đi nhá. Tôi mệt rồi, tôi muốn đi tắm

Nói rồi nó lấy đồ (rút kinh nghiệm, hong dám quên đồ thân yêu) trước khi vào, nó còn quay lại:

-mà anh có cần tôi dạy lại cho anh về phép lịch sự không nhỉ? Anh không được phép xông vào phòng lúc người khác đang tắm

hấn ngồi trầm ngâm hướng ra ngoài cửa sổ. hấn...cũng không biết tình cảm của mình ra sao nữa. mỗi đêm, hấn vẫn luôn nhớ về người con gái đã ra đi, bỏ hấn trong nỗi cô đơn trống vắng, mặt khác, hấn cứ quan tâm, lo lắng cho nó, không muốn nó gặp phải nguy hiểm, không muốn nó buồn, không muốn nó rơi nước mắt. vậy! rút cuộc alf loại tình ảm như thế nào đây?

Ai daaaaaaaaa! Thật là đau đầu chết mất. hấn gõ vài cái vào đầu mình. Thôi! Tốt nhất là ngủ. mai nghĩ tiếp vậy, hấn đắp chăn, lăn quay ra ngủ.

Nó sau khi tắm hì thấy tinh thần rất sáng khoái, định sẽ nhảy lên giường và đánh một giấc. nhưng khi nhìn thấy thân hình của hấn, trong mắt nó có một tia e dè. Nó...không thể nào lại ngủ cũng với hấn nữa chứ? Thật sự là không muốn đâu nha. Nghìn vạn lần cũng không muốn. nhưng nhìn lại dưới đất nó cũng không muốn nằm dưới đó đâu. Chắc hấn là lạnh lắm ý. Haizzzzzzzzzzzz! Đành vậy. nó lúi thủi bước lên giường, nằm gọn trong một góc, giữ một khoảng cách với hấn, thật là không muốn đụng chạm tới hấn đâu.

....

Đã muộn rồi mà nó thực sự trần trọc không ngủ được. đã trùm chăn kín mít rồi mà sao nó lại cảm thấy lạnh thế này? Nhìn tấm lưng rộng rãi, to lớn của hấn, nó nghĩ nhất định khi ôm vào sẽ rất ấm nha. Nhưng mà...hấn...đã không thuộc về nó cơ mà. Không được...phải...phải cứng rắn lên! Không được nghĩ về hấn nữa.

nó tự nhủ nhưng vẫn trần trọc không ngủ được. bắt giấc, có một cánh tay to lớn vươn ra, kéo nó vào trong lòng. Nó hoảng hốt giãy dụa! không muốn! không muốn mà. Hắn quát khẽ:

-em nằm yên tí đi

-anh thả ra. Làm cái trò gì đây?

-Một tí thôi. Cho anh ôm em một tí thôi mà

-Anh ôm cái gối kia kìa

-Ôm cái gối kia anh ngủ không được. một chút thôi mà

Nó không nói gì nữa mà căn bản là không muốn nói thêm gì. Nó tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn thích cái cảm giác ấm áp mà hắn ôm nó. Nằm một lúc, nó chìm sâu vào giấc ngủ

Nửa đêm, nó bị đánh thức bởi tiếng kêu mê ma của hắn. vẫn là tiếng gọi ấy, tiếng gọi thiết tha tên người con gái ấy. nước mắt anh cũng đã rơi đầy trên khuôn mặt anh tuấn.

Anh khóc ư?

Vì sao lại khóc?

Đau à?

Anh đau?

Tưởng tôi không đau sao?

Không đau sao được khi nghe người đàn ông đang ôm mình trong mơ lại tha thiết gọi tên một người con gái khác.

Đ.à.ư

Đau thật! haha! Sớm nó đã biết được kết quả này. Mà sao....vẫn đau cơ chứ

Cái gì mà không ôm em ngủ không được? haha! Anh được lắm. nói dối được lắm. Mà nó cũng sớm biết rằng... người anh yêu mãi mãi không phải là nó.

Vậy mà....

Vẫn tự lừa dối chính mình là sao

Đúng!

Là do nó ngu ngốc

Là do nó ngốc nghếch

Đã trao trái tim mình cho hắn một cách mù quáng

Đây là cái giá mà nó phải nhận

Chẳng phải sao?

Có một giọt nước mắt rơi xuống

Hai...rồi ba giọt

Rồi...từng hàng nước mắt chảy dài mặn chát nơi đôi môi

Khóc....

Là khóc sao

Haha! Không biết tự bao giờ nó lại trở nên yếu đuối như vậy?

Hèn! Hèn nhất!

Khóc vì một tên con trai không yêu mình

Thật hèn nhát.

Nó không thể hèn nhát như vậy

Hắn là cái gì mà nó phải khóc vì hắn?

Hắn là cái gì mà để nó phải cầu xin tình yêu của hắn?

Không! Hắn chẳng là gì cả.

Hắn không đáng để được nó yêu.

Nhưng sao....

Nước mắt vẫn cứ rơi thế này?

Đáng chết!

Đã tự nhủ mình không được khóc.

Mà sao

Vẫn nghe nhói ở trog tim

Nước mắt cứ chực trào ra

Khiến nó...

Không thể không chế nổi

Ngày hôm sau, khi hắn thức dậy đã không thấy nó đâu nữa. khẽ nhếch miệng cười, hắn bước xuống nhà vào phòng ăn. Nó đã đi học, ba mẹ hắn thì đã đi du lịch rồi. ba mẹ hắn tuy đã có tuổi nhưng về tình cảm vợ chồng thì vẫn còn mặn nồng lắm. mấy hôm nay, ông Vương vì bận công việc ở công ty, không có thời gian với vợ nên hôm nay, ông quyết định giao lại công thy cho hắn một thời gian để cùng vợ đi chơi, bù đắp những ngày qua cũng như muốn hắn thử sức với công ty.

Mấy người làm cũng đã chuẩn bị đồ ăn sẵn để trên bàn, khói bốc lên nghi ngút, nhìn bàn ăn rất là hấp dẫn nhưng hắn chỉ quơ đũa ăn vài miếng rồi rời ghế đi ngay. Hắn cũng chẳng muốn ăn uống gì nữa, chỉ cần nghỉ tới tối hôm qua là hắn đã vui lắm rồi

Hắn thấy...t.h.ấ.y tất cả. để rồi hắn v.u.i ...vui lắm cơ. Được nhìn thấy đàn bà khóc, làm đàn bà khóc là thú vui tiêu khiển của hắn. hahaha! Nước mắt đàn bà như những cơn gió làm mát đi cái sự tức giận từ lâu đã sôi sùng sục trong người hắn. Hắn hận đàn bà r.ấ.t_h.ậ.n. đàn bà theo ý nghĩ của hắn là một thứ sinh vật quái tởm, không có lương tâm, ngu xuẩn mà hắn cực kì ghét trên thế gian. Bởi vì sao ư? Bởi vì hắn đã phải chịu sự hành hạ, dày vò, thống khổ do những sinh vật ghê tởm ấy gây ra. Mà người phải nhắc đến là Doãn Thanh. Cô ta là người hắn yêu thương nhất trên cõi đời này, là người đầu tiên và cũng sẽ là người cuối cùng mở cửa bước vào trái tim hắn. hắn yêu Doãn Thanh yêu một cách tha thiết, phục tùng cô ấy, tuân lệnh cô ấy như một vị nữ hoàng. Cô ấy cũng tỏ vẻ rất quan tâm, yêu thương hắn. hai người trai tài gái sắc, như một cặp trời sinh, thanh mai trúc mã. Tình yêu của họ khi người khác nhìn vào ai ai cũng đều ngưỡng mộ. hắn rất hạnh phúc với điều ấy và tự hứa sẽ mãi bảo vệ và trân trọng cô ấy. vậy mà... dùng một cái cô ấy biệt tích không một lời. hắn ra sức tìm, tìm kiếm một cách điên cuồng. tưởng chừng như vô vọng, mọi người khuyên can -> hắn không nghe chỉ biết lao đầu vào tìm kiếm, nhờ hết những thám tử lừng danh. Cuối cùng hắn cũng tìm thấy được Doãn Thanh nhưng là lúc tiến hành lễ cưới của cô ấy cùng một tên người Pháp cao ráo, gia thế và quyền lực hơn hắn lúc bấy giờ. Trước lễ cưới, hắn đã không đếm xỉa đến lời khuyên ngăn của mọi người, xông vào phòng của cô dâu, cầu xin :

-anh xin em lấy Doãn Thanh. Nếu anh có gì không phải với anh thì em cứ nói, anh có thể sửa chữa được mà. Em cần thứ gì, anh sẽ không nề hà bất cứ thứ gì mà mang về cho em đâu Thanh à.

-Hừ! tôi chán anh lắm anh biết không Lâm. Anh là một con người nhu nhược, cả thân thể của tôi anh cũng không dám động tới huống chi là làm việc gì đáp ứng nhu cầu của tôi

-Nhưng anh muốn để dành điều đó cho đêm tân hôn

-Ak vâng! Cảm ơn anh về sự tử tế đó. Đã để dành điều đó cho chồng của tôi

-Em...em có thể suy nghĩ lại được không hả Thanh. Tình yêu bao lâu nay của chúng ta. Chẳng lẽ...

-Tôi đã quyết rồi, chẳng có gì là suy nghĩ lại cả. anh ấy làm cho tôi vui sướng, hạnh phúc, rất nam tính còn anh...tôi tưởng chừng như sống với một đứa con gái vậy

-Anh...

-Tôi nghĩ anh nên biến đi trước khi chồng tôi biết iệc anh xông tùy tiện vào phòng tôi

Chưa để hấn kịp nói gì, cô đã đẩy hấn ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Hấn bước từng bước nặng nề rời đi, nước mắt rơi mặn chát. Hết! hết thật rồi. chẳng còn gì nữa. hahaha! Hóa ra cái thứ gọi là tình yêu là vậy đấy. cái gọi là hạnh phúc là vậy đấy. gọi là thủy chung của người đàn bà là vậy đấy. khốn khiếp! khốn khiếp! hấn hận! hận người đàn bà ấy. nhưng càng hận...hấn lại càng nhớ người phụ nữ ấy. khuôn mặt bầu bĩnh, nụ cười như thiên thần. nụ cười trong sáng đến mức người ta cứ ngỡ gặp được một thiên thần. vậy mà...có ai ngờ được rằng...là thiên thần đội lốt ác quỷ. Hahaha! Hấn đã thua...thua thật rồi. thua mưu trí của phụ nữ. người phụ nữ ấy lại có thể qua mặt hấn một cách dễ dàng như vậy. hấn sau mấy ngày trốn trong phòng mang theo đau đớn thì bỗng cảm thấy mình trong mấy ngày qua thật ngu ngốc, thực sự là quá ngu ngốc. kon mẹ đàn bà ấy đã để lại trong lòng hấn một vết thương quá sâu, sâu đến nỗi hấn từ đó bỗng trở nên thù ghét đàn bà. Hấn bắt đầu bước chân vào sàn nhảy, tập tành ăn chơi, giao tiếp và quan hệ với nhiều đàn bà, sau tình một đêm, hấn đá con người ấy thẳng tay một cách không thương tiếc. để rồi khi con người ấy phai khóc lóc quỳ xin dưới chân hấn, hấn mới cảm thấy rất thỏa mãn. Rốt cuộc...hấn cũng đã khiến những người đàn bà phải vì hấn mà đau khổ. Hahaha. Và với nó cũng như thế. Sau khi gieo tống lòng nó một tình cảm, hấn mới từ từ bóp nát trái tim hấn. hấn phải để cho nó nếm mùi đau khổ mà hấn đã từng trải qua khi bị người đàn bà đó đá như thế nào

20. Chương 20

Đôi chân nó bước đi xiêu vẹo trên đường, tâm hồn của nó đã thả đến tận nơi nào, đôi mắt thần thờ nhìn vào khoảng vô định. Hết thật rồi. hấn đã quá yêu cô gái ấy rồi. nó chẳng là cái gì trong lòng hấn nữa. bước chân nó xiêu vẹo, nó muốn tìm một chỗ nào đó để giải thoát, giải thoát sự bức bách, thống khổ trong lòng. Sàn nhảy! đúng! Là sàn nhảy. nó tìm một shop để mua quần áo rồi vẫy một chiếc taxi.

Vào quán, nó tìm một chỗ khuất. kêu liền hai chai rượu, nó nốc vào hòng ừng ực. hơi rượu cay nồng xộc vào mũi, vào khoang miệng nó. Chết tiệt! cái thứ chất lỏng này mà nó cũng khoanong uống được là sao? Lê thân mình ra ngoài sàn, nó lắc điên cuồng, nhảy điên cuồng. bọn đàn ông nhìn nó cười khà ố.

Được một lúc, nó trở về lại bàn. Một tên con trai lẻo đẻo theo nó, lải nhải:

-Hey! Người đẹp. Ai lại để người đẹp đi một mình thế kia? Không ai đi với em ak?

-Biến đi _nó sảng giọng đáp

-Có vẻ hôm nay em không vui. Để anh giúp em vui vẻ, thoải mái một đêm nhé

-Tôi nói anh..._nó chưa dứt lời, cả thân thể đã ngã ập xuống

Tên con trai lớn tiếng cười, diu nó ra ngoài, vừa định bước lên xe đã bị một người đàn ông khác chặn lại. nguwoif đó quát

-Đưa cô ấy cho tao và mau biến đi

-Mày là cái quái gì mà ra lệnh cho tao? _tên con trai cũng không vừa

-Tao nói mày biến đi và để cô ấy lại

-Tao cũng nói là không thích đây

Hự! tên con trai bị người đàn ông ột cú knock, ôm lấy bụng mà la oai oái. Người đàn ông diu lấy cô gái lên xe của mình. Người đàn ông ấy là ai? Chắc hẳn các bạn cũng đoán ra. Đó là chàng Lâm Ken của chúng

ta. Hắn đang ngồi ở công ty, gaiis quyết mấy vấn đề thì lũ bạn gọi đến báo nó đang điên cuồng uống rượu ở vũ trường. mặc kệ! cô ta uống rượu thì kệ cô ta. Bất quá cũng như những người đàn bà khác đau khổ vì hắn mà thôi. Một lúc sau lại có chuông điện thoiaj. Tên bạn lại báo nó bị một tên nào đó gạ gẫm và bước ra khỏi sàn rồi. chết tiệt! cô ta là cái gì mà sau một lần quan hệ với hắn đã theo lên giường một người đàn ông khác cơ chứ? Cứ tưởng rằng cô ả sẽ khóc óc, đau khổ, mượn rượu ai ngờ cô ta lại đến đó để tìm trai. Hắn không thể chấp nhận được. dù gì....cô ta cũng phải nhớ mình là người đã có chồng rồi chứ. Thế là hắn phóng chiếc xe của mình, lao điên cuồng trên đường để tới trước khi quá muộn.. nhìn thấy cô ta dựa cả thân người, để tên con rai kia dìu lên xe, lửa giận trong lòng hắn nổi lên bùng bùng. Cú đá của hắn dành cho tên con trai đó với hắn là thấy quá nhẹ. Nếu có thể, hắn muốn một cú giết chết tươi cái thằng khốn nạn ấy. nhìn lại người phụ nữ đang ngồi bên mình kia, hắn lại cảm thấy tức tối vô cùng. Chẳng có chút gì là chung tình, chẳng có tình cảm với hắn hay sao mà lại dám đi cùng một tên khác cơ chứ? Vậy tại sao tối đó lại khóc nức nở cả đêm như vậy chứ? Đúng là lòng dạ khó đoán. Hắn lao xe về nhà thật nhanh để hỏi tội nó.

Về nhà, hắn lôi nó lên giường. con đàn bà chết tiệt_)hắn rửa sạch. lại có thể lên giường với người khác. Cái gì hắn đã muốn thì phải thuộc về hắn. hắn nhanh tay xé toạt áo của nó, lộ ra bờ vai trần trắng muốt

Hắn hôn ngẫu nhiên, để lại trên làn da trắng mịn ấy những vết đỏ. Nó như cảm nhận được cái gì đó khác lạ nên nhắm mắt một cách nặng nhọc. thấy khuôn mặt của hắn được phóng đại thì hoảng hồn đẩy hắn ra, lấp bắp:

-Anh! Anh đang làm cái quái gì vậy?

-Cô nhìn tư thế của chúng ta mà không hiểu ư?

-Anh rút ra ngay cho tôi_nó giận dữ quát

-Haha! Sao cô lại tỏ nên giận dữ vậy hả? tôi là chồng cô thì muốn làm gì thì làm chứ

-Anh rút ngay cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa

-Hừ! cô không muốn nhìn thấy mặt tôi nhưng muốn lên giường với thằng khác hả

-Anh đang nói cái quái gì vậy hả? sao anh dám nói tôi như vậy?

-Cô là cái gì mà tôi không dám nói? Lũ đàn bà các cô cũng cùng một ruột cả, đều giả dối như nhau

-Anh...

-Sao? Cứng họng rồi à? Tôi nói trúng tim đen rồi đúng không?

-Rút ngay

Hắn không để nó nói tiếp, chặn họng nó bằng một nụ hôn như muốn nghiền nát nó dưới thân. Không giây dựa được, nó bất lực, nước mắt chảy xuống hai bên má ròng ròng. Hắn như con thú điên muốn xé nát người con gái bên dưới làm đôi. Nó bật khóc nức nở, hắn càng dữ dội hơn, miệng cười nhếch:

-Thế nào?chẳng phải cô thích làm chuyện này lắm à? Tại sao cô lại khóc? Chẳng phải hồi nãy còn theo chân người đàn ông khác tới khách sạn là gì? Cô là một mẹ đàn bà khốn khiếp. cô ta cũng vậy. hai cô đều khốn khiếp, đê tiện như nhau. Đàn bà trên thế giới này đều như nhau thôi, đều khốn khiếp, chỉ hám lợi trước mắt mà thôi

Giờ nó mới hiểu tại sao hắn lại nói với nó những lời lúc nãy. Gã con trai khốn khiếp hồi nãy đã giở trò với nó. Hắn sau khi thỏa mãn, nằm xuống bên cạnh nó. Tuy rất đau nhưng nó không giấu nổi tò mò mà hỏi

-Tại sao anh lại hận Doãn Thanh đến như vậy? chẳng phải....anh rất nhớ cô ấy sao

-Hahaha! Con mẹ đàn bà ấy làm gì tôi phải nhớ chứ

-Không phải hằng đêm...

-Thế nào? Cô nếm mùi vị của lúc bị người mình yêu phản bội thấy thế nào? Không tệ như cô tưởng chứ

-Anh...

-Sao hả? tôi cố ý muốn làm thế đó? Để cô nếm mùi của sự thống khổ khi bị người yêu ruồng bỏ. không chỉ riêng cô mà tất cả những người đàn bà tôi quen

-Nhưng không phải ai cũng như vậy. với lại chắc Doãn Thanh có nỗi khổ riêng

-Cô cầm ngay đi. Chẳng có lí lẽ gì ở đây cả. lũ đàn bà các cô cũng một ruột cả thôi

Nói rồi, hắn bỏ đi, để lại mình nó nằm bơ vơ. Thì ra...hắn hận đàn bà như vậy. chẳng trách hắn chơi bời trác táng, thay bồ như thay áo. Vậy mà mọi người cứ ngỡ, hắn vẫn còn yêu cô gái ấy cơ. Thật là...nó chẳng biết nên vui hay nên buồn nữa đây. Ngoài miệng hắn tuy bảo hận đàn bà nhưng nó biết tự sâu thẳm trái tim, hắn vẫn còn mang theo, lưu luyến, vương vấn người con gái ấy. nó...phải đành bỏ cuộc mà thôi. Sẽ không còn chút nuối tiếc, vẫn vương với hắn. chỉ còn hai tháng nữa, chỉ có hai tháng mà sao nó thấy như cả thế kỉ, không biết nó phải đối mặt với hắn như thế nào vào ngày mai đây?

21. Chương 21

sáng tỉnh dậy, cả người nó đau ê ẩm. loạng choạng bước xuống đất, lết mình vào nhà vệ sinh mà nó tưởng như đang đi nửa vòng trái đất. hắn hôm qua như con thú dữ chìm đắm trong sự thù hận. tại sao? Tại sao người phải gánh chịu lại là nó cơ chứ? Nó đã làm gì hắn đâu. À phải rồi, mấy hôm nay ba mẹ hắn không có ở nhà, hay là...

nghĩ đến đó nó vô cùng sung sướng, quên hết cả đau đớn, tung tăng chạy xuống nhà. Tìm quanh quất nhưng nó chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả. kì vậy ta? Nó hỏi cô giúp việc:

-Chị Loan! Chị có thấy anh Lâm đâu không ạ?

-Ak. Cậu ấy đến công ty từ sáng sớm

-Ak. Ra thế. Em cảm ơn

Hắn đến công ty rồi ak? vậy nó cũng phải đến nói chuyện này với hắn. lên phòng trang điểm nhẹ một tí, nó nhờ một anh tài xế chở nó đến công ty.

Đứng trước công ty, nó choáng ngợp trước sự hùng mạnh của tập đoàn Sky. Wow! Lớn đến thế này cơ á. Tuy là con dâu nhà hắn nhưng nó chẳng biết tí gì cả. giờ đến thật sự lời đồn chẳng ngoa chút nào. Nó bước vào trong, một cô nhân viên đã chào:

-chào em! Chị có thể giúp chị điều gì không?

-Vâng! Chị có thể cho em hỏi phòng của tổng giám đốc đâu không ạ?

-Ak! em có hẹn trước không ạ?

-Tôi là người nhà của anh ấy

-Vâng...để tôi báo cho tổng giám một tiếng

-A...không cần phiền lắm đâu chị. Để tôi nói một chút rồi đi cũng được ạ

-Vâng! Vậy cứ lên lầu...._cô nhân viên chỉ đường một hồi

-Vâng! Em cảm ơn

Nói rồi nó đi theo lời chỉ của chị nhân viên. Đứng trước phòng, nó định gõ cửa nhưng bị tiếng nói trong phòng làm tò mò. Đưa mắt nhìn vào hốc cửa, người nó đơ cứng lại vì cảnh tượng trước mắt. một cô gái thân hình lả lướt đang ôm chặt lấy hắn, cả người uốn éo vặn vẹo...(chắc mấy bạn biết đang làm gì rồi phải không. Mình không “miêu tả” nữa nha) tại sao...hắn lại có thể làm ái thú chuyện này trong công ty cơ chứ?

Cạch...nó dựa vào cửa quá sát nên cánh cửa mở ra. Hai người ở trong lúc này mới giật mình. Cô gái định mặc quần áo nhưng khi thấy nó, hắn vẫn ôm cô gái trong lòng, giữ chặt, nhàn nhã hỏi:

-cô tới đây có chuyện gì sao?

-Ak...vâng...tôi có chuyện muốn xin anh

-Việc gì? Nói nhanh lên. Cô không thấy...tôi đang bận hay sao?_hắn nói, nhếch mép cười

-Vâng! Vậy anh cho phép tôi về nhà một tuần trong lúc cha mẹ anh đi vắng

-Không được_hắn lớn giọng

-Tại...tại sao?

-Cô ra ngoài đi, tôi có chút việc_hắn quya lại nói với cô gái bên cạnh

Cô ả liếc mắt nhìn nó một cái sắc bén, quơ đồ mặc , nện gót chân đi ra ngoài. Lúc này hắn mới lên tiếng

-Cô không thể về nhà được

-Tại sao? Ba mẹ anh đi vắng, chúng ta không cần phải đóng kịch nữa

-Tôi đã nói không là không

-Anh phải nói cho ra lí do. Nếu không anh không cho tôi cũng đi

-Chẳng có lý do gì cả_hắn gầm lên_giờ cô là của tôi, nhờ vả tôi thì tôi muốn gì cô phải đáp ứng. chắc cô cũng không muốn công ty cô một lần nữa phá sản như lúc trước chứ

-Tôi...nhưng tôi bây giờ chẳng còn chút giá trị lợi dụng nữa

-Cô còn lợi dụng được hay không không phải là vấn đề cô nói mà là vấn đề của tôi. Cô chỉ cần nghe theo lời tôi. Cô hãy nhớ rõ, dù chỉ là hợp đồng nhưng tất cả, trái tim, thân thể, suy nghĩ, tâm hồn của cô đều thuộc về tôi

-Anh...không cần phải như vậy đâu. Tôi...chẳng là gì cả...cho nên

-Tôi cần gì và không cần gì thì tôi tự biết, không cần cô nói. Tôi nói xong rồi, cô về đi. Nếu cô mà ra khỏi nhà thì hậu quả...cô tự biết

Nó thừa biết tình liều mạng của hắn. đã nói thì làm nên cũng không dám nói nhiều, đóng cửa nhẹ nhàng và bước đi

Không muốn đi xe về nhà, nó bảo chú tài xế lái xe về trước. đôi chân nó bước thướt thẩn trên đường. ngắm trời, ngắm đất, ngắm mây một hồi, bỗng

Oạch...

Nó va phải một người. đứng dậy, nó rớt rít cúi đầu xin lỗi:

- xin lỗi, xin lỗi...tôi không cố ý

- ...

Thấy người kia chẳng có phản ứng, chỉ đứng đấy mà không nói gì. Nó mới ngước mắt lên nhìn. Đập vào mắt nó là khuôn mặt vô cùng điển trai. Hơi ngờ ngợ...chẳng lẽ...không thể nào. Hắn.... chắc là không phải. nó nói lại một lần nữa:

- Xin lỗi anh. Anh không sao chứ ạ

- Chẳng lẽ cậu không nhận ra tôi?_người đó hỏi với một chất giọng trầm ấm vô cùn quen thuộc

- Tôi...chẳng lẽ...

- Cậu vẫn chưa nhận ra sao? Mới có một tháng mà...buồn thật đó_người đó nói với giọng buồn buồn

- Là...Quân...Quân phải không

- Thật vui vì cậu đã nhận ra tôi_Quân nở một nụ cười thật đẹp

- Nhưng chẳng phải...cậu đã đi du học rồi sao

- À! Tôi muốn trở về nhà có chút chuyện

- Vậy à.cậu...

- Thôi! Có chuyện gì chúng ta vào quán café trước đây nói chuyện được không. Lâu ngày không gặp._Quân đưa ra ý kiến

- Ukm! Dù sao hôm nay mình cũng rồi mà

Quân đưa nó đến quán café đối diện. Ngồi vào bàn, nó gọi một Cam vắt, Quân một café đen. Quân hỏi:

- Chồng cậu đâu rồi mà lại để cậu đi một mình thế kia?

- À...anh ấy đang ở công ty

- Dù bận việc đến mấy thì cũng phải đưa cậu về nhà chứ

- Không đâu...anh ấy cũng muốn...nhưng mà tớ không chịu nên phải nghe theo thôi_nó cố biện hộ cho hẳn dù không biết tại sao mình lại làm vậy

- À...ra vậy.cậu thấy....hạnh phúc chứ_Quân nói, nhìn sâu vào mắt nó

- Cậu....hỏi gì mà...kì lạ vậy. anh ấy...là người tớ chọn...tất nhiên là phải...hạnh phúc rồi

- Vậy...sao tớ thấy cậu có vẻ nói một cách rất khó khăn

- À...không có gì đâu mà

- Vậy hả

- Cậu dạo này vẫn khỏe chứ? Học hành tốt không?_nó chuyển chủ đề

- Vẫn ổn

- ở bên đó có quen bạn mới không? Tìm được cô gái nào chưa?_nó đùa

- tớ vẫn chờ cậu_Quân nhìn thẳng vào mắt nó

- cậu..._nghe câu nói ấy, nó ngượng ngập_cậu...đừng đùa nữa. không vui đâu

- tớ không đùa. Tớ nói thật đấy. tớ...từ trước đến giờ vẫn chỉ yêu một mình cậu mà thôi

- tớ...cậu biết rõ là tớ...đã có chồng rồi mà

- ukm...tớ xin lỗi. tớ không cố ý_Quân cúi đầu

- không sao! Tớ không để ý đâu_nó mỉm cười

- thật sao?_Quân ngược đầu nhìn nó, ánh mắt rạng rỡ

- (gật đầu)

- Vậy hôm nay...có thể đi chơi với tớ một hôm được không. Muốn đi chơi quá

- Cũng được.

- Tuyệt!

Quân dẫn nó ra ngoài quán café, đưa nó đi thăm thú khắp nơi. Quân nay đã trở nên thân thiện, vui vẻ, không trầm lặng như ngày trước nên khiến nó rất hay cười. những cảnh hai người cười đùa đã lọt vào một ống kính

22. Chương 22

Ken ném những bức hình mới này một tên đàn em đưa đến. hừ! cô được lắm, hết tên trong Bar giờ lại tới tên du học sinh. Cô được lắm, cô vợ nhỏ của tôi ă.cứ vui vẻ đi. Rồi về đây tôi cho cô biết thế nào là người phụ nữ đã có chồng. còn cái tên Quân khốn khiếp kia nữa, mày không biết mày đụng phải người nào đâu. Hắn vừa suy nghĩ, tính toán cách trả thù nhưng trong lòng vẫn bưng bưng nổi tức giận. công việc buổi tối nay coi như là bỏ, hắn chẳng còn chút tâm trí nào để vào làm việc cả, hồn phách của hắn đã đi theo hai con người kia rồi.

.
.
.
Thiệt là vui quá, nó chưa bao giờ có một buổi đi chơi vui như vậy. quay sang Quân đang ngồi bên cạnh, nó nở một nụ cười thật tươi:

- - Cảm ơn cậu đã cho tớ một ngày vui như vậy?

- - Cậu thấy vui thực sự chứ? Quân quay lại mỉm cười

-Ukm! Chưa bao giờ tớ được chơi vui như vậy

-Nếu muốn thì cậu bảo tên Ken dẫn đi cũng được mà

-Hi! Anh ấy còn bận việc

-Bận gì thì bận chứ

-Không sao. Được một bữa đi chơi như vậy là vui lắm rồi. không sao mà

-Tùy cậu vậy

-À mà Quân này. Mình nói chuyện này cậu không thích thì đừng giận nhé

-Nói đi

-Ukm...cậu thấy Vân thế nào?

-Vân? Vân nào cơ? Có phải Vân lớp mình không?

-

-Oh! Cậu ấy là một người có ngoại hình dễ thương, hoạt bát, dịu dàng. Rất tốt

-Thế...cậu....làm quen với cô ấy liệu có được không? Cô ấy là người tốt mà

-Thôi! Tới nhà cậu rồi! Quân cắt ngang như muốn lảng tránh lời của nó

-Nhưng tớ còn chưa nói hết

-Thôi được rồi. mình còn nhiều cơ hội gặp nhau. Để bữa khác hen

-Oh. Cũng được

Quân mở cửa xe, nó bước ra, vẫy tay chào tạm biệt. Hấn đang đứng trong phòng, nhìn qua cửa sổ và thấy hết. tay nắm chặt thành cốc cốc, nhún ra phía nữ nhân đang vẫy tay tươi cười kia mà tức sôi máu. Được lắm! cô cứ cười đi.

.

.

.

Nó bước vào nhà với tâm trạng cực kì vui. Chắc giờ này hấn chưa về nên nhà tối om. Hôm nay, nó đã cho người giúp việc nghỉ từ sáng sớm nên chẳng có ai ở nhà. Vậy cũng vui. Chẳng ai làm phiền nó cả. bước vào phòng, nó giật mình hoảng hốt vì một bóng đen đứng thù lù nơi ban công. Nó la thất thanh:

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!! Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-cô câm ngay đi. Tôi đây chứ ma đâu! hấn lừ mắt nhìn

-anh...anh về rồi sao...sao không bật điện

-tôi thích thế đây

nó với tay bật bóng đèn lên, rồi hỏi:

-anh ăn gì chưa?

-Cô quan tâm ak?

-Hừ! hỏi thăm mà cũng hk nói thì thôi

Nói rồi, nó bước vào phòng tắm.

Hắn nằm phịch xuống giường. con người này không những không hối lỗi còn tỏ vẻ mình vô tội. được! Cô muốn đóng kịch ư? Để tôi xem cô đóng kịch đạt tới mức nào

Nó mở cửa phòng tắm ra, lấy khăn lau khô đầu. hắn mới cất tiếng hỏi:

-hôm nay em đi chơi với ai vậy?__

-hôm nay__nó sờ tay lên trán hắn_anh bị đau đầu hả? hay là bị bệnh mà ăn nói ngọt ngào khiến tôi___nổi hết da gà rồi đây nè

-tôi hỏi thì cô cứ trả lời đi__

-ukm thì tôi đi chơi với một người bạn cùng học hồi trước

-bạn học?_hắn nhếch mép cười nhạt_thật không?

Nó bắt đầu nổ đóa:

-anh hay nhỉ. Tôi nói mà anh không tin thì mặc kệ anh. Mà chuyện đời tư của tôi có cần anh phải quan tâm. Chúng ta chính là không hề có quan hệ gì cả. anh.hiểu.không?

-không có quan hệ?_hắn cũng nói to không kém, lửa giận phùng phùng_cô nói chúng ta không có quan hệ? cô bây giờ lại dám phủ nhận điều đó với tôi sao? Trừ khi tôi phủ nhận quan hệ giữa tôi với cô, nếu không, cô đừng hòng nói quan hệ chúng ta không có

-tại sao? Tại sao anh lại ép buộc người khác quá đáng như vậy__mắt nó đã ngân ngấn lệ

-tính tôi chính là thích ép buộc người khác như vậy đấy. nhất là đối với những người không coi trọng lời nói của tôi.

-Lời nói của anh? Tại sao tôi phải nghe theo chứ?_nó ngược mắt lên nhìn đầy căm hận?

-Bối.vì.cô.thuộc.về.tôi.__hắn rít lên, nhấn mạnh từng chữ_cô thuộc quyền sở hữu của tôi. Cô phải theo lệnh của tôi. Lúc nào tôi chns, sẽ bỏ cô, nếu không cô đừng hòng mà trốn thoát

-Tại sao? Anh lại làm như vậy?_nó gào lên_xung quang anh có biết bao người muốn bên cạnh anh. Nhưng sao người anh muốn hành hạ lại là tôi?

-Hành hạ? đúng. Chính là tôi muốn hành hạ cô đấy. đàn bà quanh tôi không thiếu. nhưng người tôi chọn không phải là nhiều. tại sao cô lại không thích bên cạnh tôi chứ?

-Bởi vì tôi không giống những cô gái khác

-Đúng vậy_hắn cười_cô đã hiểu ra vấn đề rồi đó. Chính vì cô không giống như những người con gái khác nên tôi mới chọn cô. Tôi sẽ làm cho cô yêu thương tôi rồi sau đó sẽ dày dọ, làm cho cô thống khổ một cách không thương tiếc. sẽ để cho cô phải cầu xin dưới chân tôi, cầu xin tình yêu của tôi. Lúc đó, tôi mới thực sự đạt được mục đích

-Sẽ không_nó lắc đầu, bước lui về phía sau_không bao giờ tôi làm những điều mà anh muốn. không bao giờ!

Nó định co giò bỏ chạy nhưng tay hắn nhanh hơn, lôi nó về trong lòng của mình, đóng rầm cửa lại, cao giọng quát:

-cô định đi đâu?

-Tôi...tôi muốn về nhà?

-Chẳng phải đây là nhà cô sao?

-Không_ nó lắc đầu nguầy nguậy_đây không phải là nhà tôi mà là địa ngục

-Hừ! địa ngục? cô cho rằng ngôi nhà sang trọng, to lớn bất cứ nười con gái nào cũng muốn vào như thế này là địa ngục sao?

-Tôi không thích. Tôi không muốn ở trong nhà này

-Thích hay không đều không phải là quyền của cô. Hay là...cô muốn ngã vào vòng tay của tên du học sinh đó?

-Cậu ấy tên là Quân

- hình như nếu tôi không nhắc thì cô cũng quên mất cô là gái đã có chồng.

-Tôi với anh ấy chẳng có quan hệ gì cả.

-Chẳng có quan hệ gì cả? mà lại nắm tay, cười nói thân mật như thế này sao?_hắn đưa một sắp hình của mấy tên đàn em gửi cho

-Anh...anh theo dõi tôi?

-Thì sao? Nếu cô không làm chuyện gì xấu thì sao phải sợ tôi theo dõi

-Anh...anh xem tôi là con thú để anh canh chừng hay sao?

-Nói rất đúng_hắn vỗ tay_cô chính là con thú cưng của tôi. Khi nào tôi thích, thì sẽ yêu chiều, vuốt ve. Nhưng..._mắt hắn sáng rực_nếu tôi nói mà không nghe lời, thì tôi sẽ khiến cho nó một mảnh xương của nó cũng không còn

-Anh...anh thật đáng sợ

-Hahaha! Tôi đáng sợ? nếu tôi không đáng sợ thì tôi sẽ không sống nổi trên cái cuộc đời này, sẽ bị mọi người xỏ mũi như trẻ con mà không hay biết.

23. Chương 23

Giọng cười của hắn tuy đáng sợ nhưng trong đó, nó cảm thấy có gì đó không giống như nụ cười bình thường. lẫn vào đó là một chút đắng cay. Một chút chua xót. Một chút tủi hổ. nó không trách hắn và cũng không thể nào trách hắn được. hắn đã phải chịu một nỗi nhục nhã, một sự thống khổ làm hắn không thể nào tin tưởng vào đàn bà được.

Hiểu được suy nghĩ của nó, mắt hắn tràn đầy lửa giận:

-cô đang thương hại tôi đấy ư? Tôi không cần ai thương hại tôi hết. tôi không cần tình thương. Tôi chẳng là cái quái gì trong đời này cả và đời cũng chẳng là cái gì của tôi cả.

-anh đừng như vậy mà. Tôi tin chắc rồi anh sẽ gặp được người mà biết trân trọng, yêu thương anh mà

-tôi đã nói rồi, tôi không cần cô thương hại. nếu cô có nhiều thời gian để giảng đạo như vậy. chi bằng_mắt hắn đã mờ đục mà tình dục_cô thỏa mãn tôi tốt hơn

-anh..._nó đi giật lùi_tôi rất mệt

-cô này giờ chắc đã ăn uống nó say với tên kia. Nhưng tôi vì chờ cô mà đói. Tôi đói! Cô hiểu không_hắn càng dần bước, ép nó vào trong tường

-tôi...anh đói thì tôi nấu đồ ăn cho anh. Anh...anh đừng như vậy được không?

-Cô không hiểu hay cố tình không hiểu? tôi là muốn ăn cô đến khi nào no nê mới thôi

-Tôi...tôi...nhưng mà tôi đang rất mệt

-Hừ! cô mệt? chơi với tên kia thì vui vẻ. còn tôi! Cô để tôi ở đâu hả?

-Tôi...tôi xin lỗi là được chứ gì.

-Xin lỗi? cô tưởng một lời xin lỗi là được hả?

-Chứ anh muốn tôi làm gì?

Không dễ nói hết câu, hắn đã xô vào hôn ngẫu nhiên làm nó dờ dẫm vì bất ngờ, mắt trừng trừng nhìn hắn đến quên cả thở. Đến khi nhận thức được mối nguy hiểm xung quanh, tay chân nó đấm đá loạn xạ, miệng la hét không ngừng:

-anh thả tôi ra đi. Tên điên

-điên? Cô bảo tôi điên à? Cảm ơn lời khen của cô. Tôi sẽ cho cô thấy một tên điên là thế nào

-anh thả tôi ra. Không muốn! tôi thật sự không muốn mà.

-Muốn hay không không phải là chuyện của cô. Chỉ cần cô nhớ lấy: cô.là.của.tôi. tất cả_suy nghĩ, hành động, trái tim, thân thể của cô đều là của tôi

Như muốn chứng minh lời nói của mình là thật. hắn xô nó xuống giường. đôi môi quết khắp cơ thể nó, để lại từng vết đỏ trên người như đánh dấu chủ quyền. nó nhìn hắn, đôi mắt ầng ậng nước:

-xin anh...thả tôi ra. Cầu xin anh

hắn chẳng thèm đếm xỉa đến lời cầu xin của nó. Mặt vùi vào cổ nó, tiếp tục hành hạ. nó vẫn la lối:

-anh cấm tôi đi với người khác. Nhưng anh thì sao? Anh chẳng phải lúc đó cũng đang ân ái với người khác sao

-cô nhìn thấy rồi à?

-Chỉ là vô tình thôi

-Cô đang ghen?

-Tôi với anh chẳng có quan hệ gì hết mà sao lại ghen được chứ.

-Không có quan hệ?_hắn nghiêng răng kèn kẹt_được! vậy để tôi xem cô với tôi có quan hệ hay không nhé

Nó rồi, hắn cuồn cuộn đi vào trong

Nó mở mắt từ từ. Cảm thấy bên thân người bị một vòng tay chế trụ. Hắn lúc ngủ thật hiền lành như thiên thần. vậy mà lúc thức dậy lại như một quỷ dữ. cũng chẳng thể nào trách hắn được...haizzzz...nó cảm thấy thương thay cho hắn. người con gái ấy đã để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

-đang nghĩ gì?_hắn choàng tay qua nó

-tôi...chỉ là nghĩ về vợ thôi

-lại đang nghĩ đến tên du học sinh đó à?_hắn nâng cằm để nó đối diện với hắn

-không! Tôi với cậu ấy chả có gì cả

-nghĩ đến tôi...một lần thôi...có được không?

-Tôi...

Nó bất ngờ vì câu nói của hắn mà không thốt nên lời. hắn nhân cơ hội đó hôn nó. Nụ hôn ôn nhu, dịu dàng, khác xa với vẻ bá đạo ngày trước. nhưng nó vẫn hoảng hốt đẩy hắn ra. Khuôn mặt hắn trở nên trầm buồn:

-xin lỗi...vì đã làm em sợ.

đứng dậy. hắn lảng lạng bỏ ra ngoài. Nhìn thấy dáng vẻ buồn bã, cô đơn của hắn mà nó thấy đau lòng. Nó đã làm hắn buồn sao? Nó chẳng muốn vậy đâu. Chẳng qua...nó không quen với thái độ ôn nhu của hắn như vậy. với lại...hôm qua hắn cũng đã làm nó sợ. ôm nay lại có hành động khác lạ như vậy...thực sự là không quen.

Đứng dậy, nó mặc quần áo rồi bước xuống lầu. tiếng xe phóng ra ngoài, hắn bỏ đi sao? Hắn giận nó sao? Nó cũng chẳng thiết ăn uống mà đi tới trường ngay.

Vừa tới trường, Vân đã cười hớn hở:

-hey! Quân về rồi đấy

-uk! Mi gặp hần rồi ak?

-Không_mặt Vân buồn thiu_hôm qua ta nhìn thấy hần ở nhà hàng. Lúc về, hần thậm chí còn chẳng gọi cho ta một cuộc điện thoại

-Mi yên tâm_nó an ủi_chắc hẳn mi sẽ chinh phục được cậu ta thôi mà

-Cảm ơn mi đã cổ vũ. Ta sẽ cố gắng

Buổi học trôi qua. nó thơ thẩn bước về cùng nhỏ bạn. Vân hôm nay cũng rất có hứng nên cũng đi bộ cùng nó, kêu mama không cần đón. Bỗng

Tin...tin...

Có tiếng còi ô tô phía sau làm hai đứa giật mình quay đầu lại. người lái xe không a khác là Quân, thấy tụi nó quay lại, hần cười toe toét, ra sức vẫy tay chào. Mở cửa ra, hần nhanh chân bước đến hai tụi nó:

-hey! Sao lại để hai cô nàng xinh đẹp đi một mình thế kia?

-Hi! Đẹp mà bị ế nên chờ hoàng tử tới chở nek!_nó đáp lại, giọng cũng vui đùa

-Ôi chaaaaaaaaa! Vậy tôi rất hân hạnh được phục vụ hai người đẹp rồi.

-Hi! Không đùa nữa, nhớ ai không?_nó kéo Vân lên trước mặt trong khi cô nàng còn đang ngượng ngùng, mặt tròn tròn nhìn tên Quân

-Ôh! Làm sao mình có thể quên được cô bạn dễ thương này chứ? Vân đúng không. Lâu quá không gặp bạn

-Ukm_Vân cười nhẹ nhàng. Đúng là tên Quân không quên nhỏ thật. một chút như vậy là nhỏ đã thấy vui rồi

-Vậy hai cô nương cho phép tôi được hộ tống hai người đi chơi được không ạ?

-Wow! Như vậy thì tuyệt quá. Nhưng tôi chỉ sợ làm phiền cậu thôi_nó nói

-Không không! Mình cũng đang rảnh mà

Quân mở cửa xe cho hai đứa vào ghế sau, hần lên ghế trước và bắt đầu lái xe.

-cậu muốn dẫn tụi tớ đi đâu?_nó thắc mắc

-Rồi cậu sẽ biết_Quân mỉm cười

-Làm gì ra vẻ bí mật thế?_nó trề môi

Nó với Quân trò chuyện vui vẻ trên suốt đường đi. Còn Vân, nhỏ chỉ im lặng nghe hai người trò chuyện. gặp Quân là nhỏ thấy tim mình như đập xốn xang trong lồng ngực, cả hô hấp cũng trở nên khó khăn nên khó mà nói chuyện vui vẻ được như nó.

_____đến nơi_____

Địa điểm mà Quân chọn là một khu du lịch sinh thái nằm ở ngoại ô thành phố. Nhìn qua cửa kính, nó trầm trồ, mắt mở to thao láo nhìn cảnh vật xung quanh. Chỉ có Quân là hiểu nó nhất, biết nó suốt thời gian này chỉ được ở nhà nên giờ Quân mới dẫn nó ra ngoài thiên nhiên không gian thoáng mái, thoáng đảng như thế. Dừng xe, Quân mở cửa xe cho hia nó bước xuống, mỉm cười hỏi:

-Thế nào? Hai quý cô nương vừa lòng chứ ạ

-Quân cậu thật là tuyệt đó. Chỉ có cậu là hiểu tớ nhất_nó hét to lên sung sướng rồi chạy ra ngay ngoài kia hít thở không khí

-Chúng ta phải vào khách sạn trước để cất đồ rồi tớ sẽ dẫn các cậu đi chúi

-Ok

Khách sạn Sun nằm cách đó không xa. Là nơi lý tưởng để các khách du lịch có thể đến đó để nghỉ ngơi với hệ thống phòng ốc ở chỉ tiêu 4 sao. Tiện nghi đầy đủ, phong cảnh đẹp, gần với khu du lịch nên là một chỗ nghỉ ngơi lý tưởng cho các du khách khi đến đây. Vì đây là mùa nghỉ nên khách du lịch đến đây rất đông vì thế phòng trống không có nhiều, khách hàng phải đặt trước vài tuần. có khi đặt trước cả tháng nhưng mà vẫn không có phòng. Quân phải vất vả lắm mới đặt được hai phòng, một cho Quân và một cho hai tụi nó. Cất đồ xong xuôi hai đứa mới tung tăng đi tìm hiểu xung quanh. Rất là đẹp nha. Không khí trong lành vô cùng. Nó cười không ngớt. Vân chỉ bên lên nhìn xung quanh, suốt đoạn đường chỉ im lặng ngắm nhìn, trong khi nó với Quân ríu rít cả đoạn đường. dù lòng Vân tự nhủ phải can đảm lên, không việc gì phải ngại ngùng nhưng khi mở miệng thì có cái gì đó nghẹn lại ở họng, không phát ra nổi âm thanh. Rất khiến người ta bực mình nha.

24. Chương 24

À! Trong khi nó đang vui vẻ cười đùa thì hấn_tên chồng yêu quý của nó lại đang bực tức trong lòng. Cái cô gái nhỏ này, không biết đã đi đâu cơ chứ? Gọi điện về nhà không có, trưa thế này không về nhà ăn cơm cũng báo một tiếng. đi chơi ở đâu cũng nói với hấn cho hấn biết, sao bỗng dưng, lại biến mất một cách đột ngột như thế cơ chứ. Lại nghe có người nói rằng nó đi cùng với một chàng trai nào đó, rất trẻ trung và đẹp trai lại càng làm hấn tức điên lên nữa. hừ! Hấn hình như đã quá nuông chiều cho nên nó mới làm tới. nó muốn đấu với hấn à? Hừ! Thật không biết điều tí nào. Đáng lẽ hấn đã định xin lỗi nó về hành động hôm sáng, thấy mình cũng có phần có lỗi. hấn thật không tốt khi cùng người đàn bà khác làm chuyện trước mặt nó. Hấn cũng biết nó nhớ nhà, đã mấy tuần không thăm gia đình lại suốt ngày ở nhà nên chắc nó sẽ buồn lắm. hấn định sẽ sắp xếp công việc để chiều nay cùng nó về nhà thăm gia đình. Vậy mà...thật nó muốn làm hấn tức đến chết mới thôi mà.

Đi lại trong phòng, hấn đang chờ tin tức điều tra.

Cộc...cộc...cộc...

-mời vào!

Cánh cửa bật mở. Ngõ là tin tức của nó. Nhưng không! Trước cửa là hình ảnh một cô gái bốc lửa. hấn không lạ lắm gì với cô này, cũng là một nhân tình của hấn_Thu Trang, cô người mẫu cao 1m70, số đo ba vòng cực chuẩn 91_58_93. thân hình bốc lửa của cô lại càng nổi bật hơn với bộ đồ ôm sát người, tưởng chừng như kín đáo nhưng những nơi gợi cảm lại lộ ra thấp thoáng khiến người khác giới không hèn mà cùng lộ ra ánh mắt thèm thuồng hoang dại. nhưng cũng chỉ là món đồ chơi của hấn thôi. Cô ta bình thường thì hấn gọi mới tới, những sao hôm nay...lại chủ động tới thế kia? Hấn thật là muốn tìm hiểu nguyên nhân.

Thấy hấn chỉ đứng trân trân, Thu Trang mỉm cười, cho rằng vì quá say mê mình mà cứng họng không nói nên lời (^_^)(tự sướng cấp độ cao) nên ông ẹo tới bàn làm việc hấn đang ngồi, ngồi lên đùi hấn, vẩy xẻ ngang làm lộ cả chiếc đùi trắng nõn, bộ ngực dính sát vào thân thể hấn, cố ý cạ cạ mà cất giọng nhỏ nhẹ hỏi:

-anh sao thấy em mà không nói gì vậy?

-à...anh chỉ ngạc nhiên vì sao cứng đến đây đột ngột vậy thôi mà_hấn bẹo má nó

-người ta..._cô nàng chu mỏ_chỉ là nhớ anh thôi mà. Như vậy không đến thăm anh được sao?

-À à! Anh xin lỗi. mấy hôm nay bận việc nên không gặp em được.

-Người có lỗi mà nhận lỗi là tốt. nhưng anh cũng phải mắc đền cho em. Mấy hôm nay thật là buồn khi không có anh. Anh mắc đền em đi

-Vậy em muốn anh đền cái gì?_hấn mỉm cười, đôi tay đùa cợt lên khắp thân người cô nàng

Cô nàng không nói gì, cả bộ đồ tự động rơi tuột xuống (siêu thiệt), đôi môi chủ động hôn lên môi hấn. hấn vốn là con người "lịch sự". nhất là đối với các quý bà nên không ngần ngại mà đáp ứng nhu cầu của cô gái trên người hấn.

Hoan ái qua đi. Cô nàng nằm bên cạnh hấn thở dốc, mỉm cười

-anh vẫn là tuyệt nhất. đàn ông trước giờ em quen vẫn chưa người nào tuyệt như anh (Cherry: éc! Cấp độ BT khủng woa)

- em cũng nồng nhiệt chẳng kém gì đâu_hắn nói vậy mà trong đầu lại hiện lên thân thể mảnh mai yếu đuối của nó. Cái cách nó van xin hắn dừng lại, đôi mắt ngân ngấn nước, đôi môi sưng vù lên vì bị hôn. Nhớ cả cảm giác khi hắn ở trong nó, cơ thể chưa thích ứng, được ôm chặt khít,...tất cả, tất cả những điều đó không một người nào có thể thay thế được. hắn bỗng nhớ nó đến phát điên

cô nàng nằm gần hắn thấy hắn đã thỏa mãn mới vuốt ve hắn, nói:

-Anh à! Hình như sắp tới có cuộc trao giải cho người mẫu do công ty anh tài trợ đúng không

Hừ! hắn cười nhạt. thì ra là vậy. giờ cô ả mới hiện nguyên hình

-ukm! Em muốn tham gia à?

-Không chỉ tham gia. Anh biết đấy, em muốn nâng cao thêm tên tuổi của mình. Vì vậy...

-Anh biết rồi. anh sẽ sắp xếp cho em một giải thưởng lớn. được chứ?

-Wow! Anh tuyệt lắm_cô ả hôn một cái lên môi hắn

-Ukm! Giờ anh có việc rồi. em về đi

-Ok! Pi pi anh

Cô nàng yếu điệu bước ra cửa rồi khuất hẳn. hắn ôm đầu ngồi xuống ghế. Chết tiệt. hắn lại bị sao thế này? Hắn có bị bệnh khôn mà ở trên một người đàn bà bốc lửa lại nhớ tới một người khác. Trong khi cô ta đang vui vẻ bên cạnh một nười đàn ông khác. Nghĩ đến đây, hắn không chịu nổi mà nằm chặt nắm đấm thành quyền. hắn phải tìm cho ra tung tích của cô vợ nhỏ của hắn. để rồi đây cho cô ta biết thế nào là lẽ độ. Cô ta bỏ ngoài tai những lời dăn dò, nhắc nhở, thậm chí là đe dọa của hắn. cô ta ăn gan báo ak? Đừng tưởng tôi không có cách gì để trừng phạt cô. Đợi đấy!

Cộc...cộc...cộc

-mời vào

-thưa cậu chủ! Đã có tin tức của cô chủ rồi ạ

-nói đi. Cô ta hiện giờ đang ở đâu?

-Thưa cậu chủ. Cô chủ hiện giờ đang ở khu sinh thái ngoại ô thành phố. Đi cùng với hai bạn học cũ tên là Quân và Vân. Cô chủ...

-Thôi được rồi. không cần dài dòng nữa. như thế là đủ rồi. cậu sắp xếp cho tôi lịch hẹn làm ăn với đối tác đều dời qua ngày mai nhé

-Vâng!

-Được rồi! cậu lui ra đi

Thư kí lui ra, hắn vội khoác áo vào và bước ra ngoài

.

.

.

Trở lại với tụi nó. Vui quá là vui. Nó nhìn ngắm không gian khắp mọi nơi mà không biết chán. Kekeke! Nó nghĩ nó cũng có thể làm nghề thầy bói được ấy chứ nhỉ. Hi. Cặp đôi Quân và Vân kia đã bị nó đưa vào tròng rồi. giờ chỉ còn chờ vào sự khéo léo của Vân làm cho Quân cảm động thôi. Hai người đó giờ đang vi vu vi vu ở một nơi khác thiệt là zui rồi.

-này! Hai cậu muốn đi chơi ngắm cảnh xung quanh dòng sông đó không?_Quân chỉ vào chỗ bên kia và hỏi

-woa!!1 đẹp quá ha. Đi liền á_nó mở to mắt nhìn rồi quay lại kéo tay Vân_đi Vân nhé

-sao cũng được_Vân mỉm cười nhẹ nhàng

ba người tụi nó đi tung tăng tung tăng thì bỗng...

-ôi cha! Mình quên mất tiêu_nó bỗng la lên

-sao vậy?_Quân và Vân nhìn nó ánh mắt lo lắng

-mình...mình không đi được với các cậu đâu. Mình...mình hể nhìn thấy nước là sợ_nó nhìn hai người với ánh mắt tội nghiệp

-vậy à...thôi tụi mình về vậy chứ biết sao giờ

-không được! hai bạn cứ đi đi. Mình ở trong phòng ngắm cảnh cũng được. mình...mình không muốn vì bản thân mà làm hai cậu không có hứng đi chơi

-không sao đâu mà_Vân nhìn nó với vẻ mặt thương cảm

-mình đã nói là không sao đâu mà. Các cậu đi đi nhé. Pipi

nói rồi nó chuồn lẹ, để lại hai con người với “mắt nai ngơ ngác”

Trở về nhà, nó vui vẻ hét to:

- mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!! Con về rồi đây mẹ ạ

- ơ?_mẹ nó chạy ra, ngạc nhiên nhìn nó với vali trên tay_con...thế này là sao?

- Con vào nhà rồi kể ẹ nghe

Mẹ nó mở cửa cho nó vào. Vào nhà, nó hóp một ngụm nước, ngồi xuống ghế và kể ẹ một lèo về bản hợp đồng, hứa hẹn với hấn như thế nào.

- vậy giờ con định như thế nào với Lâm? Hai đứa đã đăng kí kết hôn rồi mà?

- Không có đâu mẹ.do tụi con tự đi làm nên con với hấn chỉ làm bằng giấy CMND giả thôi. Về luật hấn với con thực chất không là gì cả

- Không ngờ hai đứa lại tính kĩ như vậy. ba mẹ thật không ngờ. chỉ là...mẹ sợ thiệt thòi cho con thôi

- Không sao đâu mà mẹ. dù gì mọi người cũng không biết quan hệ của hai đứa.

- Haizzzzzzzz. Mẹ đã để con khổ nhiều rồi_mẹ nó thở dài

- Không sao mà mẹ

Trở về nhà thật là thích. Vào phòng, nó đóng sầm cửa lại, chạy tới và thả mình lên giường, oaaaaaaa! Căn phòng yêu quý ơ. Ta đã trở về rồi đây.

Nằm trên chiếc giường, tưởng chừng như hạnh phúc lắm nhưng nó vẫn có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Nhắm mắt lại, những kí ức xưa hiện về.

Anh...anh làm gì ở đây thế

Làm cái gì nên làm trong đêm tân hôn thôi

Anh...ai cho phép anh làm vậy hả?

Ơ! Anh chỉ thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ của nguwoif chồng thôi mà

Nhưng...anh...anh quá lắm. anh rút đi

.....

- Một tí thôi. Cho anh ôm em một tí thôi mà

- Anh ôm cái gối kia kìa

- Ôm cái gối kia anh ngủ không được. một chút thôi mà

Nó khóc! Sao bỗng dưng nó lại nhớ hân như thế này cơ chứ? Chết tiệt. chẳng phải thoát khỏi hân là điều nó ao ước bấy lâu nay hay sao? Bỗng dưng nó lại nhớ hân, lại cảm thấy trống vắng khi thiếu hân thế này cơ chứ? Từ khi nào nó đã sống mà không thể thiếu hân cơ chứ? Không được. Linh! Mày quên hân cố tình làm ày đau khổ, làm ày phải khóc như thế nào ư? Lẽ nào mày đã quên hân đàn bà như thế nào ư? Mày cũng đã quên tình cảm của hân đã dành ột người con gái khác ư?

- Cô là một mẹ đàn bà khôn khéo. cô ta cũng vậy. hai cô đều khôn khéo, dễ tiện như nhau. Đàn bà trên thế giới này đều như nhau thôi, đều khôn khéo, chỉ hám lợi trước mắt mà thôi

Mày không nghe rõ lời của hân hả Linh? Chẳng phải hân nói là hận mày, mày là con đàn bà khôn khéo ư?

Nó tự nhủ, cố dỗ cho giấc ngủ của mình. Nhưng trong giấc mơ, hân lại đến bên nó, tưởng như cái ôm ấm áp của hân, những lời vỗ về an ủi của hân. tất cả hiện về trong giấc mơ của nó khiến nó bất giác nở một nụ cười

.....

ở bên này, hân cũng không khác nó bao nhiêu. Người ta nói đúng. Một khi đã đánh mất con người mới quý trọng những thứ xung quanh mình. Chỉ trong một ngày, những người thân đã lần lượt bỏ hân đi rồi. trước kia, hân đã quen sống một mình, cuộc đời của một lãng tử, lên giường với các em chân dài là chuyện bình thường. vậy mà sao giờ đây hân lại muốn có cảm giác của một gia đình thực sự, được cảm nhận hơi ấm của người thân đến thế. Cô đơn? Cái cảm giác mà đã 20 năm nay hân chưa từng biết đến giờ hân lại cảm nhận nó rõ mồn một. bây giờ, hân có thể ngủ với một cô nhân tình, tới một quán bar nào đó chơi cùng lũ bạn mà không bị ràng buộc. không bị nó la, rầy khi về muộn. vậy mà hân không muốn. không muốn ra ngoài. Hân nhớ, nhớ cái cảm giác được người khác lo lắng quan tâm đến thế. Nằm trên giường, cố ru mình vào giấc ngủ, hân lại nghĩ được mùi hương của nó trên gối. cái mùi riêng biệt của nó mà không mùi nước hoa của bất cứ cô nhân tình nào có thể có được. hân nhớ cảm giác được ôm nó vào trong lòng, nó cuộn tròn như một con thú nhỏ nhận được sự che chở, bảo bọc của hân. hân nhớ đôi môi ngọt ngào, chưa hiểu sự đời, luôn bị hân hôn đến không thở được, nhớ cảm giác khi hai người hòa quyện vào thành một...nhớ nhớ tất cả nhưng nó đã không còn ở đây nữa, nó đã đi, đi thật rồi. bỏ hân một mình chờ vợ giữa đêm lạnh. “Giờ này chắc cô ta đang vui lắm, cô ta sẽ được ở bên người mình thích_cái tên đi du học ấy:_hân nghĩ, nhưng cảm thấy ngực mình bỗng nhói đau. Nghĩ đến việc nó đang ở bên cạnh một người đàn ông khác là hân không thể chịu được. hân đã làm gì cơ chứ? Hân nói hân ghét nó! Hân nói nó là con đàn bà khôn nạn, dễ tiện. thực chất trong lòng hân nghĩ gì, hân cũng không rõ. Hân thực muốn nó đi sao? Hân thực là ghét nó sao? Không! Hân chẳng ghét nó một tí nào cả, thậm chí còn yêu nó nữa là khác. Hân đã yêu nó từ cái nhìn đầu tiên. Yêu cái cách ngỗ ngược, quậy phá nhưng cũng không kém phần ngây thơ đó. Yêu cái dáng người mảnh mai người kiên cường dù hân có ngược đãi như thế nào cũng không chịu lùi bước. nhưng hân không thể chấp nhận điều ấy. đó là sự thực không thể nào chấp nhận được. làm sao hân lại có thể dễ dàng mở lòng mình một lần nữa khi hân đã bị một người phụ nữ đâm một nhát sâu vào trái tim? ắn không chịu chấp nhận để giờ đây phải ngồi nó như thế này. Hân thực sự không biết phải làm thế nào cho đúng? Có ai có thể giúp hân không????????????

*

*

*

Buổi sáng, mắt của nó thâm quầng. không thâm quầng mới lạ. cả đêm mất ngủ, cứ nhắm mắt là nhớ tới hân. khi đã trở nên mệt mỏi, thiếp đi thì trong mơ, nó lại mơ được hân ôm trong vòng tay ấm áp ấy. khi tỉnh dậy, nó mới chợt nhận ra, nó và hân đã xa nhau mất rồi.

Cộc...cộc...cộc...

- mẹ vào đi ạ

- dậy sớm thế con gái? Mẹ tưởng con còn muốn nướng thêm chút nữa chứ_mẹ nó mỉm cười dịu dàng nhìn nó

nó chợt nhận ra, tóc mẹ đã bạc đi rất nhiều. đôi mắt giờ đã xuất hiện vài vết chân chim. Làn da vì thế cũng không còn mịn màng như trước nữa. lý do là vì sao? Chẳng lẽ...

- mẹ! mấy hôm nay....mẹ có việc gì phải lo nghĩ à_nó ôm cổ mẹ từ phía sau

- không có_mẹ nó mỉm cười quay lại xoa đầu nó

- mẹ! lại giấu con nữa rồi. mẹ lo việc gì. Nói cho con nghe được hông?

- Mẹ....mẹ nghĩ tới con

- Con? Mẹ nghĩ tới con? Chẳng phải lúc đó con đang ở bên nhà Lê Kỳ, mẹ lo cho con cái gì cơ?_nó tròn mắt ngạc nhiên

- Làm sao mẹ lại không lo cho được_mẹ nó bắt giác thở dài_con là con gái duy nhất của mẹ. tính tình nghịch ngợm, lại hay quậy phá

- Mẹ..._nó phụng phịu

- Mẹ lo con ở đó họ lại mắng nhiếc không hiểu cho con, mình là người nhờ vả...mẹ sợ...

- Mẹ. nhà Lê Kỳ đối xử với con rất tốt. mẹ nhớ thì tới thăm con, có sao đâu. Mẹ đừng quá lo lắng như thế, không tốt cho bệnh huyết áp của mẹ đâu

- Được rồi. giờ con về thì tốt rồi. công ty giờ có bị sao đi chẳng nữa, mẹ cũng có thể vực dậy được. chứ con mẹ đau khổ, thì mẹ làm sao giúp được đây

- Mẹ à...

Nó nghẹn ngào, ôm mẹ vào lòng. Có mẹ thật là tốt. được yêu thương, được vỗ về, an ủi lúc buồn, lại được chăm sóc, lo lắng, quan tâm. Mẹ đã khổ nhiều vì nó rồi, nó muốn mẹ bây giờ được nghỉ ngơi. Sau một lúc suy nghĩ, nó nhỏ nhẹ nói với mẹ:

- mẹ à. Con có một mong muốn thế này. Không biết...mẹ có đồng ý không

- có chuyện gì mà nghiêm túc vậy?

- con nghĩ,...hay là mẹ cho con quản lý công ty giúp mẹ được không?

- Cái gì???????????_mẹ nó gần như hét lên, không tin vào tai mình

- Mẹ à....con cũng muốn giúp mẹ quản lý công ty, tập cho quen dần. mẹ vẫn có thể giúp đỡ con quản lý mà

- Nếu con muốn tập làm quen với công ty thì mẹ có thể cho con làm trưởng phòng một bộ phận.

- Không mẹ à. Mẹ giúp con đi, đi mà mẹ

- Nhưng thương trường rất khắc nghiệt...mẹ sợ con

- Mẹ à_nó nắm lấy tay mẹ_mẹ cứ giữ gìn con như vậy thì con sẽ chẳng bao giờ lớn được đâu. Mẹ làm được, con cũng nhất định làm được mà

- Nhưng mà...

- Đi mà mẹ..._nó kéo tay mẹ, ánh mắt như cầu xin, giọng nũng nịu

Cuối cùng mẹ nó cũng phải chịu thua, bật cười:

- được rồi, nhưng gặp gì khó khăn, phải hỏi mẹ đấy, dù sao, con cũng chỉ là sinh viên Đại Học năm nhất thôi. Chưa đủ kinh nghiệm đâu

- yes, madam_nó đưa tay chào kiểu quân đội khoogn khỏi khiến mẹ nó bật cười

“Hãy để cho con làm mẹ cười hàng ngày như thế này, mẹ nhé”

25. Chương 25

- la là lá. _nó vui vẻ bước đi trên con đường, vừa đi vừa hát

chắc hẳn khi nhìn nó thì chẳng ai có thể nghĩ rằng nó sẽ làm giám đốc của một công ty đâu nhỉ? Hôm nay là ngày đầu tiên mà nó làm việc tại công ty của nhà nó. Sáng, nó đã cố để chuông báo thức dậy thật sớm, ăn mặc chỉnh tề để bắt đầu một ngày làm việc. đang nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây, bỗng nó thấy trước mặt mình hình dáng ai rất quen thuộc đang tiến về phía nó. Không phải chứ? Đó chẳng phải...là...là Ken sao? Hấn...hấn tới đây làm gì? Nó nghĩ tới đây bỗng vỗ đầu mình vài cái. Sao nó lại có câu hỏi ngớ ngẩn như thế nhỉ? Nó và hấn sống chung một thành phố, chuyện gặp nhau ngoài đường là bình thường mà. Hấn dường như đã nhìn thấy nó nhưng trên khuôn mặt không hề hiện lên sắc thái gì, đi ngang qua nó. Như....người lạ. người lạ? chẳng phải sao? Trước đây nó đã từng nói, nếu không có bản hợp đồng, nó và hấn như hai người xa lạ hay sao? Nhưng giờ đây...nó sao lại cảm thấy đau thế này. Hấn...đã làm đúng theo lời nó nói mà? Sao nó lại có cảm giác tức trong lồng ngực thế này?

Hấn...cũng chẳng khâm khá gì hơn.1...2...3...hấn đã đi mà nó chẳng thèm gọi giật lại. à mà đúng rồi. chẳng phải cô ấy nói rằng hai người cứ như người xa lạ là được sao? Xa lạ? uk! Vốn dĩ hai người đã là gì của nhau đâu mà không phải là xa lạ. hahaha. Mình đã là gì của cô ấy đâu?_hấn nhủ thầm trong lòng. Vậy thì tại sao hấn...lại...có cái gì nhức nhối thế này? Lần đầu tiên hấn biết con người ta lại có nỗi đau như thế ấy. xé cả ruột gan, xé cả tâm can, cả người nhu muốn nổ tung ra, vỡ thành hàng nghìn mảnh.

Bước chân hai người thơ thẩn, vô thức đi chậm lại. rồi tình cờ, hấn quay lưng lại nhìn bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều ấy. cái bóng dáng thân yêu, quen thuộc vô cùng kia bỗng chốc sao trở nên xa lạ quá. Cái bóng dáng mà hằng đêm, hấn đã ôm lấy, tham lam ngửi mùi hương trên cơ thể mà giờ đây sao lại xa tầm tay hấn thế? Hấn muốn...muốn chạy đến, ôm chầm lấy nó, xin lỗi vì những gì mà mình đã làm. Hấn muốn hàng ngày thức dậy được thấy khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ của nó. Hấn muốn hằng đêm được ôm ấp bông hình bé nhỏ kia. Hấn muốn nghe được tiếng nói dịu dàng, quan tâm, lo lắng của nó khi hấn bất thường. hấn muốn...muốn nhiều điều lắm. nhưng bỗng cảm thấy mình trở nên bất lực, không làm được việc gì. Nhớ đâu cô ấy không chịu thì làm sao? Nhớ đâu...cô ấy cũng đã có người trong lòng rồi thì sao? Hấn đã đối xử với nó như vậy, đã nói những câu khiến nó đau lòng...vậy thì làm sao mà hấn dám cầu xin nó tha thứ được cơ chứ.

Girl, I just can't live without you

I know I hurt you

That's the last thing I meant to do

Sometimes I can be careless and blind

Can you forgive the fool that I've been?

You know I love you

You're the one thing I have that's true

My life used to be nothing to me

I never want to feel that again

[Chorus:]

If you go away girl

You're taking my heart with you

If you go away girl

You'll be breaking my heart in two

If you only stay girl

I promise you the world

So please don't ever go away

You know I need you

I'm so sorry that I made you cry

You are everything good in my life

Your tears have finally opened my eyes

[Chorus]

I was so wrong to ever look at another baby

Even the strongest man can stumble and fall

And I'll do anything for you

Anything to be in your arms again

Baby don't let this be the end

[Chorus]

Girl, I just can't live without you

Never, ever leave me girl

You promised your love to me forever

Say you'll never leave me girl

Em ơi, anh không thể sống thiếu em

Anh biết anh đã làm em tổn thương

Đó là điều cuối cùng anh muốn làm

Đôi khi anh bất cần và mù quáng

Em có thể tha thứ cho những lỗi lầm ngốc nghếch mà anh gây ra không?

Em biết là anh yêu em mà.

Em là điều duy nhất anh có được, thật vậy

Cuộc sống của anh đã từng là vô nghĩa

Anh không muốn phải chịu đựng nó nữa

[ĐK]

Nếu em rời xa

Là em đang lấy đi trái tim anh

Nếu em rời xa

Em sẽ làm tim anh vỡ đôi

Nếu em ở lại

Anh xin hứa với cả thế gian này

Vì vậy, xin đừng bao giờ biến mất

Em biết là anh cần em mà

Anh xin lỗi vì anh làm cho em khóc

Em là những điều đẹp nhất cuộc đời anh

Những giọt nước mắt em đã làm anh thức tỉnh

[Điệp khúc]

Anh đã sai khi nhìn người con gái khác

Ngay cả người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng có thể vấp ngã

Và anh sẽ làm bất cứ điều gì cho em

Bất cứ điều gì để được trong vòng tay em lần nữa

Em ơi đừng để điều này là sự kết thúc

[ĐK]

Em yêu anh không thể sống thiếu em

Đừng bao giờ rời xa anh

Em đã hứa với anh, tình yêu em là mãi mãi

Hãy nói rằng em không bao giờ rời xa anh

.
.
.

Nó lê bước, thân hình đang ở đây nhưng con tim đã bay về người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó. Hẳn chắc cũng đã quên nó rồi, bên cạnh chắc cũng đã có người mới rồi nhỉ. Với tính cách của hẳn thì chịu một mình mới lạ. Mà chẳng biết hẳn có chịu chăm sóc cho bản thân không nhỉ? Cô bạn gái mới của hẳn chắc cũng chẳng quan tâm được nhiều đâu. Giờ chẳng ai chăm sóc, giục hẳn ăn sáng, đánh thức hẳn dậy. không biết hẳn có tự mình làm được không nữa. ôi ôi...nó vô đầu. làm việc gì mà nó phải quan tâm đến hẳn thế cơ chứ? Nó đã quên rằng hẳn và nó giờ đây chẳng còn quan hệ gì nữa sao?

Tới công ty, nó bây giờ mới cảm thấy có chút run run, tim đập mạnh. ở nhà, nó mạnh mẽ nói với mẹ rằng nó sẽ làm được, bảo bà cứ yên tâm. Tưởng chừng nó sẽ chịu nổi, vậy mà giờ đây trong lòng nó lại dấy lên một nỗi lo lắng. nó biết! để quản lý một công ty không phải là việc dễ. mặc dù đã hoàn thành một khóa CEO từ 2 tháng trước nhưng thực tế vẫn khác nhiều so với lý thuyết. hít thở sâu, nó bước vào công ty với nụ cười trên môi, nhưng miệng nó cứng ngắt. thực sự là rất run nha. Giờ nó mới cảm thấy khâm phục mẹ nó và những người ở vị trí điều hành, làm sao có thể đối mặt với hàng nghìn nhân viên như thế này cơ chứ. Một chị tầm 30 tuổi đến bên cạnh nó và hỏi:

- Chào Dương tiểu thư. Tôi là Trần Thu Hằng. từ nay sẽ là thư kí riêng của cô. mời cô theo tôi

- À vâng. Tôi mới đến nên chưa quen lắm. có gì nhờ chị giúp đỡ

- Cô quá khách sáo rồi.

Nó cảm thấy rùng mình lạnh lẽo. những người này...thực sự không phải là người thường. tuy ngoaif miệng cười nói nhưng cả người toát lên hơi lạnh khiến người khác phải rùng mình, mỗi người đều mang trong mình một chiếc mặt nạ. thật chẳng biết phải tin tưởng vào ai nữa.

Thư kí Hằng dẫn nó tới một căn phòng làm việc trên lầu. vừa vào trong, nó đã thấy trên bàn làm việc của mình chứa một chồng tài liệu cao ngút.

- Thưa giám đốc. 10h sáng nay cô có một cuộc họp để ra mắt các cổ đông. Tôi đã chuẩn bị vài tài liệu về công ty để cô hiểu thêm về tình hình của công ty. lát nữa nói chuyện với các cổ đông sẽ thuận lợi hơn.

- Được rồi. cảm ơn chị. Giờ chị có thể làm việc của chị. Khi nào cần tôi sẽ gọi

- Dạ vâng! Tôi đã pha cà phê ở trên bàn. Nếu không hợp khẩu vị thì cô có thể gọi tôi pha ly mới

- Được rồi. không cần đâu. Chị a ngoài trước đi

- Vâng! Chào giám đốc

Thư kí Hằng lui ra ngoài, nó vào bàn giám đốc mà gần như muốn khóc thét. Ôi lạy chúa! Làm sao trong hơn 2 h đồng hồ mà nó có thể đọc hết cái thứ khi đây được hả trời? lại còn họp với hành gì nữa chứ? Nó nghĩ tới những cổ đông của công ty là hình dung tới những ông lão béo ị, bụng phệ, mắt híp vì ăn quá nhiều. lại còn những câu hỏi vớ vẩn như hỏi tù mà nó xem được trong phim. Nó phải làm sao bây giờ????? Chết mất. nhưng mà dù hết hay không thì nó cũng phải cố thôi. Mẹ nó đang nằm ở nhà để chờ tin tốt của nó mà. Cố lên! Nó tự nhủ thầm rồi bắt đầu lấy tài liệu trên bàn say sưa ngâm cứu.

.

.

.

- Thưa giám đốc! cổ đông đã đến rồi ạ. Mọi người đang chờ cô_ Thư kí Hằng bước vào

- Được rồi. Tôi đến ngay

nó vội vàng vào phòng vệ sinh, chỉnh sửa lại trang phục, tóc tai rồi bước ra ngoài. Huhuhu. Sao mà nó run thế này. Những gì nó đã học được sao hôm nay bỗng nhiên không cánh mà bay, không còn lại một dấu vết. Nắm lấy tay chữa, nó run run mở ra. Ôi trời ạ! Cả phòng đầy mùi sát khí, mọi ánh mắt đổ dồn vào nó như muốn ăn tươi nuốt sống. điều làm nó ngạc nhiên hơn nữa là trong phòng chỉ toàn là những anh chàng trẻ và siêu đẹp trai chứ không phải lão già béo ị như nó nghĩ. Và đặc biệt nữa là...ây daaaaaaaaaaaaa sao lại có hắc ở đây nữa

nó vỗ trán, “trọng thưởng” ình cái tính đãng trí của mình. Hắc chẳng phải đã giúp cho công ty nó đứng vững, dốc một số tiền khổng lồ vào vốn đang thiếu hụt hay sao? Bất gặp ánh mắt của mọi người nhìn chăm chăm, bất giác nó không rét mà run. Ấy da!!!! Tại sao mọi người còn trẻ mà ánh mắt lại thâm sâu như thể cơ chứ? Nó cố nặn ra một nụ cười nhìn mọi người, đem tài liệu khoan thai bước đến chỗ ngồi:

- chào mọi người! tôi là người kế nhiệm công ty....(quên mất tên) , Dương Đăng Linh.

-

Nó gần như nín thở. Ôi trời ơi! Sao lại chẳng nói gì thế này, cứ nhìn nó bằng ánh mắt kinh khủng như vậy thì nó làm sao dám nói đây

- hi Linh! Nhận ra mình không?_ bất giác một tiếng nói vang lên, nó hướng mắt ra nhìn

không.thể.ngờ. đó chẳng phải là tên Quân hay sao? Hắc...sao lại ở đây

- Quân...cậu...sao lại ở đây?

- Minh...

Quân chưa kịp nói, một tiếng nói lạnh lùng đã cất lên chặn ngang:

- Đến giờ rồi, mời giám đốc Dương chủ trì cuộc họp

Nó quay lại nhìn, người vừa lên tiếng chính là hắc, kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai. Nó bất giác run sợ và nhớ ra mình đang chủ trì cuộc họp quan trọng.

Hắc thật là bức bối trong người. con người đó, sao lại cực kì vô tình như thế chứ? Chẳng lẽ cô ấy không có cảm giác buồn hay một chút nuối tiếc như hắc sao? Chỉ mình hắc nhớ thương? Buồn đau thôi sao? Còn con người đó vẫn vô tư cười với người khác. Chẳng là định sẽ giúp con người ấy một chút để vượt qua buổi họp khó khăn này, nhất là đối với người thiếu kinh nghiệm như cô. Vậy mà giờ đây...đã thế...hắc vui cho chết luôn.

- xin lỗi đã để mọi người phải chờ. Chúng ta bước vào cuộc họp _nó nói bằng giọng đồng dục nhưng bàn tay cầm tạp hồ sơ đã run run, đổ mồ hôi từ khi nào rồi

- đây là tài liệu chi tiết về kế hoạch mà giám đốc Dương muốn đề xuất_ thư kí của nó định phát bản kế hoạch ối người thì...

- không cần. chúng tôi không có nhiều thời gian để đọc mấy thứ tài liệu lằng nhằng ấy. giám đốc Dương trình bày ngắn gọn luôn đi _Hắn cất giọng nghiêm nghị

- à vâng..._nó nói mà giọng un run. Cái tên đnags chết. biết nó run còn cố làm khó_ kẻ hochj của tôi là chúng ta...

nó trình bày gọn gàng, đầy đủ ý tưởng của mình. Xong! Nó nhìn ánh mắt mọi người mà cố đoán suy nghĩ của họ.

bộp...bộp...bộp... có tiếng vỗ tay, nó quay lại, thì ra đó là Quân

- ý tưởng rất hay! Mình ủng hộ cậu

- cảm ơn

nó cười rạng rỡ, đảo mắt xung quanh như muốn hỏi ý kiến mọi người

- tôi thấy ý tưởng cũng được. cứ thực hiện đi thử xem sao _một anh chàng tóc vàng, đeo kính, khuôn mặt sáng sủa mỉm cười.

- tôi không có ý kiến gì_ một người đàn ông cỡ 30 tuổi, nghiêm nghị nói

- vậy là mọi người đồng ý _ nó hoan hỉ trong lòng, hỏi lại cho chắc chắn

- tôi còn chưa nói_ tiếng nói cất lên lạnh lùng, kéo nó từ 9 tầng mây xuống thẳng địa ngục. đó chẳng ai khác. Ngoài hắn

- à vâng! Tổng giám Lê. Mời ông phát biểu_ giọng có chút run run, ánh mắt nó nhìn hắn như cầu xin. Đừng làm khó dễ nó nữa mà. Tim nó không chịu được đả kích quá độ

- kế hoạch ấy như mọi người nó là tạm được_hắn dừng lại một chút

- vâng ạ. Ông quá khen _ lòng nó vui thầm. hóa ra hắn cũng k độc ác như nó nghĩ

- nhưng mà... cái tôi cần là sự hoàn hảo tuyệt đối. tôi bỏ hàng đồng tiền vào đây không phải là nhận được bản kế hoạch “tạm ổn”, “cũng được” này

mặt nó tái nhợt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn. sao...chỉ mới vài ngày không gặp mà hắn đã trở nên như thế này? Thâm sâu! Khó đoán. Hồi này nó nói đúng. Hắn khoogn độc ác! Mà là quá độc ác. Nó nữa cười nữa méo nhìn hắn. thấy nó như sắp khóc đến nói, khuôn mặt xịu xuống, tái mét, Quân lên tiếng đỡ giúp nó:

- tôi biết tổng giám Lê là người cầu toàn nhưng...cũng không cần quá khắt khe như thế. Dù sao thì giám đốc Dương cũng là mới vào nhận chức. đối với người mới mà nói thì bản kế hoạch này là cực kì xuất sắc

- nếu làm không được...thì tốt nhất đừng làm_hắn lạnh lùng

cả phòng im phăng phắc. hắn cũng chỉ mới tiếp quản tập đoàn Lê Thị mà liên tiếp giúp cho cổ phiếu tập đoàn lên giá, đạt được những thành tựu khiến người ta phải khâm phục. Không ngờ một con người đào hoa như hắn, hằng ngày chỉ chơi, tưởng chừng như kém cỏi lại tài giỏi như vậy. hình ảnh hắn mấy tuần nay liên tiếp đứng đầu các tờ báo. Hào hoa, phong nhã, tài giỏi, mị hoặc. tất cả những điều kiện ấy đã làm cho các cô gái theo như diều đổ. Nhưng cũng không vì vậy mà hắn lại đặt những yêu cầu khắt nghiệt với một cô gái mà lại là một cô nữ sinh cực kì dễ thương nữa chứ. Dù trong lòng mọi người đều thương cảm cho cô giám đốc mới nhưng cũng chẳng thể nói gì. Hắn là người nắm giữ cổ đông lớn nhất của công ty, hơn nữa thể lực công ty hắn ô cùng lớn, sao mọi người có thể phản đối những lời hắn nói cơ chứ. Haizzzz. Chỉ còn cách thờ dài thương cảm cho cô giám đốc mới thôi.

- được rồi. cảm ơn tổng giám Lê đã có những lời nói thật, lời khuyên chân thành. Tôi sẽ cố gắng hoàn thiện bản kế hoạch trong ngày hôm nay, mai sẽ trình lên.

- Ngày mai??? Cậu không đùa chứ? Bây giờ đã trưa rồi. chỉ còn buổi chiều và tối, sao cậu có thể làm nốt trong một ngày được? cậu có nhầm không đấy

- Mình không nhầm_ nó hướng thẳng về phía mọi người mà đồng dạng_tôi xin đảm bảo ngày mai sẽ có bản kế hoạch tốt nhất trình ọi người
- Giám đốc Dương. Tôi biết lòng nhiệt huyết của cô với nghề và với công ty này nhưng tôi e...một ngày là quá ngắn để hoàn thiện. cho nên cô cần thời gian dài một chút để bản kế hoạch hoàn hảo hơn. Chúng tôi không gấp rút như vậy đâu. Cô cứ từ từ làm. Chúng tôi thông cảm cho cô mà_người đũa ông cỡ 30 tuổi nói
- Cảm ơn ông đã quan tâm. Nhưng tôi đã nói 1 ngày là một ngày. Tôi sẽ không phụ tấm lòng mọi người đâu._nó nói quả quyết. nó không tin có gì là nó không làm được.
- Được rồi. để cho giám đốc Dương làm. Chúng ta nên tôn trọng quyết định của cô ấy. giờ thì mọi người nghỉ được rồi_ hần nói rồi cầm cặp bước ra

26. Chương 26

Ánh nắng yếu ớt từ khung cửa sổ lọt qua khe cửa, rơi vào mặt nó làm nó giật mình tỉnh giấc. oaaaaaaaaa!!!! Quả thực là mệt mỏi nha. Nó đem qua gần như thức trắng để hoàn thành xong cái đồng tài liệu ấy. lần đầu tiên thức như vậy cho nên sáng dậy cũng không muốn đứng lên tí nào. Ngày thường, ngủ nướng là chuyên môn của nó, vậy mà giờ đây lại thức trắng khiến thân thể chẳng dễ chịu chút nào. Nhìn tập tài liệu trên tay, nó cũng không chắc là thỏa mãn được hần. Kinh nghiệm của nó quá ít, vốn kiến thức thực tế cũng không nhiều nên nó sợ tầm nhìn của mình bị hạn chế cho nên dự án khó mà thực hiện được. haizzzzzz. Cùng lắm thì lại thức trắng vài đêm nữa là được chứ gì. Lắc đầu ảo não, nó vội vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ chứ nếu để bộ dạng hoang tàn này mà nhân viên nhìn thấy thì còn đâu là hình tượng người lãnh đạo nữa.

Công ty đã vào giờ làm việc, các phòng ban ai nấy cũng đều làm việc nghiêm túc. Nhưng chỉ được vài phút, khi quản lý bước đi thì tiếng xì xào, bàn tán râm ran lại vang lên:

- này! Giám đốc mới của chúng ta, con gái của bà giám đốc chỉ mới 19 thôi._nhân viên nữ 1 lay đồng nghiệp bắt đầu bàn tán
- Vậy hả? trẻ con vất mũi chũa sạch thì làm sao mà quản lý công ty được_nhân viên nữ 2 trở mặt, tập trung nghe chuyện
- Thì thế! Vậy nên hôm qua vừa mới đưa dự án đã bị sếp Tổng Lâm quát một trận, bảo về làm lại_nhân viên nữ 1 trề môi
- Đã thế lại còn không biết điều xin làm trong 1 ngày là hoàn thành _ nhân viên nam kia thấy vậy cũng góp chuyện
- Ôi trời! thật chẳng biết trời cao đất dày là gì _nhân viên nữ 3 nghe vậy cũng xen vào bình luận vài câu
- tôi cá là chỉ vài ngày thì giám đốc mới sẽ phải về nhà với mẹ thôi. Tổng giám Lâm nổi tiếng là người khó tính mà _nhân viên nữ 2 khẳng định
- ôi trời. vậy mà khó tính gì. Tôi thấy anh ấy làm việc rất nghiêm túc, lại tiêu sái, anh tuấn. _ nhân viên nữ 1 chấp hai tay, hai mắt mơ màng suy nghĩ
- ...

Cứ như vậy, chuyện về nó được tung ra khắp nơi, là chủ đề bàn luận sôi nổi nhất trong công ty. Chỉ đến khi quản lý bước đến, trừng lớn mắt, họ mới vội vã trở về chỗ, nhìn quản lý với ánh mắt vô tội, tiếp tục làm việc.

Đúng 10h sáng, cuộc họp lại bắt đầu như hôm qua. Nó ôm cặp tài liệu mà bất giác chùng bước, chẳng muốn đi. Nghĩ đến ánh mắt lạnh tanh, thâm trầm khó đoán của nó, lời nhận xét sắc bén, có chút lạnh lùng vô tình của hần là nó lại không muốn đi. Nhờ đâu kế hoạch sau khi chỉnh sửa vẫn không được thông qua thì làm thế nào? Bản kế hoạch này nó đã làm hết sức, tí mĩ từng chút một . nếu muốn chỉnh sửa nữa thì nó cũng không sửa được.

- Giám đốc! đã đến giờ rồi_thư kí của nó nhẹ nhàng nhắc nhở khi thấy nó ngồi thẫn người ra

- Tôi biết rồi

Dù muốn hay không, nó cũng phải đẩy cửa bước vào. Khuôn mặt nó cố gắng nở nụ cười tươi nhất có thể. Hắn từ lâu đã quan sát nét mặt của nó. Đôi môi nhợt nhạt, làn da không còn hồng hào mà trở nên xanh xao, đôi mắt lại có quầng đen nhợt nhạt. Chắc hẳn hôm qua nó đã thức cả đêm. Chỉ mới một ngày không gặp mà hắn ngỡ như nàng vừa mới ở cả tuần trong bệnh viện.

Cảm thấy có gì ngứa ngứa sau cổ, nó quay lưng lại, bất giác bắt gặp ánh nhìn như thiêu đốt người nó. Hình như trong mắt người ấy hiện lên tia đau lòng. Đau lòng? Phải không vậy? Hắn đang đau lòng ư? Vì cái gì mà đau lòng? Chắc là do thiếu ngủ nên thị giác nó kém rồi. Lắc đầu để tránh suy nghĩ vẩn vơ, nó nở nụ cười, trình bày lại bản kế hoạch sau khi chỉnh sửa.

- Tốt lắm. mình ủng hộ cậu_sau khi nghe xong, Quân đứng lên vỗ tay.

Nó nhìn Quân bằng ánh mắt cảm kích vô cùng. Có một người bạn như Quân thật là tốt. đã có như ai đó...nó khẽ liếc mắt nhìn sang biểu đạt trên khuôn mặt của hắn. nhưng dường như nó chẳng nhận được gì. Khuôn mặt hắn không chút biến đổi, vẫn giữ nguyên như cũ, thâm trầm, khó đoán. lần này, Sau khi nghe xong, không ai dám hé răng nửa lời. cũng bởi vì nhìn sắc mặt của hắn_vị tổng tài anh tuấn kia. Chỉ thăm tội nghiệp cô giám đốc mới vào làm mà đã bị giáng đòn chí mạng. hắn khẽ cong khóe môi, nói:

- các vị có ý kiến gì thì nói đi. Tôi sẽ ghi nhận và trình bày quan điểm của mình sau

nghe hắn nói vậy, mấy người kia cũng chẳng dám nói gì. Thời gian chậm chậm trôi qua, căn phòng họp bỗng nhiên yên ắng đến mức rợn người. còn nó, mồ hôi từ tay, trán đã nhỏ thành từng giọt từ lâu, im lặng chịu đựng không khí ngột ngạt, bức bách của căn phòng này

- thực ra! Tôi thấy bản kế hoạch này so với lần trước có chút tiến bộ_dường như cả thế kỉ trôi qua, một vị giám đốc trẻ mới lên tiếng

- tôi thì thấy tốt nhất là để người khác làm kế hoạch này thì hơn. Giám đốc Linh mới tới, có lẽ còn nhiều điểm thiếu sót_một người khác lại lên tiếng.

- Anh nói như vậy là sao?_Quân lên tiếng, cảm thấy bất bình cho nó_tôi thấy như vậy là được rồi, cái gì mà giao cho người khác.

- Tôi..._vị giám đốc kia cũng khoogn biết nên nói lý do là gì, chỉ sợ sệt nhìn khuôn mặt lạnh như băng của vị tổng giám kia

- Được rồi! _sau một hồi nghe tranh cãi, hắn mới lên tiếng, ngay lập tức căn phòng lại trở nên im thin thít_kế hoạch lần này tuy đỡ hơn nhưng vẫn chưa làm tôi thực vừa lòng. Tôi biết giám đốc Linh làm việc rất vất vả nhưng chưa có kinh nghiệm nhiều. cho nên tôi quyết định...sẽ hoàn thành bản kế hoạch cùng giám đốc Linh

Mọi người nín thở kinh ngạc nhìn hắn. quả thực là chuyện động trời nha. Ai cũng biết sếp tổng trăm công nghìn việc ở tập đoàn của mình vậy mà giờ sao lại có thể nhân từ đến độ giúp làm kế hoạch của một công ty nhỏ bé như thế này?

- thực ra. Cũng không cần đâu Tổng giám Lâm. Tôi nghĩ anh có nhiều việc hơn để làm. Thực ra để tôi giúp giám đốc Linh cũng không có vấn đề gì

- đúng vậy ạ!_mắt nó sáng rực lên. Khi này, vừa nghe hắn sẽ giúp nó mà tin hiệu báo nguy hiểm đã vang lên dữ dội. Giờ nghe tên Quân nói vậy, nó vui mừng hùa theo_tổng giám Lâm chắc hẳn có nhiều việc quan trọng hơn, để tôi với Giám đốc Quân làm cũng được

- giám đốc Quân. Dự án đầu thầu khu đất kia tôi giao cho anh, anh hoàn thành chưa?_hắn quay sang hỏi Quân

- tôi...có gặp chút khó khăn. thực sự đối thủ của ta khó lường, mưu mô hơn ta nghĩ_Quân đáp ứng

- vậy cậu sao lại muốn giúp người khác trong khi việc của mình làm chưa xong.

Đoàng! Sỗ phạm đã an bài. Thế là hắn đã quyết định, từ ngày mai, nó phải theo hắn đi thực tế ở các nhà máy, cửa hàng, nhà hàng,... và đi tiếp khách hàng, các bữa tiệc để mở rộng quan hệ giao tiếp

Cũng có nghĩa là, nó phải lèo đèo theo hần 24/24h

Ôi trời ạ. Tự do ời! Sao vừa mới đến đã vội đi?

Nhắc mi mắt nặng trĩu, với tay lấy đồng hồ.

Trời ạ!

Đã gần 7h rồi sao?

Tung chăn ra khỏi người, nhảy bật dậy, nó lật đật vệ sinh rồi bay xuống nhà:

- con đi làm nha mẹ

mẹ nó đang lui cui dọn đồ ăn ra bàn, thấy thế vội bảo:

- ăn sáng rồi hăng đi

- không được đâu mẹ à. Con đi trễ nhân viên sẽ coi thường. con đi nha

nó hôn lên má bà rồi phóng đi. Lắc đầu. bà biết là trễ giờ nhưng không nỡ gọi nó dậy. hôm qua đến 9h nó mới về, nhìn sắc mặt xanh xao, da tái nhợt, đôi mắt thâm quầng của nó, bà vô cùng đau xót. Sáng hôm nay có chút thời gian, bà muốn nó ngủ thêm tí nữa. không dè, nó lại bỏ cả buổi ăn sáng để giữ chữ tín với nhân viên. Quyết định gia công ty cho nó, là đúng hay sai?

Nó vừa xách xe máy ra đến đầu ngõ, đã thấy trước mặt một chiếc BMW đen tuyền đứng chắn trước. khựng lại! sao có chút quen quen? Lẽ nào????không thể. Nó đang phân vân thì một người đàn ông bước xuống. Là hần! đứng tựa vào cửa xe, hần lười biếng mở miệng:

- đứng đó làm gì? Không mau cất xe của cô rồi lên xe tôi

- tại sao? _nó phùng má. Làm gì mà giọng ra lệnh dữ vậy

- cô quên bắt đầu từ hôm nay cô phải theo tôi đi học tập kinh nghiệm thực tế sao? _ hần điềm nhiên, khoe môi có chút hơi cong. Sao nó nhìn thấy nụ cười của hần có chút quỷ dị nhỉ?

- Nhưng công ty tôi thì sao? _nó cố gắng viện lý do

- Tôi đã nhờ người quản lý rồi. Giám đốc Trương có nhiều kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa cũng là bạn thân của ba cô. Cô yên tâm. Chỉ cần theo tôi là được rồi

- Nhưng mà....

- Cô nhiều lời quá đấy. tôi không có nhiều thời gian để tán gẫu với cô

Nó đành im miệng, lặng lẽ cất xe rồi mở cửa vào xe hần. đáng ghét! Đến ngay cả lịch sự tối thiểu nhất, mở xe cho nó mà hần cũng không làm. Coi nó là thứ gì cơ chứ?

- tôi không phải tài xế của cô. Thừa Dương tiểu thư_ hần khê châm chọc khi thấy nó mở cửa sau

lếch thếch, nó mở cửa trước, vào ngồi, đóng cửa cái rầm. khuôn mặt vì tức giận mà đỏ lên, phụng phịu. hần nhìn qua gương thấy vậy, khê bật cười. Thật sự thấy dễ thương, giống như con mèo nhỏ bị chủ bắt nạt vậy

- có gì vui lắm sao mà cười?_nó nghe được giọng cười của hần. tức giận mà quát

- đúng vậy! tôi vui nên tôi cười

- có gì đáng cười?

- à...._hần cố kéo dài giọng trêu chọc_ chỉ là tôi nhìn thấy một con mèo nhỏ tức giận vì bị trêu chọc thôi mà

- anh..._mặt nó đỏ lại càng đỏ thêm_anh nói ai là con mèo nhỏ?

Hần mỉm cười không đáp, nhấn ga chạy xe. Ôm mỗi hận trong mình, nó không muốn to tiếng nữa. không thêm cãi nhau nữa. ôi thực là bức bối mà. Không được giải tỏa nên trong lòng cực kì bức bối. thở phì phò, cố nén giận trong mình. Hần bất giác quay qua nhìn nó. Thấy nó mặt đỏ lên vì tức giận trông vô cùng

đáng yêu nha. Lại còn bộ ngực vì thở mạnh tức giận, nhấp nhô lên xuống liên tục làm hấn thấy...có chút khác lạ trong người.

Khát khao nos

Đúng vậy. là hấn khát khao nó. Đã hơn tháng nay, đêm đêm hấn đều mơ thấy nó. Chính là con người đang ngồi bên cạnh hấn đây. Khát khao mọi thứ của nó. Tưởng chừng như không thể thỏa mãn đủ cơn khát. Hấn đã thử quan hệ với nhiều người con gái khác để thay thế nó. Nhưng kết quả, hấn chỉ qua loa đại khái rồi tổng cổ đi hết.

Nó là người gây nên tất cả điều này

Làm ọi người đồn đại Ken đại ca “có vấn đề”

Vậy thì nó phải là người giải quyết tất cả.

Xe đột ngột dừng lại

Nó thắc mắc nghiêng người qua định hỏi hấn

Bỗng có một cái gì đó chặn nói đôi môi nó

Mềm

Ngọt

Ấm

Hương vị của nó vẫn như trước, làm hấn lưu luyến không thôi

Tưởng chừng như cả thế kỉ trôi qua

Hấn mới thỏa mãn mà buông nó ra. Nó thở phì phò, cổ nuốt một ngụm lớn không khí. Thực là khó thở. Tại sao lại phải lấy mất không khí xung quanh của nó vậy chứ? Nó oán giận nhìn hấn, có chút bực mình:

- anh...tại sao...????

- Tại sao cái gì?_hấn nhướng mi

- Tại sao lại đột ngột hôn tôi

- Là bởi em quyến rũ tôi

- Tôi???_nó chỉ vào mình quyến rũ anh?

- Uk_hấn gật đầu, nhấn ga chạy tiếp

- Sao có thể....như vậy chứ?

Đầu nó quay vòng vòng....kiểm điểm lại mọi hành động từ lúc lên xe đến giờ, nó chỉ ngó qua cửa sổ mà thầm mắng hấn, như vậy là quyến rũ hấn sao? Sao lại có cách mê hoặc người khác bằng chữi thăm người ta chứ? Chẳng lẽ những người oán hận nhau đến tận xương tủy, ngày đêm nói xấu sau lưng, chữi thăm người khác là đang quyến rũ, mê hoặc hay sao? Đầu nó quay vòng vòng với mớ câu hỏi hỗn độn

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch trơ ra như phỗng của nó, hấn biết ngay là nó đang có những suy nghĩ vô cùng ngu ngốc, suy tưởng viễn vông rồi. tự hỏi, sao nó lại không chọn ngành văn, đi viết truyện viễn tưởng nhỉ?

Chiếc xe dừng lại trước cổng một tòa nhà lớn. oaaaaa!!!! Thật là cao nha. Định khùng bố ánh mắt của người nhìn hay sao mà lại xây lớn thế kia?

Giao chìa khóa xe cho bảo vệ, hấn kéo con nhỏ đang há hốc mồm, mắt tròn trắng (sao giống như chết đột quỵ vậy?) kia bước vào trong. Nhân viên thấy hấn đều cúi đầu chào:

- chào Tổng Giám Lâm

hấn gật đầu, kéo con người kia hướng đến thang máy chuyên dụng.

vào phòng của mình, hấn mới thả con người kia ra khỏi tay mình, ngồi xuống ghế nhàn nhã nói:

- thu hồi ánh mắt tò mò kia của em lại đi. Em đến đây để học tập, làm việc chứ không phải đi du lịch, tham quan đâu.
- Vậy tôi làm gì bây giờ?
- Tí nữa sẽ có cuộc họp, em xem lại hồ sơ rồi đi cùng tôi

27. Chương 27 - End

Nó trừng mắt nhìn con người đang ngồi nhàn nhã đọc hồ sơ kia. Ôi cái cuộc đời này! Không biết nó phải gặp cái khuôn mặt đáng ghét ấy bao lâu nữa đây? Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Tức chết đi được. chỉ hận là không thể đá bay vèo cái khuôn mặt ấy đi ra ngoài. Lắm bầm vài câu nguyên rửa hần, nó mới chịu khó ngồi nhìn tài liệu trên tay. Chẳng biết là hần có ý định chuẩn bị tài liệu cho cô xem hay không mà tài liệu cô đang cầm giải thích vô cùng kĩ lưỡng, ghi chú thêm vài thuật ngữ, có cả tên tuổi, lai lịch sơ bộ của đối tác để nó có thể dễ dàng nắm được tình hình.

- Thưa tổng giám đốc. 10 phút nữa là đến cuộc gặp với tổng giám đốc Vũ rồi ạ__ cô thư kí vào lễ phép thông báo
- Tôi biết rồi. mà cô Hằng này. Hôm nay cô không cùng đi với tôi đâu. Giám đốc Linh đi với tôi là được rồi
- Vâng! Tôi biết rồi ạ. Tổng giám đốc có gì dặn dò nữa không ạ?
- Được rồi. cô ra ngoài đi

Cô thư kí lại cúi đầu một lần nữa rồi mới quay ra. Nó chớp chớp mắt hỏi hần:

- anh...
- có gì ak?_hần liếc mắt nhìn nó
- tôi không chắc là giúp được anh nhiều việc đâu. Cho nên... để tôi đi với anh chắc sẽ làm anh bận rộn
- cô chịu khó im lặng là đã giúp tôi rồi
- anh...

nó tức giận trừng mắt nhìn hần. ôi trời ơi. Sao lại có loại người như vậy chứ? Người ta đã nói chuyện một chút tử tế rồi, mình phải đáp lại cho lọt tai chứ. sao lại nói câu nào là câu nấy qua hk lọt lỗ zậy trời? đã thế...nó chẳng thèm nói chuyện với hần nữa

hần nhìn thấy khuôn mặt bưng bưng tức giận của nó thì khóe miệng hơi nhếch lên. Tiểu cô nương này...mới nói một tí là đã giận rồi ak? Anh khề háng giọng:

- em vào phòng trang điểm lại tí rồi đi với anh
- nó liếc hần bẽn lẽn, nện chân đi vào phòng vệ sinh

.....

chiếc xe đỗ xích trước cổng một nhà hàng Pháp sang trọng. nó sau khi bị hần chê này chê nọ về bộ đồ đang mặc trên người thì đã được khoác lên người bộ đầm vàng viền đen hần tự tay chọn. thật là rắc rối mà. Nó than thầm trong miệng. chỉ gặp đối tác thôi mà , sao lại kĩ càng thế chứ? nó tự tin bước đến bên cạnh hần, khoác tay qua người hần làm hần giật mình

nhìn sang nó đang hướng ánh mắt cười cười, hần nghi hoặc. lại giở trò gì nữa đây?

- anh đi nhanh lên. Đối tác đang chờ mà

nó thấy hần nghi ngờ, mỉm cười ngọt ngào giục. hừ! anh nghĩ rằng anh bắt nạt tôi được thì tôi không bắt nạt anh được ak? Hãy đợi đấy.

hần nghe nó giục mới nhớ ra, vội nhanh chân đến bàn. Chờ hai người là một người đàn ông có nước da trắng trẻo, khoảng 25 tuổi.bên cạnh hần cũng là một cô gái xinh đẹp, thân hình có thể mê hoặc ánh mắt

bất cứ người đàn ông nào. nghe tiếng bước chân đến, người đàn ông dời mắt khỏi tờ báo trên tay, mím môi, đứng lên giơ tay bắt với hắn:

- Xin chào tổng giám đốc Lâm
- Chào Tổng giám đốc Vũ. Tôi đã để anh đợi lâu rồi. thật xin lỗi
- Không có gì. Tôi với thư kí cũng mới đến mà. Thư kí của tôi_ cô Thu Vân, chắc anh cũng quen rồi chứ.
- Ak. Uk! Chào cô! Cô gái xinh đẹp. Giám đốc của cô rất có mắt nhìn người._hắn giơ tay ra bắt với cô thư kí
- Chào tổng giám đốc Lâm. Anh vẫn có tràn đầy mị lực như trước nhỉ_cô Vân cũng giơ tay ra bắt
- Tổng giám đốc Lâm quá khen rồi. thư kí mới của anh cũng không kém phần mê lực nhỉ. Tuy là đáng vẻ hơi nhỏ nhắn...nhưng là...rất vừa mắt_Phan Thiên Vũ nhìn nó, sờ sờ cằm cười nói_rất vui được gặp cô. Tôi là Lâm Thiên Vũ_anh chàng đưa tay bắt tay nó
- Chào anh. Tôi là Dương Đăng Linh. Giám đốc công ty XXX rất mong được sự giúp đỡ của anh
- A! ra là giám đốc công ty XXX vậy mà tôi cứ tưởng thư kí mới của Tổng giám Lâm. Khi nào có cơ hội, tôi nhất định hợp tác với công ty cô một vụ làm ăn. Lúc ấy cô có thể cho tôi mời cô một bữa cơm được chứ
- Không vấn đề gì_nó mím môi, hai má đồng tiền phúng phính
- Cô hứa rồi đó_Thiên Vũ nheo mắt nhìn nó cười dụ hoặc

Hắn này giờ nghe hai người nó chuyện mà muốn xông vào tên bạn thân của mình đánh ột trận. Phan Thiên Vũ vốn là bạn thân từ nhỏ của hắn. này giờ chào hỏi rườm rà rắc rối như vậy chỉ là sở thích và thói quen quái gở của hai người thôi. Giwf đây nhìn tên bạn chí cốt đùa cợt, tán tỉnh cô gái của mình, hắn thực sự không thể nào vừa mắt nổi. tức giận mà lên tiếng:

- hai người định nhịn ăn mà nói chuyện hay sao. Tôi đang bận. mau vào bàn chuyện làm ăn đi
- hahaha. Tổng giám Lâm! sao anh lại nôn nóng như thế? Để tôi nói chuyện với giám đốc Linh một tí có phiền hà gì đâu_vẫn với giọng cười cợt, Thiên Vũ nói, cười nhìn hắn đang bốc hỏa trên đầu
- Thiên Vũ! Tôi đã nói đừng có chọc vào tôi. Cậu có nghe không hả?
- Hahaha!_Thiên Vũ lúc này mới cười lớn_chọc Cậu tức giận thật là vui đấy. làm gì mà giữ giám |Đăng Linh kĩ thế. Cậu thấy tôi độc thân phải tạo cho tôi chứ. sao đăng này lại chặn hết đường làm ăn của tôi thế kia?
- Cậu có thể tán tỉnh bất kì ai. Trừ cô ấy ra
- Tại sao??????_vẫn biết trước câu trả lời nhưng Thiên Vũ vẫn muốn hắn từ miệng nói ra
- Vì cô ấy là người phụ nữ của tôi_núi lửa của hắn bùng nổ, bốc hỏa. hét to lên như là khẳng định chủ quyền
- Cái gì...anh_nó lúc này nghe hắn nói thì miệng lapaj tức đơ cả lại. hắn đang nói cái quái quỷ gì thế? _anh đng nói cái quái gì thế? Cái gì là người phụ nữ của anh? Ai là người phụ nữ của anh???
- Em bây giờ vẫn còn như vậy là sao? Em có gì không vừa lòng với anh? Em nói đi! Tại sao không chịu ở lại bên anh? Tại sao lại phải nhất định rời xa kia chứ?
- Em...em...không thích anh
- Em không thích anh? Không thích anh tại sao lại nhân lúc trái tim anh lỏng lẻo, lại từ từ len vào,rồi ở saau trong đó không chịu ra. Anh tìm đủ mọi cách, cố gắng đưa người khác thay thế em, cố gắng xóa sạch mọi trí nhớ về em... rất cuộc. vẫn không thể nào quên em được. vậy mà em lại vô tình. Nói đi là đi luôn, không một lần nuối tiếc, không một lần nhớ anh, gặp anh thì đuổi, trốn như gặp tà. Anh phải làm gì đây chứ?_hắn phẫn nộ nói hết lời lẽ trong lòng mình. Mọi thứ! Tất cả mọi thứ trong lòng hắn đều được nói ra. Hắn bây giờ thật sự là không chịu nổi nữa rồi. không chịu nổi nữa rồi. hắn nhớ nó điên cuồng, nhớ đến

phát ngây dại cả người, thơ thẩn ra. Còn khi gặp được nó, lại càng nhớ nó hơn nữa, tốc độ, hiệu quả làm việc của hắn đều là nhờ có gặp được nó hay không? Hắn chẳng thể chịu nổi nữa rồi

- Em..._nó nghe hắn nói vậy trở nên lấp bắp, không ngờ hắn lại có tâm trạng như vậy. nó cứ tưởng hắn chỉ xem nó như mọi người khác, đều bị hắn chán ghét. Nó sợ sẽ đau khổ khi hắn nói không cần nó nữa nên mới vội vàng rời khỏi hắn. vô tình. Nó đã làm hắn tổn thương sao? Không! Đây nhất định chỉ là cảm xúc nhất thời của hắn thôi

- Bây giờ em trả lời anh đi! Em có yêu anh không?_hắn thấy nó mãi mê suy nghĩ, không nói một lời mới nôn nóng hỏi nó.

- Tôi...tôi thực sự không hề yêu anh. Từ trước đến giờ cũng vậy, sau này cũng thế. Tôi nghĩ anh nên tìm người khác để chơi đùa. Tôi không phải là đối tượng đáng để anh chơi đùa, đùa cợt., muốn làm thế nào thì làm

- Anh không hề đùa cợt em. Đó là sự thật. em làm anh phát cuồng, phát điên vì yêu em. Giờ em lại nói trước nay chưa hề có tình cảm với anh. Em đang nói dối, em đang dối anh! Đúng không>?đúng không Đấng Linh?_hắn ra sức lay vai nó

- Tôi nói sự thật, trên đời này thiếu gì người thích anh. Anh cứ chọn ình một cô đi. Còn tôi! Xin lỗi. người tôi yêu không phải là anh

Nói rồi, nó quay gót bỏ đi, bước đi gấp gáp, sau biến thành chạy. nước mắt trào ra hai bên gò má.

Hắn nhìn nó, vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà, ánh mắt mơ hồ hoang mang. Thiên Vũ đỡ hắn đứng dậy, an ủi:

- thôi không sao đâu! Cô ấy không thích cậu thì cậu tìm người khác. Hay để tôi giới thiệu cậu vài người như vậy nhé

- không cần_hắn gạt tay Thiên Vũ ra__ không ai như cô ấy đâu. Tôi có tìm cả đời này cũng không tìm ra một Dương Đấng Linh thứ hai

nói rồi, hắn bước chân vô hồn ra ngoài. Thiên Vũ lắc đầu. Lê Hoàng Kỳ Lâm__ công tử hào hoa đã yêu thật rồi sao? Cô gái ấy! mị lực thật lớn mới có thể làm Lâm Ken của chúng ta yêu sâu đậm đến như vậy. thực là...sáng khâm phục

....

Mấy ngày nay, hắn chỉ ngồi trong nhại uống rượu, việc công ty giao cho người khác thay thế. Hắn uống say, say thì ngủ, sau đó tỉnh lại, rồi lại uống tiếp, say tiếp. mặc dù quản gia đã nhắc nhở, khuyên nhủ hết lời nhưng hắn vẫn không nghe, đem bình rượu vào nốc tiếp. Quản gia sợ hắn sẽ chết vì rượu mất nên mới gọi điện cho Thiên Vũ

- A lô_đầu dây bên kia là giọng nói vô cùng trầm ấm của Thiên Vuc

- Cậu Vũ à? Tôi là quản gia nhà cậu Lâm đây. Cậu chủ nhà tôi không biết mấy hôm nay bị gì mà cứ uống rượu suốt. say thì kêu gào tên cô Linh. Tôi lo lắm. cậu tới đây khuyên giúp tôi chứ tôi nói cậu Lâm hông có nghe

- Được rồi. bác yên tâm. Cháu đến ngay

Thiên Vũ cúp điện thoại, khoác vội áo rồi phi thẳng đến nhà của hắn. vừa bước vào đến nhà, Thiên Vũ chạy xộc vào phòng của hắn. nhìn thấy hắn một thân rượu đỏ đầy quần áo, tóc tai bù xù, râu ria xồm xoàm mấy ngày chưa cạo. không còn đâu là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn nữa. nhắc thấy hắn đưa chai rượu lên định nốc tiếp, Thiên Vũ ngăn cản lại - Đừng uống nữa

Hắn giật phắt tay ra, nốc một hơi:

- cậu để cho tôi uống. tôi không có được cô ấy rồi, ngay cả đến rượu mà cậu cũng cấm tôi là sao?

Thiên Vũ nhìn thấy hắn như thế, thật sự rất bất ngờ. lại có con người khiến hắn thành ra như thế này hay sao? Những tưởng hắn cũng chỉ là vui qua đường. không ngờ.... Sau một hồi giảng co với hắn, khuyên nhủ

hắn không được, Thiên Vũ chán nản bước ra ngoài. Anh phải đi tìm Linh để giải quyết rõ chuyện này. Nhìn thấy thẳng bạn thân như vậy, anh thật không đành lòng. Nghĩ là làm, anh lục tìm địa chỉ nhà nó rồi lái xe đi.

Chiếc xe đỗ xích trước một ngôi nhà ba tầng. Ở trước nhà là một vườn hoa rộng lớn không khỏi làm khách vừa đặt chân đến đã có thiện cảm với chủ nhân. Hắn lịch sự nhấn chuông. Một lúc sau, một người phụ nữ trung niên, khuôn mặt tuy cũng có vài vết nhăn nhưng khí chất ngút trời không khỏi khiến người ta ngưỡng mộ. người phụ nữ này chắc hẳn khi xưa là một người con gái tài sắc. Thiên Vũ lịch sự mở miệng:

- Cháu chào bác! Cháu là Thiên Vũ, bạn của Kỳ Lâm. Cháu đến đây để tìm Linh ạ.

- À. Cháu vào nhà đi rồi hãy nói chuyện.

Anh theo chân bà bước vào nhà, bà Tú rót nước mời anh, rồi ngồi vào ghế đối diện. anh đón lấy ly nước từ tay bà rồi lịch sự nói:

- Chắc hẳn bác cũng biết chuyện giữa Linh và Lâm rồi ạ

- Uk! Bác cũng mới biết sau khi hai đứa chia tay. Cũng thật không ngờ, nó lại làm như vậy để cứu giúp công ty

- Dạ vâng. Nhưng thực lòng cháu nghĩ hai bên cũng không có gượng ép đâu ạ. Chẳng qua tên Lâm ngốc nghếch, nhất gan này sợ sẽ bị tổn thương nên không chịu mở lòng ra lần nữa thôi. Giờ nhận ra thì Linh đã...

- Con Linh nó cũng chẳng kém phần đau khổ đâu. Hai đứa nhỏ ngốc nghếch này. Bên ngoài thì ra dáng dũng cảm lắm, nhưng lại rất sợ bị tổn thương. Thật là. ..._bà thở dài_thôi để bác dẫn cháu đến phòng cái Linh mà khuyên nhủ nó. Mấy ngày nay chả ăn uống gì cả, chỉ ngồi ủ rũ trong phòng thì cũng có ngày chết mất

- Dạ vâng. Vậy thì phiền bác ạ

Bà dẫn anh lên lầu. để anh trước cửa phòng, bà đi xuống để hai người có thể thoải mái nói chuyện với nhau
Cộc...cộc...cộc

- mẹ à? Con không đói bụng lúc nào đói thì con ăn. Mẹ không cần lo cho con đâu

- không! Là tôi! Thiên Vũ đây

- à. Anh đến có chuyện gì không?

- Có thể nào lịch sự mời tôi vào phòng được không?

- À ! xin lỗi

Cạch cạch...

- mời anh vào_nó xuất hiện trước mặt anh. Thật là nhìn thê thảm. đôi mắt sưng húp, da dẻ xanh xao. Cô dường như đã mất hết sức sống.

- xin chào. Tôi có thể nói chuyện với cô chút được không?

- Vâng. Mời anh ngồi

Anh ngồi xuống ghế, còn nó ngồi ở nệm. anh lúc này mới cất tiếng hỏi:

- Cô thực tình không yêu Lâm

- Anh hỏi vậy ý là sao?

- Hiện giờ hẳn đang rất buồn khổ. Suốt ngày chỉ biết đến rượu và rượu, ngồi lì trong phòng mà gọi tên cô...

Nghe Vũ kể một hồi, lòng nó cảm thấy đau xót. Là ra nông nổi như vậy sao? Nhưng...nó nhớ lại những việc trước đây hẳn đã gây cho cô, về đau xót biến mất thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng:

- như vậy thì sao?

- Cô không hề cảm thấy có lỗi khi làm Lâm ra thành như thế sao?
- Liên quan gì đến tôi? Anh ta có chuyện gì thì tôi có quan hệ gì tới hay sao?
- Cô... thật sự Lâm rất yêu tôi
- Đối với ai anh ta cũng vậy. trong lòng anh ta người con gái ấy mới thực sự là người anh ta yêu
- Cô không thể cứ nhắc mãi đến quá khứ ấy được. người Lâm yêu hiện tại là cô. Làm sao lại lấy quá khứ để trách hằn được
- Tôi không trách hằn. vả lại cô gái ấy không phải là quá khứ mà hiện giờ anh ta vẫn yêu
- Vẫn yêu tại sao lại đau khổ khi chia tay cô?
- Là bởi vì...mất đi một món đồ chơi thú vị thôi
- Không có lý nào, không có người nào mất đồ chơi lại trở nên cô độc không ăn uống, tự hành hạ mình như thế
- Ai biết được là do tôi? Nhờ anh ta khó ở thì sao? Tôi mệt rồi, không muốn nói chuyện nữa! Mời anh về đi
- Tại sao hai người lại cố chấp như vậy chứ?
- Tôi không cố chấp. nhưng tôi cũng không chịu đựng đc anh ta. Tốt nhất nên chia tay trước khi cả 2 tự làm khổ nhau
- Cô thực sự vẫn không chịu quay lại bên hần
- Tôi mệt rồi. phiền anh ra ngoài và đừng bao giờ nhắc tới tên anh ta nữa

Nói rồi, nó ngã xuống giường, quay mặt vào trong tỏ ý muốn ngủ. Thiên Vũ cũng không thể nào nói nữa, chỉ nhìn nso thờ dài rồi chậm rãi bước ra. Hai người...thực sự là mong muốn như thế này sao? Anh làm sao giải quyết đây.

Xuống dưới nhà, mẹ nó hỏi:

- không được hả cháu?
- Dạ không_ anh lắc đầu chán nản_ cô ấy cứ cố chấp, không chịu nghe cháu nói
- Ukm! Tính khí con bé xưa nay là vậy. cố chấp cực kì cho nên cháu khuyên bảo nó được mới là điều lạ. thôi để bác khuyên nó dần xem sao. Cháu hôm nay ở lại ăn cơm nhé
- Dạ thôi! Để cháu về xem thử tên ấy ra sao. Giờ này chắc cũng không chịu ăn cơm đâu
- Ừ. Vậy cháu chăm lo cho Lâm đi
- Thưa bác cháu về
- ừ! Cháu về

Thiên Vũ chán nản bước tới, khởi động xe lái đi. Chuyện tình cảm thật ảm đạm, khiến anh không thể nào hioeeur nổi. tại sao hai người lại cứ tự tổn thương bản thân mình cơ chứ?Bật di động lên, Thiên Vũ quyết định gọi ẹ hần. người hiểu hần nhất, yêu thương hần nhất cũng chỉ có mẹ hần thôi.

- A lô! Tôi nghe đây ạ_gọng bà Tú đầu dây bên kia vang lên
 - Dạ con chào bác. Con là Vũ_bạn Lâm. Bác nhớ con không ạ?
 - Aaaaaa! Làm sao mà bác quên con cho được. hôm nay gọi bác có chuyện gì không con?
 - Dạ..._Vũ quyết định kể lại câu chuyện cho bà Tú nghe. Sớm hay muộn gì cũng phải nói. Biết đầunói sớm với bà để bà biết cách giải quyết. dù gì cũng cùng là phụ nữ với nhau. Chắc bà sẽ biết làm thế nào
- Sau khi nghe xong, bà Tú hết sức phấn nộ
- Thật không ngờ thằng Lâm lại tệ hại như vậy. con Linh nó bỏ đi là đúng rồi.

- Bác à. Cháu nghĩ Lâm tuy cũng có lỗi nhưng hiện giờ cậu ấy....thật giống như kẻ bị mọi người bỏ quên

Kẻ bị mọi người bỏ quên????? Bà Tú kinh ngạc. con bà... hấn lại bị như thế một lần nữa sao? Trước kia, hấn cũng từng như thế khi bị người con gái ấy bỏ rơi. Lần này cũng như vậy hay sao? Không đúng. Không giống. lần này! Là hấn có lỗi trước. nhưng dù gì, bà cũng biết tình trạng con bà tệ hại như thế nào. Vì thế quyết định:

- tối nay bác sẽ có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất. cháu ra đón bác

- vâng!

Bà Tú cúp máy. Vội vàng thu dọn đồ đạc rồi nói tài xế chở ra ngay sân bay

....

11h đêm. Căn phòng tối om, lạnh lẽo. chỉ có ánh trăng xuyên qua từ cửa sổ, chiếu đến một góc phòng. Một thân ảnh ngồi bệt xuống sàn, ra sức nốc rượu, ánh mắt con người ấy lạnh lẽo, rất sáng như viên ngọc nhưng lại vương vấn nỗi buồn, không còn linh hoạt như trước nữa. tóc tai con người ấy bù xù, cằm lởm chởm râu do không được cạo. Thân ảnh một mình đượm nỗi cơ đơn. Đầu óc hấn dày đặc hình ảnh của nó. Nửa tỉnh nửa mê, hấn thấy được hình ảnh nó. Nở nụ cười xinh đẹp, quyến rũ động lòng người. đến bên đưa tay ra trước mặt. hấn với lấy, nhưng....thân ảnh ấy lại biến mất. hấn với theo, gọi tên nó, gọi mãi gọi mãi. Cũng chỉ có hấn đứng giữa đất trời bao la. Giật mình mở mắt, căn phòng tối om, gió lạnh từ cửa sổ tràn vào làm hấn rét run. Nhưng cũng không lạnh bằng nỗi đau trong tim hấn giờ này. Hấn thực sự rất tồi tệ, rất ngu ngốc. không chịu quý trọng trân bảo, giờ này mất đi, hấn mới biết, thế nào là đau khổ.

Nó ngồi ngây ngốc một mình, mắt hướng mơ hồ nhìn ra cửa sổ. Mọi thứ yên ắng đến lạ kì, yên ắng đến nỗi làm nó bất giác cảm thấy cô đơn. Tại sao lại cô đơn cơ chứ? Nó tự hỏi. hiện giờ nó đang ở trong ngôi nhà thân yêu của nó, bên cạnh người mẹ yêu thương. Vậy mà...tại sao lại có cảm giác này?

Hình ảnh hấn...lại hiện lên trong đầu nó.

Hấn...tại sao....lại nghĩ đến hấn lúc này? Khi nó đang cô đơn ?

Chỉ có một câu trả lời duy nhất. mà chính nó cũng không muốn thừa nhận.

Nó...thích...hấn

Đó cũng chẳng là điều mới mẻ gì. Vì nó đã biết nó thích hấn từ lâu lắm rồi

Nhưng mà....cũng chỉ nghĩ là chút “say nắng” tức thời thôi.

Thật không ngờ, lại trở thành một thứ tình cảm kì lạ, cứ lớn dần trong lòng nó, biến thành...một thứ gọi là “tình yêu”_thật diệu kì

Nhưng mà...yêu thì sao cơ chứ

Vốn dĩ hấn nào có yêu nó đâu. Nhưng mà...những điều hồi lúc trước Thiên Vũ nói với nó phải giải thích như thế nào đây?đâu khổ? Tuyệt vọng? là cảm giác của hấn lúc này ư?

Nói đùa! Làm sao có thể chứ

Vậy thì tại sao Thiên Vũ nói những điều đó với nó làm gì?

Chắc là...hấn vẫn còn chơi đùa với nó chưa đủ đây mà

Nó tự an ủi...vỗ về mình vào giấc ngủ

Không sao cả! để mình nó nhớ là được rồi mà

Không sao! Không sao cả.

Nó nhắm mắt lại

Một giọt nước mắt...”lén lút” rơi.

11h đêm

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất

Tuy đã vào khuya nhưng dòng người vẫn nườm nượp như buổi sáng

Thiên Vũ chăm chú nhìn vào dòng người từ máy bay đi xuống.

Một thân ảnh người phụ nữ quý phái, sang trọng bước ra. Tuy dáng người nhỏ bé so với dòng người đông đảo kia nhưng ở bà vẫn toát lên được nét cao quý của mình. Thiên Vũ mỉm cười, rào bước về phía người phụ nữ ấy

- Chào bác!

Người phụ nữ ấy quay lại, nhìn thấy anh thì mỉm cười:

- Chào cháu! Đã để cháu đợi lâu rồi

- Không sao đâu ạ. Cháu cũng mới tới. Xe đã ở trước sân bay, chúng ta đi ngay chứ ạ

- Được!

Bà gật đầu, Thiên Vũ nhanh chóng đưa bà về nhà. Anh thực lòng rất sốt ruột và lo cho hấn. làm bạn thân bao nhiêu năm nay, tình cảm hai người như là anh em một nhà, cho nên anh cũng không nỡ nhìn thấy hấn bộ dạng như vậy. thực làm người khác...rất đau lòng

Xe dừng trước cổng, Thiên Vũ mở cửa xe cho bà Tú. Rồi hai người cùng đi đến phòng của hấn.

Cánh cửa bật mở, con người ấy vẫn ngồi I lặng, thậm chí không thèm nhìn người bước vào là ai:

- tôi đang mệt! đừng làm phiền. tôi cũng không hề đói. Không cần ăn gì đâu

- Thật sự mẹ đã làm phiền con hay sao?_Bà Tú mới cất giọng hỏi

- Mẹ!

Lúc này, hấn mới quay đầu lại, nhìn bà Tú đầy ngạc nhiên:

- sao mẹ...sao...lại ở đây

- đây là nhà của mẹ, chẳng lẽ mẹ không về được sao

- con...

Bà Tú không để ý đến hấn ấp a ấp úng mà nhìn ngắm bộ dạng của hấn. thật...không khác với tưởng tượng là mấy. con bà...giờ nó đã trở lại như thế này nữa rồi. mới có mấy ngày, mà làm bà tưởng như chưa gặp nó cả chục năm rồi.

- thực sự con đang nghĩ gì?

- Mej...con...

- Mẹ biết chuyện của con với cái Linh rồi. thực sự mẹ nghĩ con hấn rất là quá đáng nên nó mới chịu chấp nhận bỏ con đi, không chấp nhận lời xin lỗi của con. Mặc dù nó đã yêu con rất say đắm

- Haha!_hấn cười khê_mẹ nói biết hết mọi chuyện mà sao lại nói ra cái điều không thể như vậy chứ? Cô ấy! không yêu con, không hề yêu con. Đã không yêu mà sao lại có say đắm chứ

- Con thật là...tình cảm của nó rõ rệt vậy mà không nhận ra à?

- Cô ấy đã nói là cô ấy chỉ xem con như bản hợp đồng, không hề yêu con mà

- Ôi trời ạ! Sao con tổng thương trường thông minh thế mà chuyện tình cảm lại ngốc nghếch thế hả, đứa trẻ kia? Cô ấy là con gái, chẳng lẽ cứ phải nói huych toẹt ra là cô ấy yêu con, con mới vừa lòng hả?

- Nhưng mà...con...cô ấy không nói làm sao con biết được là cô ấy..

Hấn nghe mẹ nói thì bất giác trở nên ngốc nghếch. Có nên tin lời nói của mẹ hay không? Hay là... mẹ chỉ muốn an ủi hấn thôi. Chứ còn chuyện nó yêu hấn? không thể nào chứ?

Bà Tú nhìn mặt con trai nghi hoặc, bà biết rất rõ tính hẩn. quả nhiên không chịu tin lời bà. Một chút cũng không để ý đến thái độ của cái Linh, luôn mang mối hoài nghi trong lòng, bên trong thì nóng rực mà bề ngoài lại cứ tỏ ra máu lạnh. Con bé bỏ nó là phải mà. Thật là... bà kiên nhẫn giải thích

- con phải hiểu và nắm bắt tâm lý phụ nữ thì mới nắm giữ trái tim người phụ nữ thành công. Mẹ cũng là phụ nữ, mẹ hiểu những suy nghĩ trong đầu con bé. Đừng tưởng mẹ già rồi mà mắt bị yếu nhé, chỉ cần nhìn sơ qua hành động, ánh mắt, lời nói của con bé đối với con, mẹ đã biết nó đã yêu con.

- Cô ấy yêu con, tại sao lại không chấp nhận lời xin lỗi của con? Tại sao lại khoog hề quay về bên con_hắn cười khở_mẹ! mẹ đừng an ủi con nữa có được không?

- Đứa con ngốc nghếch này! _ bà Tú khẽ gõ đầu hẩn_ tại sao con lại không chịu hiểu cơ chứ? Sau bao nhiêu chuyện con gây ra cho nó, sau khi bị con khi dễ, ngược đãi....nó không trách con là tốt lắm rồi, còn đòi nó quay lại với con, chấp nhận lời xin lỗi rỗng tuếch của con nữa hả? nếu là con, con có chấp nhận không?

- Con... nhưng con phải làm sao đây hả mẹ. nếu cô ấy cũng yêu con, làm sao...làm sao mà con biết cô ấy yêu con? Làm sao để cô ấy trở về bên con được hả mẹ

- Cái Linh nó trở về đây để lại bị con bắt nạt nữa hả?

- Không! Con sẽ không làm vậy nữa đâu. Mẹ biết rõ những ngày qua con đau khổ biết chừng nào mà. Con đã nhận ra được vài điều mà khi có cô ấy, con lại kém cỏi không hề biết được. cho nên...mẹ ơi...con phải làm sao đây?

- Thật sự đã biết lỗi?_bà Tú nhìn hẩn nghi hoặc

- Vâng. Đã biết lỗi

- Thật sự yêu thương con bé, không làm cho con bé tổn thương nữa?

- Dạ. thật sự

- Nói rằng khó để bắt ép con gái nói ra tiếng yêu là khó. Nhưng...cũng không phải là không làm được

Bà Tú cười bí hiểm. Linh à. Sao ta lại có thể để vượt mất một đứa con dâu như con cơ chứ?

.

.

.

8h sáng

Một thân hình mệt mỏi nằm gục đầu vào thành giường. mái tóc xõa ra hai bên càng làm lộ vẻ mệt, buồn rầu của người con gái.

Bỗng “tách ”

Cửa phòng mở ra, nó mở mắt tỉnh dậy nhìn, bắt giắc giật mình

- mẹ! sao mẹ lại ở đây

lời vừa thốt ra khỏi miệng, nó mới cảm thấy thật hồ đồ. Đã không là vợ của hẩn nữa, có sao...lại gọi là mẹ cơ chứ. Bà Tú cũng đã để ý đến điều đó nhưng tỏ vẻ không biết đến, vẫn tiếp tục diễn vai của mình

- con...mẹ đã biết chuyện của hai đứa rồi. mẹ cũng không ép con lấy thằng con trai ngu ngốc, ác độc kia nữa. nhưng mà giờ... mẹ biết phải làm sao đây_giọt lệ lăn dài trên má bà Tú _ thằng con trai ngốc nghếch của mẹ biết phải làm sao đây?

- Mẹ...anh Lâm đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?_nghe trong lời bà có chút đau đớn, nó hoài nghi

- Tối hôm qua nó đi uống rượu say xỉn, đi không biết nhìn đường như thế nào, lại đâm vào một chiếc xe tải đi ngang qua. Nó..._nói đến đây, bà Tú không cầm được nước mắt, khóc nức lên

- Anh ấy...có sao không hả mẹ?_nghe được tin này, nó cuống cả lên. Hấn...như thế nào lại trở nên hồ đồ như vậy. Lỡ như...lỡ như...phải làm sao đây

- Nó đã được đưa vào tổng phòng mổ. Hiện giờ, bác sĩ đang tiến hành phẫu thuật cho nó. Mẹ chỉ muốn đến đây thay nó nói với con rằng, nó yêu con nhiều lắm. mẹ đến đây không phải ép con đến thăm nó hay thương hại nó gì đâu. Chỉ là...như một việc chuyển lời cho đứa con trai tội nghiệp trước lúc nó..._bà lại tuôn ra một tràng nước mắt

- Mẹ à. Anh ấy sẽ không sao đâu. Con cũng còn nhiều điều muốn nói với anh ấy, có nhiều chuyện muốn cùng anh ấy làm rõ ràng. Con sẽ cùng mẹ đến chỗ anh ấy.

- Con...khoog cần phải miễn cưỡng, mẹ thực ra cũng không ép buộc con đâu. Không cần đến cũng được. điều cuối cùng mà thằng con trai mẹ muốn là con được hạnh phúc, vui vẻ. cho nên con cũng không cần phải đi đâu.

- Không phải là miễn cưỡng đâu mà mẹ. con nói sự thật đó. Mẹ! mẹ mau dẫn con đi tới bệnh viện đi mẹ

- ừ.

Hai mẹ con dắt díu nhau đi đến bệnh viện. cánh cửa phòng mổ vẫn đóng lại im ỉm. yên lặng...nhưng lại gây ra bao nỗi sóng gió, bất an cùng nguy hiểm kéo đến lòng người ngồi chờ ở ngoài.

Cuối cùng, cánh cửa phòng bật mở, bác sĩ đi ra ngoài, nó vội tới hỏi thăm:

- Bác sĩ...anh ấy sao rồi

- Ca mổ thành công. Bệnh nhân có sức khỏe tốt nên sẽ rất nhanh hồi phục. người nhà cứ an tâm

- Cảm ơn bác sĩ

Nó thở phào nhẹ nhõm. Bà Tú sau khi biết được tin này rất mừng rỡ, ngẩng nhìn con trai trong chốc lát rồi ra ngoài, nói rằng phải báo cho ba hấn để ông khỏi lo lắng. Ngẩng nhìn gương mặt ngủ say của hấn, nó bất giác mỉm cười. Đưa tay lên vén sợi tóc rủ dưới trán, nó chăm chú nhìn khuôn mặt hấn. cái khuôn mặt mà xuất hiện hằng đêm trong giấc mơ của nó, chiếm lĩnh trọn cả trái tim nó, giờ đây lại ngủ rất yên bình. Khuôn mặt anh, hình như có vẻ hơi xanh xao, tâm trạng lúc tỉnh chắc có phần rất buồn bã cho nên khuôn mặt lúc ngủ mới nhú lại một cách bất an, khổ đau như vậy. thuận tay, nó hôn lên trán hấn và thì thầm:

- mau hồi phục nhé! Chồng yêu của em

- em vừa mới gọi anh là gì?_hấn đột nhiên mở trừng mắt hỏi

- a..._nó ôm ngực _anh...anh không phải ...không phải?

- em trả lời câu hỏi của anh trước đi đã. Em vừa gọi anh là gì?

- Là...là chồng yêu

- Uk! Chồng cũng yêu vợ nhiều lắm

Hấn ôm nó vào trong lòng, bất giác mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng, cũng nghe được nó bày tỏ nỗi lòng rồi. thật là vui quá. Nhưng sau đó, nó đẩy hấn ra, trừng mắt:

- anh lừa em

- AAAAAA..._hấn đau đớn ôm cánh tay bị nó dùng lực để đẩy ra

- anh còn giả vờ. em không tin anh nữa đâu. Cái đồ lừa dối, lừa đảo

- anh đau thiệt mà_hấn ôm cánh tay xuýt xoa, giơ kéo áo lên cho nó thấy vết thương đang bị băng bó, máu chảy ướt luôn cả miếng vải quấn

- anh...anh bị tai nạn thiệt hả? nhưng mà sau khi mổ sao lại tỉnh dậy ngay được chứ

- ừ. Là vì mổ nội soi nên thuốc gây mê không nhiều.

- em xin lỗi. anh có đau không

- không sao. Chỉ cần một liều thuốc là anh hết đau liền à

- liều thuốc gì?

Nó chưa kịp nói hết, một đã bị hấn chặn lại, hấn ôn nhu hôn nó, dịu dàng nhắm nháp vị ngọt mà bấy lâu nay hấn nhung nhớ, quăn quại quay quắt . sẽ không bao giờ, hấn để vượt khỏi tay bảo vật này đâu. Cả đời này sẽ không một lần sai lầm nữa. còn nó, trong lòng thầm nghĩ trái tim mình chắc chắn từ lâu đã trao cho người đàn ông này rồi. cái gì mà gọi là đầu bạc răng long? Cái gì gọi là suốt đời suốt kiếp? Gương vỡ không thể lành lại được? nó mặc kệ. chỉ cần biết bên cạnh nó sẽ mãi là hấn mà thôi

_____The end_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-lai-anh-noi-ne-anh-yeu-em>